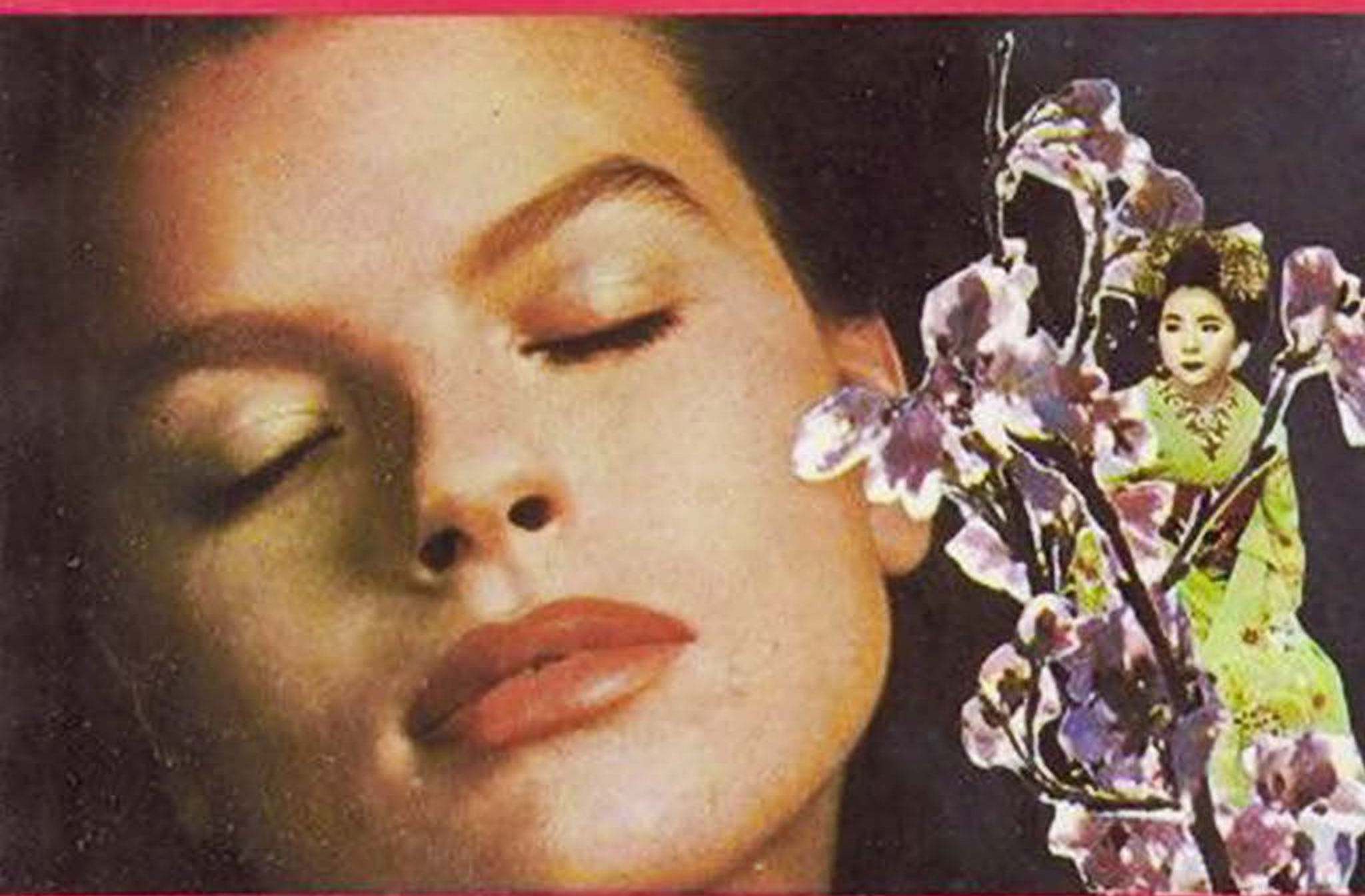

Autoarea bestsellerului COLUMBELLA

PHYLLIS WHITNEY

FANTOMA ALBĂ DIN KYOTO

Era hotărâtă să-și salveze căsnicia.

Era hotărâtă să-și recâștige soțul, care, evident
ducea o existență dublă.

Ce rol juca în viața lui fermecătoarea Chiyo?

Și de ce în nopțile cu lună plină aveau loc
întâlniri dintre cele mai ciudate?

Dar fericirea mult visată se obține greu, iar ea
era acolo pentru ca să câștige. Cu orice preț!

Lei 2000

Profitați de facilitățile legăturii directe cu EDITURA.
Aparițiile viitoare le puteți obține cu substanțiale reduceri prin
sistemul CARTEA PRIN POȘTĂ. Editura COLOSSEUM 2000,
București, Calea Moșilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149528

PHILLYS A. WHITNEY

**FANTOMA ALBĂ
DIN
KYOTO**

Traducere de Daniela Rainov

Editura **COLOSSEUM 2000**
București 1994

Editor:	Natașa Lepoiev
Consilier editorial:	Adrian Nițulescu
Redactor:	Mona Constantin
Coperta:	Valentin Tănase
Tehnoredactare c̃omputerizat̃ă:	Vasile Jivin

Tiparul executat sub comanda 40 374
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

I.S.B.N. 973-96581-1-3
The White Ghost of Kyoto
© 1994 by Phyllis A. Whitney
All rights reserved.

CAPITOLUL 1

În fața aerogării, frunzișul palmierilor foșnea încontinuu în suflarea brizei. Hawaii-ul strălucea în soarele luminos de februarie. În picioare, la capătul vastei săli de așteptare, Marcia Talbot, întorcând spatele mării, privea muntele incredibil de verde pe fundalul azuriu al cerului. Nori pufoși se prelingeau de-a lungul creștelor înalte.

Simțea un fel de nerăbdare contemplând minunatele peisaje care se ofereau ochiului. Din toată ființa ei nu dorea decât să plece, de astă dată, pentru a survola Pacificul și a ajunge în sfârșit în Japonia. Laurie, fetița Marciei, se bucurase foarte mult de această escală de o zi și jumătate în Honolulu, care întrerupsese în mod plăcut monotonia călătoriei. Dar Marcia nu se pregătise suficient pentru șocul pe care urma să-l resimtă la revederea Hawaii-ului.

Cu opt ani în urmă, își petrecuse în insule luna de miere cu Jeremy. Și, din toate părțile, amintirile năvăleau, lovind-o drept în inimă și adâncindu-i tristețea. Cu o seară în urmă, pe terasa hotelului, unde trăseseră, îi văzuse pe tinerii canaci aprinzând torțele lungi hawaiene în lumina neșigură a crepusculului și o durere ascuțită o cuprinsese. Fericirea lor fusese atât de mare, în timpul celor câteva săptămâni petrecute împreună în Hawaii! Jeremy, seriosul și taciturnul Jeremy, știuse să rădă, să-i împărtășească entuziasmul și fanteziile tinerei sale soții. Și chiar după întoarcerea la Berkeley viața lor rămăsese multă vreme cocoțată pe un norișor rozaliu. Jeremy, al cărui compor-

tament se schimbase atât de straniu după sfârșitul războiului, își revenise cu totul. Căsnicia îl transformase literalmente - sau măcar pentru un anume timp.

„Nu, nu s-a terminat, gândi ea. Nu după acești scurți opt ani de fericire. E imposibil, nu pot admite asta. După ce-am să-l văd, pe Jeremy, voi ști la ce să mă aștept și voi putea acționa în consecință.”

Tânăra mai întârzie o clipă să contemple munții. Înaltă și subțire, era îmbrăcată într-un taior bleumarin; o pălărie împodobită cu pene îi încadra părul castaniu, strâns cu-minte pe ceafă. La douăzeci și șase de ani, Marcia Talbot părea încă o fetiță și fața i se lumina repede cu un zâmbet.

Nellniștită, deodată, se întoarse pentru a-și căuta fiica din ochi. Laurie examină cu interes un grup de persoane venite să petreacă un călător. „Nu-i va trebui multă vreme ca să lege o cunoștință cu ei”, gândi maică-sa.

Fetița era înaltă pentru cei șapte ani ai ei. Fusta în carouri cu bretele, descoperirea picioarele lungi și goale. Lăsându-și pe umăr capul încadrat de două codițe negre, ea-l privea încântată pe călătorul de gâtul căruia însoțitorii săi agățaseră ghirlandele rituale.

Prietenii tânărului n-aveau vizibil intenția de a aștepta momentul plecării. Îi strânseseră mâna și adresându-i un ultim „aloha” dispărură în direcția mașinii lor. El îi urmări o clipă cu privirea; apoi, zărind-o pe Laurie, care îl iscodea cu o candoare dezarmantă, îi surâse blând.

— Hei, tu, salut! zise el. Nu ești cumva, din întâmplare, un spiriduș din Hawai?

— Ești formidabil, murmură Laurie extaziată.

Era un bărbat înalt, bine clădit și în jur de treizeci de ani. Părul îi bătea în roșu iar ochii cenușii își pliau colțurile malițioși. Înveselit de reacția copilului, izbucni într-un râs molipsitor iar Laurie, prea puțin ranchiunoasă, îi ținu isonul.

— Ești mult prea amabilă, domnișoară, spuse el pe un ton prefăcut ceremonios. Ai avea bunăvoința să-mi faci un mic serviciu?

— Bineînțeles, răspunse Laurie în grabă.

Bărbatul își scoase trei dintre cele patru ghirlande pe care i le dăduseră prietenii săi, le trecu pe după gâtul fetei - un șir de flori roșii, unul de flori albe și al treilea de culoarea scorțișoarei - și se dădu înapoi câțiva pași pentru a admira efectul produs. Cu ghirlandele care-l atârnavu până la genunchi și îi curgeau pe spate, fetița era gătită ca o cadră. El luă un aer admirativ.

— Iată-te și pe tine formidabilă acum, zise el. Îmi vei face onoarea să le porți?

Laurie era vizibil în culmea fericirii. Apoi, amintindu-și fără îndoială că nu trebuia să accepte un cadou de la un necunoscut, se întoarse brusc pe călcâie pentru a-și consulta mama din priviri.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, Marcia se apropie de ei.

— Sămenii cu un car alegoric! Îi aruncă fiicei sale.

— Pot să le păstrez? o imploră Laurie. Spune, mamă, îmi dai voie?

Tânărul o întrebă din priviri pe mama Lauriei.

— Sper că nu vedeți vreun impediment? Mă numesc Alan Cobb și merg la Kyoto. Nu pot să urc decent la bordul avionului împopotonat în felul ăsta! Doar indigenii reușesc să poarte cu grație ghirlandele astea: un străin care și le pune pentru prima oară este stângaci și pare de bogdaproste.

Simplitatea manierelor sale îl făceau de îndată simpatic și Marcia, involuntar, îi răspunse la zâmbet. „Dar... Kyoto, gândi ea. Oare acolo locuiește? Îl cunoaște pe Jeremy?”

— I-ați făcut o mare plăcere fiicei mele, zise ea. Eu sunt Marcia Talbot și ea este Laurie. Da, bineînțeles, poate

să-și păstreze ghirlandele - dacă într-adevăr nu le mai vreți.

Nu găsi ocazia să vorbească de Kyoto și de faptul că și ele mergeau tot acolo. Kyoto este un oraș mare; fără îndoială că, odată ajunși la destinație, se vor despărți pentru a nu se mai vedea niciodată.

Prezentările fiind făcute, toți trei era firesc să bântule împreună prin aeroport în așteptarea anunțului de îmbarcare în avion.

— Am făcut baie ieri la Waikiki, zise Laurie.

— Și eu, răspunse Aian Cobb. Am încercat chiar să mă urc pe solul ăla de scânduri care merg pe creasta valurilor. Dar n-am reușit decât să cad de trei ori în apă, cu capul în jos!

Aian și Laurie deveniseră deja buni prieteni când difuzoarele îi invitară pe pasagerii pentru Japonia, Hong-Kong și Singapore să meargă la avion. Împreună cu ceilalți pasageri, ieșiră în bătaia vântului ce sufla din larg. O stewardesă îi întâmpină la scară și le ură bun venit la bord, arătându-le Marciei și Lauriei locurile în partea din față a avionului. Laurie se întoarse pentru a-i face un semn cu înțeleș prietenului ei, instalat două rânduri mai în spate și de cealaltă parte a culoarului central, și dintr-un salt se cățără pe scaunul de lângă hublou în timp ce maică-sa se așeza calmă lângă ea.

„E ultima etapă, gândi Marcia cu ușurare. Măine vom fi la Tokyo, Jeremy va veni în mod sigur să ne ia de la aeroport”.

La persepectiva de a-și vedea soțul, Marcia își simți inima bătând mai tare și optimistul renăscând. Da, Jeremy va fi cu siguranță acolo; și prezența lui va risipi efectul lucrurilor bizare și tulburătoare scrise în ultima scrisoare. Oricum, ea mai traversase deja o criză aproape asemănătoare. Cum de nu reușea să treacă de asta așa

cum o făcuse cu cealaltă? "Repede, mai repede, mai repede!" imploră ea încetișor.

De când se urcase în avion își recăpătase încrederea și își promise să profite la maximum de zborul pe deasupra Pacificului.

— Privește, 'mami, ăla e hotelul nostru! strigă Laurie care, pentru a vedea mai bine, întindea centura de siguranță.

Se zărea, jos, cornul lung și auriu al plajei înspumate de la Waikiki și vârful golaș al Diamond Hean-ului.

Apoi, cum avionul vira pentru a o tăia spre larg, peisajul se răsturnă și dispăru. Încă o scurtă escală pe Wake pentru a-i permite avionului să-și reîncarce rezervoarele de carburant și vor fi pe aeroportul Haneda.

— Crezi că tata va veni să ne aștepte? întrebă Laurie.

Era mai bine să rămână evazivă ca să nu riște, în caz contrar, să-și dezamăgească fiica. Marcia nu îndrăznise să-l pună pe Jeremy la curent cu planurile ei, de teamă că acesta o să-i telegrafieze să nu vină. Se mulțumise să-i trimită o telegramă în ultima clipă, pentru a-l informa că va sosi la Tokyo în cutare zi, cu cutare zbor. În fața faptului împlinit, Jeremy n-avea altă soluție decât să le vină în întâmpinare... sau să lipsească.

— Nu trebuie să uiți că mai e o zi de mers de la Tokyo la Kyoto, zise Marcia. Tatăl tău este probabil prea ocupat pentru ca să poată lipsi atâta vreme. Mai bine să nu te bazezi pe asta. O să vină, dacă poate.

— Oh, știu bine c-o să vină! strigă Laurie, cu ochii strălucitori la gândul revederii.

Jeremy nu fusese niciodată prea firesc în rolul lui de tată, dar această trăsătură nu putea să-l facă decât și mai fascinant în ochii unei fetițe avidă de prezența paternă. Laurie fierbea de nerăbdare de când aflase că vor pleca la Jeremy.

Marcia își iăsă capul pe spătar și închise ochii, ascultând zgomotul regulat și puternic al motoarelor. Sub pleoapele ei închise, vedea fața lui Jeremy cu o claritate neliniștitoare: albastrul închis al ochilor adăpostiiți sub gene lungi și dese, buzele pe care uneori mânia le încrețea, dar pe care ea știuse întotdeauna să readucă zâmbetul... Va mai reuși oare și de astă dată?

Nu-l văzuse furios decât o dată sau de două ori. Mânia lui rece o înspăimântase. Dar nu se înfuriase niciodată pe nevastă-sa. Și cu toate astea, dacă stătea bine să se gândească, îl iritase adesea. Poate că nu depășise niciodată măsura... Era atât de tânără, aproape un copil - când, la optsprezece ani, se măritase cu Jeremy, acesta cu șaptesprezece ani mai mare!

Era doar cu puțin mai vârstnică decât Laurie când îl văzuse pentru prima oară pe Jeremy Talbot în casa tatălui ei. Era la începutul războiului cu japonezii. Numele lui Merrill Vance nu era cunoscut încă, la vremea aceea, în mediile științifice largi - tot așa cum nici cuvintele „atom” sau „radiații” n-aveau nici o rezonanță deosebită pentru marele public. Dar Jeremy studiasse sub îndrumarea profesorului Vance, lucrase împreună cu el în laboratorul Universității. Foarte apreciat de savantul care vedea în el unul dintre cei mai dotați discipoli ai săi, fusese în mod firesc invitat în casa Vance. Îl înflăcărase puternic imaginația micuței Mărcia, în ochii căreia era un fel de erou din cărțile de aventuri.

Jeremy era la vremea aceea un tânăr foarte simpatic, dinamic, întreprinzător și hărăzit, după părerea lui Vance, unui viitor strălucit. Brunet, subțire - chiar prea subțirel pentru înălțimea lui - și vibrând de o energie mereu reținută, te făcea să te gândești la o lamă de oțel.

În momentul Hiroshima, Marcia avea treisprezece ani și era, în secret, romantic îndrăgostită de Jeremy. La

vârsta când colegele ei nu visau decât la stăruri de cinema, ea-și canalizase afecțiunea spre un obişnuit al casei.

Jeremy Talbot, a cărui persoană era prea preţioasă pentru a fi detaşată din laborator în timp de război, şi care lucra la un proiect de cea mai mare importanţă, nu îmbrăcase uniforma militară. Făcea uneori lungi călătorii pe teritoriul Statelor Unite pentru a asista la reuniuni şi mergea la Washington în misiune secretă. Profesorul Vance era una dintre puţinele persoane care colabora în cunoştinţă de cauză la misteriosul proiect. Cu toate acestea, când bombele atomice fuseseră lansate la Hiroshima şi Nagasaki n-a fost în stare să-şi exploateze roadele muncii. Grav bolnav, se văzuse nevoit să-şi întrerupă cercetările şi să ducă, de atunci încolo, o viaţă retrasă. Marcia nu-şi amintea niciodată de acea perioadă fără o strângere de inimă. Jeremy plecase în Japonia cu forţele de ocupaţie şi se dusese direct la Hiroshima pentru a studia la faţa locului efectele radiaţiilor. Rămăsese în Japonia până la moartea lui Merrill Vance, survenită patru ani mai târziu. Între timp, Marcia nu mai era o fetiţă.

Vibraţia motoarelor o smulse din reverie. Lângă ea, Laurie se agita pe scaun şi o trase pe maică-sa de braţ.

— Priveşte norii. Nu crezi că seamănă cu un rege şi curtea lui?

Marcia intră o vreme în joc, numind reginele şi domnişoarele de onoare care se desenau pe vasta întindere de nori, sub burta avionului.

Neobosită, Laurie îşi deranja adesea mama sub pretextul că merge să bea apă sau să-şi dezmoştească picioarele mergând pe culoarul central. Profita pentru a mai trage o şuetă cu domnul Cobb, căruia îi acordase de altfel întreaga ei încredere şi simpatie.

— A mai fost în Japonia, se întoarce ea pentru a-ți povesti mai că-si. E scriitor sau ceva în felul ăsta. Se pare că merge acolo ca să scrie o carte. Și apoi, o să fie profesor, la o facultate din Kyoto, timp de un an.

Marcia îl aruncă fetei o privire malițioasă, dar indulgentă:

— Și, bineînțeles că tu n-ai întrebat nimic? Ți-a spus el singur, spontan, totul?

Laurie, deloc încurcată, aprobă cu un zâmbet larg.

Cina fu binevenită. Apoi, cum stewardesele distribuiau perne și pături, aprinzând luminile de veghe, pregătind călătoria de noapte, Alan Cobb se apropie de Marcia.

— M-am gândit, spuse el, că această tânără persoană va dormi mult mai bine dacă se va putea întinde ca Jumea. Este un loc liber lângă mine. Dacă vrea să se instaleze acolo, pentru mine va fi o plăcere să stau pe locul ei.

Marcia ezită câteva secunde. Cu toate că părea un schimb foarte avantajos, poate că Alan Cobb avea chef să stea de vorbă cu ea și nu se simțea în stare în momentul ăla să întrețină o conversație cu un străin. Îl privi nehotărâtă și-și dădu seama că el o examina cu un aer amuzat.

— Nu vă fie teamă, nu sforăi, zise el. Și dacă vă simțiți în dispoziție de taclale, nu contați pe mine. Pic literalmente de somn!

Ea-i mulțumi, puțin rușinată că el îi ghicise atât de bine gândurile. O dată Laurie lungită confortabil, Marcia se instalează în fotoliul ei și se culcă după ce sprijini perna de hubloul avionului. Alan Cobb se așează lângă ea, se înfășură în pătură și păru că a adormit imediat.

Marcia nu putu rezista ispitei de a întredeschide perdelele și a scruta cerul imens, presărat cu stele - încă

pictat imperceptibil de ultimele raze de soare - și imensitatea întunecată a oceanului. Se simțea ciudat de agitată și nu reuși să adoarmă. Cât de pasionantă ar fi fost această călătorie în compania lui Jeremy! Îl însoțise atât de rar în peregrinările lui!

Cu o acuitate dureroasă, îl revăzu la întoarcerea lui din Japonia, după moartea tatălui ei. Își dăduse repede seama de schimbările care se produsese în el în timpul lungii absențe. Jeremy nu fusese niciodată, ca s-o spunem pe-a dreptă, un tip cu prea mult temperament sau prea vesel: dar acum avea aerul cel mai întunecat și mai frământat pe care ea-l văzuse vreodată. „E bizar, se gândea ea uneori, s-ar spune că este pradă unei obsesii. Oare-l bântuie amintirea Hiroshimei?”

Nu găsisese răspuns la întrebarea ei. Știa doar că reușise, tachinându-l și mângâindu-l, să-l facă să rădă din toată inima și că fusese capabil, grație ei, să uite gândurile care-l chinuiau.

Doamna Vance nu întârziase să intuiască sentimentele fiicei ei pentru Jeremy și se străduise s-o facă să-și ia gândul de la el.

— Băiatul ăsta mă face să mă gândesc, nu știu de ce, la Lucifer, spusese ea într-o zi. Mă ia cu rău când văd un înger al tenebrelor frecventând casa asta!

Poezia imaginii evocate nu reușise, în ochii Marciei, decât să-i mărească farmecul lui Jeremy. Ardoarea sumbră care sălășluia în bărbatul acela o fascina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, nu te mai gândi la băiatul ăla, o implora mamică-sa. E prea bătrân pentru tine. Și apoi, trebuie să fii nebună de legat că să te măriți cu un savant. Știința este pentru o femeie o rivală mult mai redutabilă decât medicina sau chiar golfull

— Și cu toate astea tu te-ai măritat cu un savant, din câte știul replica Márcia.

Doamna Vance aproba cu tristețe:

— Da, și de nouă ori din zece, dacă nu și mai mult, nu știam dacă vine la cină acasă!

Dar Marcia știa prea bine că aceste cuvinte trădau o afecțiune profundă și că pentru nimic în lume măică-sa nu și-ar fi schimbat soarta cu alta. Și tânăra care-și adorase întotdeauna tatăl, vedea în Jeremy soțul ideal.

Unirea lor a părut la început minunat alcătuită. Lui Jeremy îi plăceau exuberanța juvenilă și vitalitatea soției lui iar Marcia găsea în bărbatul ei un sfătuitor și un ghid foarte avizat. În cursul primului an de căsnicie, Marcia avea sentimentul că el se agăța de ea ca de un colac de salvare - ca și cum brațele ei îi ofereau un refugiu, o siguranță pe care nu o putea găsi în altă parte. Fără să încerce să înțeleagă motivele obscure ale comportării lui Jeremy, ea-l înconjurase cu atenții, făcând din el centrul și unicul scop al existenței.

Observase curând la el o silă cu totul aparte de a vorbi despre Japonia altfel decât foarte superficial. Își întrebase într-o zi soțul dacă se va mai întoarce vreodată acolo și brusca scânteie de furie care se aprinsese în privința lui o descumpănise. Dar el o luase imediat în brațe și, liniștită, ea înțelesese că furia lui nu era împotriva ei.

Și cu toate astea, plecase la Kyoto la puțină vreme după nașterea Lauriei. Marcia nu se îngrijorase de această plecare. Jeremy, la fel ca și profesorul Vance, nu vorbea niciodată cu soția lui despre cercetările sale, dar ea știa interesul lui pentru cercetările unui anume profesor din Kyoto. Ce-ar fi fost de mirare, dacă el voia să-și reia cercetările după moarta tatălui ei? În mod sigur că nu va întârzia, o dată instalat acolo, să-i ceară soției lui să vină la el.

Dar el nu făcuse nimic de felul ăsta și, câteva luni mai târziu, se întorsese în America, unde se arătase nervos,

instabil și incapabil să se adapteze vieții de familie. De atunci încolo, călătoriile lui la Kyoto deveniseră din ce în ce mai frecvente și din ce în ce mai lungi. De fiecare dată când ea propunea ideea de a-l însoți, el devenea atât de străin, atât de distant, încât ea sfârșise prin a renunța la orice aluzie privitoare la acest subiect arzător. Și știuse de atunci încolo că, dacă voia să-și mai păstreze o oarecare influență asupra bărbatului ei, trebuia să se plece în fața voinței lui. Când se întoarse cu un an în urmă la Berkeley, comportamentul lui o alarmase în mod serios. Declarându-și mereu dragostea pentru ea, el încercase să-i demonstreze că nu putea trăi în continuare așa fără să riște s-o facă nefericită. Cercetările lui îl cereau o prezență continuă în Japonia; nu se punea problema ca ea să vină să stea cu el. El o ruga, deci, să-i redea libertatea și să-l lase să se stabilească definitiv la Kyoto.

Ea făcuse, pentru a-l aduce dcasă, toate trucurile posibile și aruncase în luptă toate resursele unei femei care iubește. Respingându-i „pseudo-soluția”, ea refuzase să se abandoneze disperării și să se refugieze în lăncezeala amară. Îl iubea pe Jeremy și înțelegea să rămână nevasta lui cu prețul celor mai mari sacrificii. Nici o clipă nu voise să audă de sfârșitul căsniciei lor. Din moment ce Jeremy o iubea, era gata să accepte orice. Cu răbdare și tandrețe ea-l destinsese și-l liniștise. Nu lăsase să i se vadă neliniștile când el se urcase, încă o dată, în avionul de Kyoto. De atunci, se scursese aproape un an. Jeremy nu-i mai trimitea vești decât din când în când; iar tonul scrisorilor lui era absolut neutru - până la cea din urmă.

Această scrisoare, Marcia o luase cu ea în poșetă. Dar o știa mult prea bine ca să mai aibă nevoie s-o recitească:

„Îți mulțumesc pentru că încă ești ceea ce-ai fost întotdeauna pentru mine: o femeie curajoasă pe care o

iubesc din tot sufletul. Îți cer de astă dată să consimți la ultimul sacrificiu și să-mi redai libertatea. Nu mai pot trăi așa, împărțit între două lumi: trebuie să optez pentru una sau pentru cealaltă. Să nu crezi că acest calcul al meu este prea egoist. În această poveste mă gândesc la tine ca și la mine. Ești prizoniera unei căsnicii care nu există...”

Scrisoarea era lungă. Se simțea că Jeremy se străduise să manevreze bisturiul cu maximum de delicatețe, să atenueze pe cât posibil suferința pe care o provoca în deplină cunoștință de cauză. Dar Marcia, atinsă drept în inimă, nu reușea să-i înțeleagă motivele. Cu ce greșise ea atât de tare? Ce legături, chiar mai puternice decât cele de familie, îi țineau în Japonia? Ce era acolo, de-l reținea cu atâta putere... sau cline?

Nu fusese niciodată, prin temperament, înclinată să se lase pradă deznădejdii. „Micuța mea nevastă de acțiune”, o numise el într-o zi, ca s-o tachineze, făcând aluzie la obiceiul ei de a merge drept la țintă, fără să stea pe gânduri prea mult, și de a face dovadă, pentru o obține ce voia, de o tenacitate redutabilă.

După ce citise scrisoarea lui Jeremy, Marcia se liniștise curând. Își mai adusese, de multe ori, bărbatul la gânduri mai bune și el îi fusese întotdeauna recunoscător. O va lua de la capăt, asta-i tot. Doar lașii capitulează fără să se bată! Făcuse imediat demersurile pentru a o retrage pe Laurie de la școală și pentru plecare. Doamna Vance se arătase potrivnică proiectului, dar Marcia nu voise să-i audă observațiile. Își aminti vorbele mamei ei: „Draga mea, trebuie să fii puțin mai realistă, să înveți să vezi momentul când trebuie să abandonezi partida. Nu se poate să redresezi întotdeauna situația, continuând să te agăți în disperare.” Dar doamna Vance nu avusese niciodată prea multă simpatie pentru ginerele ei... și Marcia nu era deloc dispusă să abandoneze partida.

Își regăsisse, în febra acțiunii, încrederea și optimismul. Nimic și nimeni nu va putea s-o împiedice să-și regăsească dincolo de ocean bărbatul. Și o dată ce va fi din nou în brațele lui, toate greutățile se vor îndepărta. Ceva mai liniștită, putuse să savureze din plin experiența, nouă pentru ea, a unei călătorii lungi și se bucura dinainte că va vedea în sfârșit Japonia despre care Jeremy vorbea atât de puțin în scrisorile lui, dar asupra căreia, avidă să cunoască mai multe despre locul unde trăia soțul ei, se documentase cu asiduitate.

De când se urcaseră iarăși, era pradă unei exaltări crescânde. Oricum, trebuie că adormise, căci reaprinderea luminii și du-te-vino-ul celorlalți călători o făcură să se trezească tresărind. Difuzorul anunță că avionul era pe cale să aterizeze în atolul Wake și că va decola de acolo într-o oră. Semnalul luminos „puneți-vă centurile” se aprinse și Aian Cobb, strângându-și perna și pătura, se ridică.

— Am impresia că n-ai dormit prea mult! remarcă el înainte de a se duce pe locul lui.

O dată aterizați, Aian, nevoind să-și impună compania Marciei, se ținu puțin la o parte. Dar Laurie, care-l adoptase, nu voi să părăsească avionul fără noul ei prieten. Rămaseră toți trei multă vreme în bătaia brizei, cu ochii ațintiți pe cerul plin de stele.

— Laurie mi-a spus că ai mai fost în Japonia, zise Marcia pentru a sparge tăcerea.

— Tata era ofițer de carieră și eu m-am născut în Orient. Mergeam adesea în Japonia în vacanțe, dar, în realitate, n-o cunosc decât foarte superficial. Am înțeles că mergeți la Kyoto?

— Da, trebuie să ne întâlnim cu tata, spuse impetuos Laurie, fără să-i lase Marciei timpul să răspundă. Tata e un tip foarte important, știi? adăugă ea cu mândrie.

Aian Cobb o fixă cu o privire întrebătoare:

— Talbot... Kyoto. Asta e? întrebă el

Și întorcându-se spre Marcia:

— Ești soția lui Jeremy Talbot, fizicianul?

— Da, răspunse laconic Marcia.

— Cunosc cercetările soțului tău, insistă Aian Cobb, vizibil interesat. Avem prieteni comuni la Washington. Îl știi desigur pe Brewster?

— L-am auzit pe soțul meu vorbind despre el, zise ea pe un ton neutru, ținând pentru sine faptul că Jeremy făcuse punțile cu mulți dintre prietenii lui din metropolă.

— Ca să spunem tot adevărul, urmă Aian Cobb, trebuie să spun că Mark Webster mi-a cerut să trec să-l văd pe Talbot dacă merg la Kyoto. Aș fi făcut-o oricum, chiar dacă nu mă ruga.

— În acest caz, va trebui să vii pe la noi, zise Marcia fără mare convingere, neștiind dacă Jeremy va fi dispus să primească vizita unui compatriot sau măcar pe a propriei soții.

— Am citit o grămadă de articole semnate de soțul tău în publicațiile științifice, reluă rezervat Aian. Am o mare admirație pentru lucrările lui - chiar dacă nu am auzit foarte multe despre ele din ultimul timp...

Păru că vrea să adauge, apoi se răzgândi și lăsă fraza neterminată.

Laurie îl privea cu interes:

— De ce vrei să fii profesor în Japonia, în loc să rămâi în America? întrebă ea.

Aian Cobb se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Pentru că asta o să-mi dea poate posibilitatea să aflu mai multe despre mine însumi.

— Despre tine însuși? repetă Laurie intrigată.

— De ce nu? Tu ești foarte sigură că te cunoști până în străfunduri?

— Da, bineînțeles, zise Laurie.

Marcia zâmbi în fața singuranței juvenile a fiicei sale. Dar cuvintele puțin codificate ale lui Aian Cobb îi stârniră curiozitatea.

— Și ce materie ai să predai acolo? întrebă ea.

El râse scurt.

— Literatura americană contemporană, pur și simplu. Și asta riscă să fie anevoios pentru mine. Bineînțeles că nu am decât jumătate de normă. Cu atât mai bine pentru că nici eu și nici elevii mei nu vom sucomba din asta, sau cel puțin așa sper!

La îndemnul difuzoarelor, urcară iarăși la bordul avionului. Laurie, îmbătată de vânt și de aerul tare, se lungi pe cele două locuri și adormi buștean. La rândul ei, și Marcia simți somnul cotropind-o. Se cuibări în fotoliu, își pune capul pe pernă și închise ochii. Pentru o clipă, își mai puse câteva întrebări privitoare la omul așezat lângă ea. Apoi căzu în brațele lui Morfeu.

A fost rândul lui Aian Cobb să rămână treaz, nemișcat și gânditor, cu ochii deschiși în întuneric.

CAPITOLUL 2

Când avionul ateriză pe aeroportul din Haneda, o pătură groasă de nori acoperea Arhipelagul insulelor Nipone. Jos, zăpada cădea în rafale. Cu nasul lipit de hublou, devorată de nerăbdare, Laurie scrută grupul persoanelor care, masate pe terasă, veniseră în întâmpinarea avionului și își agltau brațele în semn de bun venit.

Puțin neliniștită, Marcia se aplecă peste umărul fetei așteptând ca pasagerilor să li se dea voie să coboare. Dar nu-l văzu pe Jeremy. Această absență de aici, nu însemna mare lucru: date fiind ninsoarea și furtuna, Jeremy ar fi putut foarte bine să rămână în hol, chiar dacă venise în întâmpinarea lor. Marcia își simțea acum inima bătând mai repede. Din clipa în care-i va vedea pe Jeremy, va ști la ce să se aștepte.

Funcționarul de la serviciile de sănătate terminându-și rapida inspecție, Aian Cobb veni lângă Marcia și Laurie. Le ajută să-și care bagajele și le însoți la vamă. Prezența lui o liniști pe Marcia care, brusc implantată într-o țară străină, printre străini ale căror obiceiuri nu le cunoștea, se simțea puțin pierdută.

— Soțul tău a venit să vă ia? întrebă Aian după ce formalitățile fură îndeplinite.

— Sinceră să fiu, habar n-am, răspunse Marcia cu o voce ezitantă. Poate că n-a putut să-și facă timp. Dacă nu e aici, vom merge la hotelul Imperial unde am rezervat o cameră.

— Și eu tot la Imperial trag, zise el. Am să vă pot însoți dacă nu vine soțul tău.

Când Marcia și Laurie pătruseră în sala de așteptare, Jeremy tot nu era de văzut. Un japonez se apropie de ei și i se adresă lui Aian:

— Sunteți cumva domnul Cobb? Întrebă el.

Vizibil mirat, Aian încuviință. Un mic grup de ziaristi se formă de îndată în jurul lui.

Se întoarse spre Marcia și, dându-și ochii peste cap, zise cu o nutriță comică:

— Să fiu spânzurat dacă m-am așteptat la o asemenea primire! Nu voi putea să vă conduc. Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Vom găsi singure drumul spre hotel.

— Domnul Cobb trebuie să fie cineva foarte celebru, murmură Laurie în timp ce, abandonându-l pe Alan în mâinile admiratorilor săi, se îndreptau spre stația de taxiuri.

Hotelul Imperial constituie, la Tokyo, un punct de reper indestructibil. Zidurile lui de piatră masive au rezistat de-a lungul vremurilor și incendiilor și bombardamentelor și cutremurelor. Abia sosită, Marcia îl întrebă pe omul de la recepție dacă nu cumva a lăsat cineva un mesaj pentru doamna Talbot. Răspunsul fu negativ. În mod sigur, Jeremy nu dăduse nici un semn de viață. Regăsirea lor era încă puțin amânată și Marcia, descumpănită, nu știa dacă trebuie să se bucure sau să-și facă mai multe griji.

Pe la mijlocul după-amiezii, soneria telefonului țârâi în camera Marciei.

— Salut, zise veselă vocea lui Aian Cobb. Soțul tău a sfârșit prin a-și arăta vârful nasului?

— Nu încă, răspunse femeia. Mi-e... mi-e teamă că s-a strecurat o neînțelegere.

— Japonia este țara neînțelesurilor, răspunse Cobb înveselit. Cu ce pot să te ajut? Vrei să-ți iau bilete pentru Kyoto când mă duc să-l iau pe al meu?

Marcia acceptă cu bucurie. Se înțelesesă să plece toți cu trenul la Kyoto, a doua zi de dimineață. Și Marcia nu era deloc supărată că fusese scutită să se ocupe ea însăși de toate lucrurile astea.

După ce închise telefonul, se gândi o clipă să formeze numărul lui Jeremy de la Kyoto, dar renunță aproape imediat la această idee. Jeremy știa ora sosirii. Ar fi putut, dacă voia numai puțin, să le vină în întâmpinare sau să ia contact într-un fel sau altul cu nevastă-sa. N-o făcuse. Și dacă, auzind vocea Marciei la capătul firului, ar fi declarat că e inutil să mai facă drumul până la Kyoto?

Măcar să profite de această seară la Tokyo ca să facă o cunoștință mai amplă cu Japonia. Îmbrăcate călduros și încălțate cu șoșoni, Marcia și Laurie ieșiră din hotel, alunecând prin zăpada murdară, și hoinăriră o vreme pe străzi, fascinate de vitrine și de trecători - cu toate că decepția lor a fost foarte mare văzând că aproape toți japonezii erau îmbrăcați după moda occidentală.

Laurie se minună foarte. Se declară îndrăgostită până și de animația zgomotoasă care domnea pe bulevardul Ginza, într-un vacarm continuu de claxoane. Din fundul unei prăvălii, un radio emitea unul dintre ultimele cântece la modă în America. Pe fațada cinematografelor erau etalate fețele familiare ale lui Cary Grant și Gary Cooper. Peste tot străluceau, multicolore, reclame mari de neon. Uneori Marcia și Laurie credeau cu mare greutate că erau pe alt continent.

Doar a doua zi dimineața Marcia, așezată în fața lui Aian Cobb în ultimul vagon al trenului de Kyoto, începu cu adevărat să se simtă în străinătate, descoperind, după ce depășiră sordidele cartiere marginase ale orașului, farmecul ținutului japonez. Încântată, admiră prin fereastră dantela neagră și delicată a crengilor de cireș

care se detașau în peisajul înzăpezit. Pădurile mari de pini și de brazi luau cu asalt înălțimile. Din când în când, auriul strălucitor al câte unui templu, tijele înalte ale unui pâlăc de bambuși sau pagodele, îi dădeau Marciei în sfârșit impresia că se află în Japonia. Calea ferată șerpuia între munți și mare, iar decorul ce defila înaintea lor evoca fără greș stampele japoneze.

Ca să rupă tăcerea, Marcia vorbi de delegația care, cu o seară în urmă îl întâmpinase pe Aian la aeroport.

— Eram departe de a mă gândi la o astfel de primire, zise Alan Cobb. Și tare mi-e teamă că n-am fost la înălțimea împrejurărilor. Dar cum oare puteam să bănuiesc că-și vor aduce aminte de o cărțuție publicată acum câțiva ani?

— Cum se numește? întrebă Marcia.

Alan se cufundă în contemplarea orezăriilor înghețate. Se arăta uneori ciudat de reticent și Marcia știu că nu prea voia să-i răspundă la întrebare.

— Nu era mare lucru, zise el într-un sfârșit, cu o ridicare de umeri evazivă. Fără îndoială că a fost scrisă mult prea devreme. Ediția americană a fost epuizată de mult și, zău, n-aș sfătui pe nimeni s-o citească. Mă interesează mult mai mult cea la care lucrez acum. De altfel, poate că soțul tău mă va ajuta la documentarea ei.

Ea-i aruncă o privire mirată:

— Să te ajute? Cum așa?

— Furnizându-mi informații și câteva elemente care-mi scapă. Cartea asta, vezi tu, tratează felul în care se lese dintr-un dezastru, n-are importanță de ce soi este, în plan uman mă refer. Inutil de adăugat că în zilele noastre materialul documentar este foarte bogat! Soțul tău, dacă-mi amintesc bine, a venit în Japonia imediat după dezastrul de la Hiroshima. Are poate niște detalii să-mi spună, câteva amintiri personale...

Cobb lăsă fraza în suspensie și reluă zâmbind:

— Și apoi, ca să-ți spun drept, cartea asta este un pretext, și încă unul bun, ca să-l întâlnesc pe Jeremy Talbot. Să mai pun că nu țin atât de mult să-l văd pe soțul tău doar pentru că mi-a cerut-o Brewster. Să spunem că-mi stârnește curiozitatea.

— Curiozitatea? articulă cu greutate Marcia.

El o fixă o clipă fără să scoată un sunet.

— Da, și apoi, cred că nu mă privește, spuse el într-un târziu cu o mină nepăsătoare. Dacă am merge să mâncăm? Pariez că și tu mori de foame, Laurie!

Se duseră în vagonul restaurant unde un tânăr om de afaceri japonez se așeză la masa lor. Alan comandă cu atenție meniul unei chelnerițe care nu știa o boabă englezește. Masa fu tare veselă și toți trei se tăvăliră de râs când descoperiră că sandvișurile cu brânză erau trecute în meniu ca desert.

Alan își petrecu o bună parte a după-amiezii distrând-o pe Laurie și rezolvând cu ea tot felul de șarade și jocuri de intuiție. Când Laurie îl întrebă dacă are copii, el răspunse că nu are deoarece este burlac, dar că-i place din când în când să-i împrumute pe ai altora ca să nu piardă contactul cu tânăra generație. Poate că mama ei va fi de acord s-o lase pe Laurie să meargă împreună cu el să viziteze orașul?

Marcia nu le asculta discuția decât cu jumătate de ureche. Pierdută în gândurile ei, se străduia să-și imagineze prima luare de contact cu Jeremy și să prevadă întorsătura pe care o va lua conversația când vor fi în sfârșit singuri. Călătoria i se părea interminabilă.

leși un moment din reverie ca să constate că Alan o privea gânditor... Și înțelese atunci că el se ocupase special de fetiță ca să o lase să se gândească în liniște.

Spre sfârșitul după-amiezii, trenul părăsi litoralul pentru a se angaja într-o vale săpată între doi munți acoperiți de brumă. Difuzorul anunță că pasagerii vor fi în curând la Kyoto.

— Secretariatul Universității mi-a scris că vor veni să mă aștepte la gară, zise Alan. Admițând că soțul tău nu va fi acolo, crezi că ai să poți să ajungi la destinație singură?

— Nu, nu prea știu, răspunse ea cuprinsă de o bruscă neliniște. Dacă șoferul de taxi nu înțelege englezește... eu...

— Nu e complicat, o întrerupse el cu o notă de răceală în voce. N-ai decât să-i scrii adresa pe o bucată de hârtie și să i-o arăți. Doar nu ești într-atât de timidă?

Tonul brutal al replicii o făcu să se încordeze. Se părea că el vrea să ia distanță ca și cum ar fi judecat că este vremea ca ea să se descurce și singură.

— Scuză-mă, zise ea repede. Am abuzat cam mult de amabilitatea și de răbdarea ta în cursul acestei călătorii. Vom reuși foarte bine să ne descurcăm.

— Sunt convins că totul se va desfășura în cele mai bune condiții, zise el. Japonezii sunt amabili până la exces. Curios, și când te gândești că doar cu câțiva ani în urmă...

El nu-și termină fraza și Marcia se întrebă dacă fusese mobilizat - în Pacific poate - ca să se bată cu japonezii. El se întoarce ca să-și pună pardesiul; și ea avu iarăși impresia că omul acela cu o aparență atât de comunicativă era capabil să se retragă fără avertisment în turnul lui de fildeș și să devină total absent pentru cei din jurul lui.

Trenul se opri în dreptul unui peron imens, invadat repede de călătorii care coborau. Alan Cobb îi întinse politicos mâna Marciei, îi primi mulțumirile cu un zâmbet distrat și îi promise scurt Lauriei că se vor vedea într-una dintre zilele viitoare. Apoi se îndepărtă.

În picioare în holul gării, care se golea încet-încet de călători, Marcia se simți ciudat de singură. Se bazase pe Alan în cursul acestei călătorii mai mult decât și-ar fi imaginat. Devenise pentru ele un fel de veche cunoștință și plecarea lui bruscă le descumpănise.

— Nu-l văd nicăieri pe tata. Dar tu, mami? întrebă Laurie strângându-se instinctiv lângă mama ei.

— Nici n-ar fi trebuit să ne gândim că va veni să ne aștepte, zise Marcia. N-avea de unde să știe cu ce tren venim la Kyoto.

Taxiurile păreau că practică tarifele în funcție de mărimea lor. Marcie alege o mașină de o mărime rezonabilă și își dădu seama că șoferul nu știe nici o boabă de engleză; zâmbea și era din cale-afară de binevoitor, dar, o dată plecate din gară, Marcia nu-și putu stăpâni o anume neliniște. Citise undeva că adresele japoneze sunt destul de aproximative. Șoferul conducea cu toată viteza, crotindu-și drum prin mijlocul unei mulțimi de pietoni care dispăreau, la sunetul claxonului, în zăpada murdară și alunecoasă. Frigul era pătrunzător și instalația de încălzire a mașinii nu funcționa.

În lumina nesigură a crepuscului, Marcia nu văzu mare lucru din Kyoto și taxiul, claxonând fără încetare, circula repede pe străduțele întortocheate, ferind la mustață trecătorii. Încetiniri în sfârșit ca să se angajeze pe o stradă strâmtă, mărginită de pâlcuri înalte de bambus și se opriă în fața unei porți înalte din lemn, maro-gri, ce avea în partea de sus un acoperiș gen pagodă, cu pantă ascuțită, ca și cum ar fi fost decupată dintr-o stampă japoneză. În fundul grădinii se ridica o vilă joasă și spațioasă. Nu se zărea nici o lumină la ferestrele de la primul etaj iar cele de la parter erau estompate cu draperii.

Șoferul coborî din mașină și scutură poarta, acționând astfel un clopoțel spânzurat de un arc metalic. Cuibărită

în scaun, Marcia își ținu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, mâinile erau umede și se simțea incapabilă să scoată un sunet.

Poarta se deschise, lăsând să treacă un japonez care-i examină curios. Cei doi bărbați se salutară ceremonios și începură să vorbească. Mititel și cu frunte brăzdată de o cicatrice urâtă, noul venit n-avea nimic atrăgător. Fără să se arate într-adevăr nepoliticos, nu părea totuși deloc interesat de cele spuse de interlocutorul său.

După câteva clipe, șoferul se întoarse în mașină scuturând din cap. Omulețul se pregătea să închidă poarta, când Marcia, deschizând repede portiera, ieși din mașină.

— Stail strigă ea. Te rog, așteaptă o clipă, așteaptă o clipă.

Omulețul se opri și o fixă prin crăpătura porții cu o privire lipsită de expresie. Fața, luminată de un felinar din vecini, îi era impasibilă. Dar Marcia, pe care doar adresa de pe bucata de hârtie o lega de Jeremy, nu ezită.

— Îi caut pe domnul Talbot, zise ea pe un ton aproape implorator. Domnul Jeremy Talbot.

El o fixă în continuare, fără să pară că ar fi înțeles ce spunea străina.

— Talbot-san, repetă ea. Casa este a lui Talbot-san?

O lumină trecu prin privirea omulețului.

— Ah, așa? Talbot-san nu stă aici, zile el cu un gest vag în direcția străzii întunecate.

— Îi poți explica șoferului unde este casa lui Talbot-san? insistă Marcia.

— E tatăl meu, se crezu datoră să precizeze Laurie din mașină.

Japonezul le privi pe rând, pe Marcia și pe Laurie, cu un aer puțin contrariat. Se înclină adânc, îi dădu câteva indicații scurte șoferului și plecă închinându-le poarta în

nas. Șoferul deschise ușa și Marcia, neștiind ce să facă, urcă în taxi.

Mașina înaintă până la următoarea intersecție, întoarce în unghi drept pe o stradă și mai strâmtă decât precedenta și se opri în fața altei porți, puțin mai mare și mai puțin masivă decât prima. Clopoțelul sună și, după o așteptare interminabilă, o tânără japoneză, cu obraji înroșiți de frig, aprăape sufocată într-un palton îmblănit, veni să le deschidă.

Marcia se grăbi de astă dată să coboare.

— Talbot-san? zise ea.

Tânăra zâmbi și încuvîință din cap.

— Hai, Talbot-san.

Marcia îi făcu semn șoferului să descarce bagajele. Dar cum se pregătea, însoțită de Laurie, să treacă de poartă, tânăra japoneză încercă să-i bareze calea și apostrofă vehement șoferul.

— Pardon, zise Marcia pe un ton care nu admitea replică. Asta este casa pe care o caut și n-ai să mă împiedici să intru.

Luând-o pe Laurie de mână, ea o dădu ușurel la o parte pe japoneză și merse pe aleea cu dale din piatră care, printre nămeții de zăpadă, conducea la intrarea casei. O piatră mare, plată, de pe care zăpada fusese curățată cu grijă, servea de peron. O verandă îngustă se afla înaintea intrării. Șoferul puse bagajele pe prag, luă yenii pe care Marcia îi întindea și urcă grăbit în taxi de teamă ca ea să nu se răzgândească. Micuța servitoare protesta în continuare făcând niște semne largi cu mâinile.

— Haida-del Acuma încălțările sunt de vină, zise Laurie. Vrea să ni le scoatem.

Marcia și Laurie se așezară pe prag și începură să-și scoată galoșii și încălțările pentru a-și pune cîpicii pe care

japoneza li-i adusese. Tot îngrijorată la ideea de a lăsa două străine să intre în casă, tânăra le însoți cam împotriva inimii în vestibulul, al cărui parchet ceruit lucea stins la lumina unui bec electric. Era aproape la fel de frig în interiorul vilei ca afară și răsufarea lor forma în aerul înghețat norișori de abur.

Servitoarea îi făcu Marciei semn să aștepte în hol și se duse să cheme ajutoare. Jeremy nu era în mod sigur acasă - altfel tot tămbălăul acela i-ar fi atras cu siguranță atenția. Tânăra se întoarse câteva clipe mai târziu, însoțită de o femeie mai în vârstă decât ea, îmbrăcată într-un kimono maro, cu cordon închis, care le examină pe cele două cu o privire atentă și curioasă.

— Sunt doamna Talbot, îi explică Marcia, ridicând puțin vocea ca și cum interlocutoarele ei ar fi fost surde. Sunt nevasta lui Talbot-san și ea este fiica lui. Venim din America. Unde este domnul Talbot?

Cele două femei se consultară din priviri.

— Talbot-san nu aici. Nu puteți rămâne.

— Ba o să rămânem, replică ferm Marcia. Îl așteptăm pe domnul Talbot să se întoarcă.

Schimbară iarăși o privire consternată.

— Horner okusama, ordonă în fine cea mai în vârstă tovarășei ei. Micuța servitoare zâmbi, aprobă ușurată și ieși în grabă.

— E îngrozitor de frig aici, remarcă Laurie.

— E adevărat, draga mea, zise Marcia. Cred că este mai bine să nu ne scoatem paltoanele până nu știm ce ne așteaptă.

Dădu roată cu privirea camerei mari și goale. De cealaltă parte a intrării, o scară întunecoasă ducea la primul etaj. La picioarele scării, o măsuță de tek sculptat, ale cărei picioare se terminau în gheare noduroase, avea pe ea o tavă de argint care conținea mai multe plicuri.

Toate îi erau destinate lui Jeremy Talbot. Și nici una nu era deschisă. Printre scrisori se găsea și telegrama pe care Marcia i-o trimisese în ziua plecării.

Jeremy Talbot nu putuse, în mod evident, să știe că nevasta și fetița vin la el.

Cu mâinile tremurând, Marcia puse scrisorile pe tavă și, auzind voci, se întoarse spre ușa de la intrare. Micuța servitoare traversa grădina însoțită de o femeie înaltă care purta un fular albastru, înnodat sub bărbie. După ce-și scoase încălțărilor pe peron, necunoscuta - vizibil americană - năvăli în hol.

Mai degrobă slabă și în vârstă cam de patruzeci de ani, avea trăsăturile colțuroase, dar regulate, pomeții ridicați și ochi foarte frumoși cu privirea pătrunzătoare. Nici expresia ei nu era mai primitoare decât cea a japonezului din casa cealaltă.

— Bună ziua, zise ea. Sunt Nan Horner - o vecină. Sumie-san îmi spune că aveți greutate în a vă înțelege. Pot să vă ajut să găsiți locul pe care-l căutați?

— Deja l-am găsit, zise Marcia. Sunt Marcia Talbot. Mi se pare că soțul meu n-a știut de telegrama pe care l-am trimis-o ca să-i anunț sosirea noastră.

Americanca își scoase fularul și își scutură părul scurt, grizonat la temple.

— Sumie-san mi-a spus deja că ești doamna Talbot, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu am crezut-o. Ei bine, stați undeva până reușesc eu să încălzesc ghețaria asta. Servitoarele locuiesc alături și preferă să stea pe lângă o sobiță.

O studie pe Laurie și un zâmbet scurt îi lumină brusc fața.

— Tu ești Laurie, bănuiesc. Am auzit, să știi, o grămadă de lucruri despre tine!

Deschise ușa unei camere mari și întunecoase și, cu un pas rapid, aprinse luminile dându-i în timpul ăsta servitoarei câteva directive în japoneză. Sumie-san se apucă de îndată să facă focul în cămin.

Marcia intră și ea, vag stânjenită. Cine era oare această Nan Horner care să intre atât de sigură la Jeremy în casă și să dea ordine servitorilor? În fața siguranței liniștite a femeii aceleia, Marcia își simți încrederea abandonând-o. Această americană era oare răspunsul la întrebarea pe care nu îndrăznise niciodată să o pună în clar?

Nan Horner se întoarse de la foc și o privi pe Marcia drept în față.

— Așa, deci, te-ai decis în sfârșit să vii, zise ea.

CAPITOLUL 3

Cuvintele Nanei Horner nu erau o întrebare, ci o constatare pur și simplu. Oare ce gânduri ascunse putea ea să mascheze? Marcia nu știa, dar îi purta nițel pică Nanei că le spusese. Fără să răspundă, își lăsă privirea să rătăcească prin camera unde se așezaseră.

Camera aceea, foarte mare, era vizibil salonul. Era încărcată, în ciuda dimensiunilor ei, cu mobile grele, victoriene, pe care le puteai crede împrumutate din decorurile unei piese de epocă. În mijloc, un vechi covor oriental, ros, pe care era așezată o măsuță rotundă, acoperită cu o față de masă din pluș roșu pe care stătea un ghiveci cu o ferigă. Două divane, acoperite și ele cu pluș, etajere mici, supra-încărcate cu bibelouri de un gust îndoielnic, mai multe scaune dispuse de-a lungul pereților și câteva vase mari de porțelan completau decorul pretențios. O lustră veche, ale cărei lumânări fuseseră înlocuite cu becuri, difuza o lumină chioară și tristă. Această cameră reprezenta, în Japonia mai ales, o amestecătură ciudată.

În picioare, în fața pendulei aurite care orna șemineul de marmură, Nan Horner, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului strâmbă din nas.

— Este un adevărat târg de vechituri, zise ea arătând cu bărbia camera. Nu înțeleg cum Jeremy poate să o suporte. A plecat acum cincisprezece zile la Hiroshima - pentru cercetările lui bănuiesc. Acolo este sediul organizației pentru victimele bombei atomice.

„Jerry? gândi Marcia. Jeremy n-a fost niciodată, din câte știu, omul pe care să-l strigi Jerry!” Diminutivul acela familiar o irită și mai tare.

— Știi când trebuie să se întoarcă soțul meu? întrebă ea cu o anume răceală.

— N-a spus. Nu spune niciodată. Dar cred că nu va mai întârzia mult.

Nan Horner se duse la fereastră și privi cerul.

— Nu se prea vede mare lucru în seara asta, dar săptămâna viitoare este lună plină. Se întoarce întotdeauna când e lună plină.

— Lună plină? repetă Marcia intrigată. De ce trebuie oare să se întoarcă pentru luna plină?

Nan Horner ridică din umeri.

— Oh, știi, aici, în Japonia, suntem toți obsedați de lună. Genul ăsta de detalii contează foarte mult pentru noi. În așteptare, să vedem puțin cum vă puteți instala.

Schimbă câteva cuvinte în japoneză cu cele două servitoare și se întoarse spre Marcia.

— Măine, Sumle-san vă va pregăti camera de oaspeți. Camera aia n-a mai fost folosită de ani de zile. Pentru noaptea asta, vă vor face patul lui Jerry și vor aprinde focul în camera lui. Veți fi mult mai confortabil instalați în specia asta de... mausoleu. Ce amestecătură, Dumnezeu mare!

Marcia încuviință din cap. Cum se făcea oare că Jeremy, ale cărei nevoi erau mult mai modeste, ocupa singur o locuință atât de spațioasă?

— Lui Jeremy nu i-a păsat niciodată de confortul lui personal, zise ea.

Nan Horner îi aruncă o privire amuzată.

— Da, știu. Îl cunosc pe Jeremy Talbot de când a venit pentru prima oară în Japonia, adică dinaintea căsătoriei voastre. Casa asta a fost construită în 1880 și are o poveste

întreagă. Cel care a construit-o făcea parte din marile familii conducătoare ale Japoniei. Dar el fusese educat în Europa. Când s-a întors, era un admirator fervent al stilului victorian. Deci, și-a construit o casă în stil occidental. Dar ca să le dea satisfacție și celorlalți membri ai familiei a fost adăugată și o aripă în stil local. Asta o să-ți explice amestecul ciudat de arhitectură. O parte a mobilierului din această cameră este în mod sigur din cel original. După moartea proprietarului ei, asta pe la începutul secolului, vila a fost, o vreme, transformată în hotel. Dumnezeu știe ce s-a mai întâmplat când americanii au venit să ocupe Japonia! Orice-ar fi fost, ea-i convenea foarte bine lui Jerry. Știi, cea mai mare parte a locuințelor japoneze sunt minuscule.

— Dar pentru ce i-a trebuit totuși o casă atât de mare? întrebă Marcia.

Nan Horner aruncă o privire spre Laurie, care explora camera, și se prefăcu a nu fi auzit întrebarea.

— Cum ați reușit să găsiți adresa cea bună? întrebă ea după un timp.

Marcia își întinse spre foc mâinile înțepenite de frig.

— Am scris pe o bucată de hârtie adresa pe care Jeremy mi-a dat-o și i-am arătat-o șoferului de taxi. Dar ne-a oprit mai întâi la o casă de pe colțul celeilalte străzi. Ne-a răspuns un japonez care nu a fost dintre cei mai amabili.

— E în mod sigur Ichiro Minato, zise Nan Horner. Este vorba despre o singură proprietate, pe care Jerry a tăiat-o în două. Minato este să spunem... chiriașul. Ocupă aripa japoneză a casei. Minato-san este un om care, din câte știu, are destule necazuri: asta explică poate de ce nu este prea sociabil. Nu vă este foame, doamnă Talbot? Puteți veni să cinați la mine dacă n-au nimic să vă ofere aici.

Marcia se grăbi să refuze invitația, care fusese lipsită de căldură.

— Ne vor găsi cu siguranță ceva de ronțait, mulțumim. Am mâncat foarte bine în vagonul-restaurant. Un sandwich ne va fi de ajuns.

Nan Horner îi dădu câțeva instrucțiuni lui Yasuko-san care se înclină în semn de aprobare și îi aruncă Marciei o privire curioasă.

— O să vă pregătesc o gustare cu orez și legume fierte, zise Nan. Yasuko-san este o bucătăreasă excelentă. Este în slujba lui Jerry de mai mulți ani. Credeți că veți avea nevoie și de altceva?

— Nu, mulțumim mult. Nu știu cum ne-am fi descurcat fără tine.

Marcia își găsi răspunsul cam dur și protocolar, dar nu se simțea în stare să fie naturală.

Nan Horner o privi multă vreme fără să spună nimic.

— Dar se poate, a fost o nimica toată! răspunse ea în fine. Jerry este un vechi prieten al meu. Puteți să-mi dați telefon dacă sunteți în dificultate. Dar vă sfătuiesc să o rugați pe Sumie-san să vă formeze numărul, pentru că nu veți reuși să vă înțelegeți cu funcționarii de la telefoane!

În timp ce cele două femei stăteau de vorbă, Laurie își terminase turul de inspecție al camerei, examinând curioasă mobilele și bibelourile. Nan îi aruncă o privire gânditoare.

— Nu seamănă prea mult cu tatăl ei, nu-i așa? Este vizibil că vă seamănă dumneavoastră - cel puțin fizic. Dar are temperamentul nervos al lui Jerry.

Marcia se încordă interior. Îi dispăcea îngrozitor faptul că Nan Horner îl cunoștea pe Jeremy la fel de bine, dacă nu mai bine, decât ea însăși.

— Laurie este un copil care debordează de energie, zise ea sec. Își bagă nasul în toate.

Nan Horner avea în privire o sinceritate care o stânjenea pe Marcia. O privi drept în ochi:

— Deci sunteți nevasta lui, articulă ea pe un ton neîncrezător. Oh, totuși, cred că nu mă privește. Dacă nu mai aveți nevoie de nimic, eu plec. Nu ezitați să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva. La revedere, Laurie. Noapte bună, doamnă Talbot.

Le făcu un semn scurt de rămas bun cu mâna și dispăru brusc, urmată de Sumie-san și de Yasuko-san.

„Nu trebuie să mă las tulburată de femeia asta, gândi Marcia. N-are cu ce să se amestece în viața noastră personală, a lui Jeremy și a mea”.

Laurie, după ce inspectase locurile, se întoarse, vioaie, lângă maică-sa.

— O să fie teribil de amuzant să trăim aici! Ce zici, explorăm acum și restul casei, mămico? E atât de bizar, atât de diferit față de noi!

Marcia zâmbi văzând exuberanța fiicei ei.

— Avem tot timpul să explorăm casa mâine. Să mergem mai bine în camera tatălui tău să vedem dacă este gata. Trebuie să ne despachetăm și lucrurile.

— Nu ești prea obosită, mami? Întrebă afecțuoasă Laurie.

Femeia mângâie capul brunet al copilului. Simțea o imensă sfârșeală, dar nu din pricina călătoriei făcute, ci din cauză că fusese tot timpul încordată în cursul acelei zile interminabile. Perspectiva de a-l vedea pe Jeremy și de a afla în sfârșit la ce să se aștepte îi susținuse multă vreme rezervele de energie. Acum, nu-i mai rămânea decât să-și aștepte răbdătoare soțul; se simți brusc nimicită, ca golită de substanță. Îi era imposibil să prevadă când se va întoarce Jeremy. Și apoi, ce legătură putea fi între întoarcerea lui și luna plină? Strania remarcă a Nanei

Horner o intrigă, dar nu mai avea pe moment puterea să se gândească și la asta.

Urmată de Laurie, ieși din salon și traversă holul înghețat. Sumie-san le însoți până în camera lui Jeremy făcând nenumărate plecăciuni. Un zâmbet larg îi săpase gropițe în obraji rotunzi. Își schimbase paltonul îmblănit cu un kimono albastru cu imprimeuri și era încălțată cu șosete scurte - *tabi* - albe.

Cu toate că avea tavanul foarte înalt, camera lui Jeremy era de proporții mult mai modeste decât salonul. Un foc mare văjăla și scotea scântei în șemineu; Sumie-san mai aprinsese în plus și un radiator electric. În ciuda aspectului ei auster - imaginea însăși a proprietarului ei - camera asta avea măcar meritul de a fi aproape locuibilă.

Patul mare, acoperit cu o mulțime de cuverturi, părea confortabil. Câteva pernuțe stil japonez, elegante și moderne, erau aruncate ici-colo. Scaunele joase erau montate pe un cadru special ca să nu zgârie parchetul și nici să rupă saltelele. Lângă fereastră stătea biroul mare din lemn de nuc al lui Jeremy; rafturi încărcate de cărți ocupau un perete întreg. Noptiera era acoperită de câteva volume și de o veioză cu abajur cilindric din hârtie cerată. Era, în mod evident, camera cuiva care avea obiceiul să lucreze și să trăiască acolo.

Surprinsă de nemișcarea Lauriei, Marcia se întoarse pentru a vedea ce reținuse atenția fetei. Aceasta rămăsese încremenită în fața unei măști japoneze agățate pe perete, la capul patului. Masca era făcută din lemn de merișor, roșu închis, și fusese sculptată cu o artă care-i conferea o calitate de excepție. Câteva urme de vopsea roșie subliniau desenul sinuos al gurii, strălucirea albă a ochilor și a dinților. Dar lemnul lustruit al frunții, al

pomeților înalți și al bărbiei fin cizelate avea, la lumina jucăușă a flăcărilor, un relief ușor observabil.

— E un diavol, nu-i așa? întrebă Laurie cu o voce stinsă, ca și cum s-ar fi temut că urechile cu lob lung ale măștii ar fi putut-o auzi.

Marcia înțelesese ce voia copilul să spună. Fața aceea era încarnarea răului. Ochii, exagerat de oblici cu privirea îndreptată în jos, îi confereau o expresie de o răutate incredibilă. Sprâncenele stufoase, ca și barba neagră și înspicată erau confecționate din păr veritabil; nările largi erau disprețuitoare; gura întredeschisă, cu colțurile căzute, avea un rictus feroce. Cu toate astea, masca nu avea nici unul dintre acele semne convenționale - colți de vampir, ochi ieșiți din orbite sau alte diformități - care simbolizează în mod obișnuit demonii. Era fața unui om - fin, inteligent, periculos și eminentemente rău.

— Asta trebuie să fie un soi de drac, cred, zise Marcia, fără să vrea să creadă că artistul voise cu orice preț să reprezinte o ființă umană.

— În orice caz, îți face o frică teribilă, zise Laurie, întorcând cu silă spatele măștii. Îmi place mai mult tabloul de deasupra șemineului. Este foarte drăguț, nu crezi?

Extenuată, Marcia se lăsă să cadă într-un balansoar așezat lângă foc și examinează stampa japoneză pe care i-o arăta fetița. Reprezenta un peisaj cu zăpadă, având în centru două personaje adăpostite sub o umbrelă. Bărbatul era îmbrăcat cu o tunică lungă și neagră de sub poalele căreia ieșea un kimono cu margini roșu-auriu; capul îi era înfășurat într-un capișon înalt, negru și una din mâini strângea mânerul umbrelei chiar deasupra mâinii tovarășei sale. Femeia era îmbrăcată cu totul în alb, cu excepția panglicii kimonoului care era neagră cu auriu și care-i strângea talia subțire iar marginile mânecilor erau

garnisite cu roșu. Un voal alb îl încadra fața. Amândoi aveau în picioare saboți înalți - *geta* - din lemn, care-i apărau de zapadă.

Marcia își aminti că citise că, în stampele japoneze, înfățișarea unui bărbat împreună cu o femeie sub umbrelă însemna că sunt amanți. Cu toate că fețele tinerilor aveau expresii convenționale, se putea citi un soi de grabă în felul în care bărbatul se apleca spre tovarășa lui, o timiditate în pleoapele lăsate ale femeii.

— Sunt probabil doi îndrăgostiți la plimbare, zise Marcia gândind doar pentru ea că Jeremy se arăta destul de sentimental în alegera gravurilor care-i decorau pereții.

Sumie-san intră pentru a pune în dreptul lor o masuță și pentru a le aduce masa pe un platou lăcuit, roșu. Într-unul din colțurile platoului se afla un minuscul con de brad asortat cu o crenguță. Marcia mângâie crenguța cu degetul și-i zâmbi servitoarei pentru a-i arăta că era măgulită de această atenție. Sumie-san răsă scurt încântată și își ascunse gura în spatele mâneții kimonoului.

Probabil că ieșise afară în zăpadă pentru a face rost de buchețelul acela simbolic. Le servi în tăcere, turnându-le ceai fierbinte în cești. La sfârșitul mesei, Marcia și Laurie, nițel mai încălzite, avură o încântătoare senzație de confort.

Sumie-san terminând de debarasat masa și luându-și platoul, începură să-și scoată din valize hainele și obiectele de care aveau nevoie pentru noapte. Tânăra servitoare apărură deodată și le făcu să înțeleagă prin gesturi că le pregătise bala. Odată liniștită de explicațiile Nanei Horner, părea că acceptă cu bucurie prezența celor două străine. Dispărură împreună cu Laurie, pentru a o iniția pe fetiță în ritualul băii japoneze.

Rămasă singură, Marcia se dezbracă și își puse un halat albastru. Apoi rătăci împrejurul camerei pentru a căuta vreun obiect familiar care să i-l evoce pe Jeremy. Cruda decepție pe care o încercase la sosire, casa mare și înghețată, apariția Nanei Horner- totul, până acum, i se părea că era o conspirație menită s-o îndepărteze de omul pe care-l iubea. Cărțile aranjate în biblioteca lui Jeremy erau, în cea mai mare parte, cărți științifice. Mai erau de asemenea câteva volume consacrate Japoniei. Marcia luă un tratat de patologie mentală și, instinctiv, aruncă o privire rapidă în direcția măștii agățate deasupra patului. Prezența malefică a acelei măști umplea toată camera. Privirea arzătoare părea că scormonește și cele mai ascunse colțuri, gura rânjită părea că-și râde de lumea toată. Fără îndoială că era un autentic obiect de artă, dar cum putea oare Jeremy să suporte mereu vederea acelei fețe înspăimântătoare? Era tare adevărat că în ultimii ani arătase o oarecare înclinație spre umorul negru... Pe acel Jeremy, Marcia nu ținea deloc să și-l amintească.

Se putea oare să existe vreo legătură între masca cea diabolică și tabloul grațios al celor doi îndrăgostiți de sub umbrelă? Marcia simțea într-un fel nedefinit că acel Jeremy Talbot cu care se măritase se schimbaseră tare mult; și ideea de a fi traversat oceanul pentru a se găsi în fața unui necunoscut, o umplea de neliniște.

În cealaltă extremitate a camerei, înecată în obscuritate, o ramă cu geam îi atrase atenția. Se apropie pentru a o examina mai de aproape. Era o fotografie înfățișând niște case rase de bombardament. În mijlocul amestecului de dărâmături și cărămizi se ridica o clădire mare de beton, pe jumătate distrusă, care trebuie să fi avut mai multe etaje; se mai puteau vedea încă în vârful ei grinzile mari, metalice, care altă dată susținuseră domul. În colțul

fotografiei era scris un cuvânt. Marcia se aplecă și citi: HIROSHIMA.

Tânăra puse ușurel poza la locul ei. Își aminti cât de tulburat fusese Jeremy de ceea ce văzuse și auzise când se dusesse pentru prima oară în Japonia cu forțele americane de ocupație; scrisorile pe care i le trimisese la vremea aceea tatălui Marciei expuneau îndelung crizele sale de conștiință. Ca și profesorul Vance, se considera responsabil, într-o oarecare măsură, de acea distrugere inumană. Bombardarea orașului Tokyo, care fusese totuși aproape la fel de distrugătoare ca bomba de la Hiroshima, îl afectase mult mai puțin.

Lucru curios, dintre toate obiectele din cameră, tocmai fotografia aceea a Hiroshimei o apropia cel mai mult pe Marcia de soțul ei. Femeia înțelese foarte bine că el voia, într-o lume supusă inexorabil uitării, să-și păstreze viu în memorie acel eveniment; că voia să-și impună, voluntar, acea tortură morală. Cu inima strânsă, se așeză într-un colț lângă foc și căzu într-o adâncă reverie.

Era încă adâncită în gânduri când Laurie, cu obrajii incendiați de căldura băii, apăru în cameră.

— Mami, să știi că baia japoneză este formidabilă! strigă ea.

Și se strecură cu mare satisfacție în patul cel mare.

Marcia depuse un sărut pe pleoapele îngreunate de somn ale fetei și coborî scara însoțită de Sumie-san pentru a ajunge la baie, care se găsea la parter.

Era o cameră spațioasă, foarte caldă și invadată de vapori calzi de apă, având în podea o cadă imensă în care se ajungea pe câteva trepte scunde. Sumie-san, gesticulând și scotând sunete vesele, o făcu să înțeleagă că trebuie să se așeze pe un taburet pentru a se săpuni energic și apoi să se frece bine înainte de a intra în apa limpede. Îi propuse, de asemenea, Marciei să rămână

lângă ea pentru a o ajuta să se spele pe spate; dar Marcia, care prefera să-și facă singură toaleta, refuză serviciile tinerei japoneze care se retrase în vârful picioarelor.

După ce se spală, tânăra coborî atentă scările și găsi apa puțin cam fierbinte, dar oricum suportabilă. O dată cufundată până la gât în apa aburindă, simți căldura băii invadându-i membrele, alungându-i miraculos oboseala și grijiile. Într-o stare de fericită toropeală, ca a Lauriei, ieși în fine din cadă, se șterse cu un prosop mare, își puse halatul și se duse în dormitorul unde focul se stingea încetîșor.

Laurie dormea deja dusă, cu părul lung și negru răspândit pe pernă. Dar Marcia își dădu seama că fetița, înainte să se culce, își aruncase eșarfa în carouri peste masca atânată la capul patului. „Excelentă idee”, gândi Marcia strâmbându-se.

După ce stinse lumina, Marcia se duse la fereastră ca să arunce o privire afară, peste întinderea albă a grădinii. Fulgi mari de zăpadă se roteau fără zgomot pe cerul negru. Dincolo de pălcul de bambuși se întindea orașul Kyoto, tăcut și aproape invizibil, astfel încât Marcia mai că nu se îndoia de existența lui reală.

Își puse cămașa de noapte și se strecură în pat lângă trupul calduț al fetiței adormite.

Din fundul cine știe cărei străduțe îndepărtate, ajungea până la ea sunetul înăbușit al unui fluier de bambus: trei note dureroase, mereu aceleași, care țâșneau în noapte, întrerupte de lungi tăceri. Marcia mai auzi zgomotul mătăsos al zăpezii care se strivea de fereastră, apoi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 4

Venirea zilei goni că prin farmec temerile și presentimentele sumbre ale nopții precedente. Când Marcia deschise ochii, ninsoarea se opri și un soare palid inundase camera. Laurie încă mai dormea și Marcia, culbărită în pături, rămase câteva clipe lungi nemișcată, savurând bucuria de a-și fi regăsit avântul și dinamismul.

Oboseala, decepțiile serii trecute îi măriseră neliștea. În această dimineață se simțea odihnită și destinsă. Ce proastă fusese să se alarmeze în halul ăla! Absența lui Jeremy nu era ceva grav. Ceea ce conta era faptul că ea, Marcia, nevasta lui, era acolo, gata să împartă cu el viața, așa cum nu avusese posibilitatea s-o facă înainte. Jeremy fusese departe de ea când îi scrisese acea misivă teribilă; acum, doar peste câteva zile, va putea să-l vadă, să-l vorbească, să-l atingă. Se simțea în stare să-l recâștige, să-l ajute să rupă influența malefică sau orice va fi fost ceea ce îi reținea în Japonia. Dragostea și tandrețea ei vor ști să alunge suferințele pe care el și le impunea cu bună știință, oricât de ciudată ar fi fost cauza.

Gândul la Nan Horner îi producea astăzi mai puține resentimente. Era absolut normal, în fond, ca Jeremy să-și fi făcut prieteni și ca o femeie în genul Nanei Horner să-l fi ajutat să treacă de momentele dificile. Dar s-o considere pe Nan Horner o potențială rivală era absurd de-abinelea. Își aminti de ostilitatea cu care o privise, cu o seară în urmă, pe americană și Marciei îi fu rușine. Gelozia nu-i fusese niciodată în fire. Cum se putuse lăsa pradă

unui sentiment atât de josnic, atât de prostește distrugător? Își promise să se controleze pe viitor și acest gând îl făcu bine.

Când Sumie-san și Yasuko-san intrară în vârful picioarelor ca să aprindă focul, o întrebare ce dorește pentru micul-dejun. Marcia se ridică și le surâse blând. Laurie, se întinse, căscă și, deschizând ochii, privi împrejur cu o curiozitate crescândă.

Yasuko-san le făcu să înțeleagă că le va aduce micul-dejun în cameră, unde era cald și bine, și le propuse un delicios fel japonez numit hamu-ando-egu* - denumire care o făcu pe Laurie să pufnească în râs cu capul înfundat în pernă. Marcia remarcă faptul că Sumie-san trăgea cu coada ochiului la eșarfa aruncată peste mască, și crezu că vede o oarecare înțelegere în privirea tinerei.

Le aduseră pâine prăjită, două mandarine zemoase și o sticlă de lapte pentru Laurie. Ouăle cu șuncă aveau savoarea familiară, și amândouă se simțiră înconjurate de o lume mai puțin ostilă decât cu o seară în urmă. Deasupra șemineului, doamna în alb se plimba visătoare sub umbrela pe care i-o ținea grăbitul ei tovarăș îmbrăcat în negru. În colțul ei întunecos, Hiroshima căzuse pe moment în uitare.

După micul-dejun, Laurie se grăbi să-și pună salopeta și paltonul călduros pentru a se duce să se joace în zăpada din grădină. Sumie-san, înarmată cu o mătură și o cârpă, începu să curețe camera în care trebuiau să se instaleze mama și fiica. Marcia încercă un soi de ușurare la perspectiva de a părăsi camera lui Jeremy, plină de stranii contraste și de întrebări rămase încă fără răspuns.

---

* Este vorba, evident de stălcirea englezescul "ham-and-egs"
- șuncă și ouă (n.trad)

Camera aceea n-avea în mod sigur nici o legătură cu acel Jeremy pe care-i cunoștea ea.

Puțin după ora nouă, Nan Horner își făcu apariția la poarta grădinii. Foarte grăbită, n-avusese timp nici să-și scoată încălțările ca să intre în casă; la fel, și Marcia îi ieși în întâmpinare după ce-și aruncase paltonul pe umeri.

— Veniți să mâncați de prânz la mine, zise Nan pe un ton care nu admitea replică. La douăsprezece și jumătate ar fi perfect. Isan-san, slujnica mea, va veni după voi. Am o întâlnire sau două în oraș acum dimineață, dar voi avea plăcerea să vă întâlnesc pe amândouă la ora prânzului. E inutil să te întreb dacă ai dormit bine: ai cu totul altă față decât aseară. Pe curând!

Și fugi, nelăsându-i timp Marciei să articuleze nici un sunet.

„Bineînțeles, vom veni cu bucurie, își zise Marcia, reprimând ușoara iritare pe care tonul cazon al Nanei o stârnea în ea. Va fi agreabil să sporovăi cu o compatriotă, mai ales cu una care-l știe bine pe Jeremy cel din ultimul timp.”

Puțin dezorientată, rătăci prin holul mare și pustiu și ajunse la piciorul scării. Avea chef să viziteze vila pe care soțul ei-și-o alesese drept locuință.

Scara, în stil clar occidental, făcea o cotitură în unghi drept și dădea pe un palier. Treptele făcute din același lemn gri-argintiu din care era făcut și parchetul și lemnul acela nevopsit, doar ceruit, străluceau blând.

La etajul al doilea, scara se termina într-un hol mic, înconjurat de uși glisante. Marcia deschise una dintre aceste uși după ce aproape rupsese, cu mâini neîndemânătice, un panou mare din hârtie cerafă și aruncă o privire în cameră. Podeaua era acoperită cu saltele rectangulare, cu margini negre, despre care Marcia citise că se numesc - *tatami*. Își scoase cizmele și se

duse în cealaltă parte a camerei unde se afla o altă ușă glisantă. Ajunse astfel într-o altă cameră care dădea într-o galerie de lemn ce părea că înconjoară tot etajul. Obloane din lemn, glisante ca și ușile, izolau camerele, scăldate în penumbră de lumea exterioară.

Podeaua goală a galeriei era rece sub picioarele Marciei. Cu toate astea, n-avu curajul să se ducă să-și caute cipicii și înaintă pe galerie până în fața casei. Întredeschise oblonul exterior ca să vadă împrejurimile. Partea de galerie în care se afla, dădea deasupra ușii de la intrare și avea vedere spre colina joasă de lângă casă. Poarta familiei Minato, la care șoferul de taxi sunase cu o seară în urmă, trebuia să fie puțin mai departe spre stânga; Marcia nu putu s-o zărească de la postul ei de observație dar, în sfârșit, Kyoto se întindea în fața ei. Deschise complet oblonul și se aplecă în afară, nerăbdătoare să-și facă o primă impresie despre oraș.

Soarele palid al aceluia început de zi lumina un peisaj cu acoperișuri încărcate de zăpadă care se întindeau până la orizont. Streșinile din țiglă gri desenau motive geometrice în albeața orbitoare. Verdele închis al brazilor și, ici-colo, auriul unui templu punctau peisajul acela în alb-negru. Aflat între întinderile înzăpezite și munții din apropiere, Kyoto apărea ca un uriaș oraș în trepte, din mijlocul căruia se ridica un zumzet îndepărtat și continuu de claxoane și dangătul grav al clopotelor de la temple. Dar aici, pe colină, domnea liniștea vătuită a zăpezii. Marcia trase adânc în piept aerul care i se păru tonic și binefăcător. Se simțea dornică să cunoască Japonia și să o iubească așa cum desigur o iubea Jeremy.

Închizând oblonul glisant, continuă, de-a lungul galeriei, să viziteze și restul casei.

Un alt oblon dădea în grădină; îl deschise și se aplecă să privească zbuguiata în zăpadă a fetiței. Această

grădină, mult mai mare decât cea din fața casei, avea un mic eleșteu cu suprafața înghețată, traversat de un pod în miniatură la capătul cărui se aflau un felinar de piatră acoperit de zăpadă, câțiva arbori pitici și tufișuri cu frunze maronii. Într-un colț, aproape de gard, un prun își întindea ramurile negre pe care începuseră să se deschidă florile de un roz viu. Dar un șir înalt de bambuși cu vârfurile ascuțite, care tăia grădina în două, distrusea în parte armonia decorului. Marcia zări deodată, de cealaltă parte a bambușilor, doi copii japonezi care, ieșind din aripa casei, înaintau prin zăpadă. Băiatul, puțin mai vârstnic decât Laurie, purta un pantalon și o haină, închise la culoare; Silueta lui fragilă era vizibil îngreunată de șalurile multe, puse unele peste altele. Fetița avea aproape șase ani. Înfofolită în lăneturi care-i acopereau kimonoul matlasat, semăna și ea cu un butoi. Aveau amândoi obraji rotunzi și roșii. Fruntea fetei era barată de un fular lung, în timp ce băiatul purta o caschetă din care scăpau câteva șuvițe negre.

Marcia îl examină pe cei doi copii cu interes, gândindu-se că poate-i vor deveni tovarăși de joacă Lauriei. Dar o poartă masivă despărțea cele două grădini iar înălțimea bambușilor o împiedica pe Laurie să-i vadă pe cei doi tineri vecini. De altfel, copilul nu avea, pentru moment, nevoie de nimeni ca să se distreze. Cu mâinile înmănușate, era foarte preocupat să facă bulgări de zăpadă și să-i arunce în toate părțile. Aruncă unul chiar spre Marcia, atunci când o zări sus pe verandă.

Unul din bulgării de zăpadă ai Lauriei trecu de bambuși și se opri pe fruntea înaltă a micuței japoneze care, stupefiată, crezu mai întâi că este vorba de o farsă a fratelui ei. Înțelegând de unde venea proiectilul, băiatul, intrigat, întoarse capul. Nici unul dintre cei doi copii nu-și dădură seama de prezența Marciei.

Deoarece Laurie trimisese un alt bulgăre spre ei, băiatul nu mai ezită. Cu un zâmbet șiret, confecționează un bulgăre uriaș și-l aruncă în direcția necunoscutului agresor. Bulgărele aterizează la picioarele Lauriei care, intrigată, privește spre maică-sa.

— Este cineva dincolo, strigă ea.

Marcia încuviință răzând. Laurie alergă la poartă, o scutură și, văzând-o înțepenită, începu s-o escaladeze. Îi zări atunci pe cei doi japonezi care o priveau cu gurile căscate.

— Bună! le strigă ea.

Băiatul făcu o grimasă.

— Bună! repetă el vesel cu o voce ironică în vreme ce sora lui căsca ochii mari și strălucitori.

„Vor face cunoștință în ciuda bambușilor și a faptului că nu vorbesc aceeași limbă,” gândi Marcia. Dar o intervenție neprevăzută îi dejucă previziunile.

Din casa vecină ieși, alergând cu pași mărunți, o japoneză în kimono albastru închis, care se năpusti spre cei doi copii și-i luă de mână. Se-ntoarse spre Laurie, al cărei corp ieșea încă pe jumătate peste poartă, și scutură din cap, arătându-i că-i interzice să sară. Apoi, se întoarse, însoțită de cei doi copii, spre casă. Marcia crezu că este rândul ei să intervină.

— Bună ziua! strigă ea cu o voce veselă.

Femeia se întoarse. Era tânără, cu trăsături distinse și delicate. Ochii negri, cu sprâncenele ca trasate cu pensula, ieșeau în evidență pe fața palidă, cu ten specific japonez. O privi ținută pe Marcia, fără să schițeze nici măcar umbra unui zâmbet, se înclină politicos în direcția ei și, cu copiii de mână, intră grăbită la ea.

Marcia se simți mahnită până în fundul sufletului de acea manifestare de ostilitate abia disimulată. Tânăra japoneză nu voia, evident, nici să-și vadă copiii

jucându-se cu Laurie, nici să facă măcar cunoștință cu vecina ei. Făcuse doar ceea ce cereau conveniențele elementare și cu asta basta.

Foarte dezamăgită, Laurie coborî de pe poartă și, fără chef, se întoarse la joaca ei. De ce oare n-o lăsau să se joace cu tinerii ei vecini care, de bună seamă, nu doreau decât să se joace cu ea? Dar poate că Jeremy le interzisese copiilor accesul în grădina lui: grija pe care o avusese să-și apere domeniul de orice fel de intrus părea să confirme această ipoteză.

Socotind inutil, pe moment cel puțin, să insiste, Marcia înainte de a închide oblonul, îmbrățișă cu privirea galeria și zări, la capătul ei, o ușă europeană echipată cu o yală de siguranță. Se apropie și apăsă ușurel clanța. Ușa era incuiată cu cheia. Nu era nimic anormal în asta, dacă Jeremy închiriasse cealaltă jumătate a casei. Și totuși Marcia încercă o dezamăgire aproape identică aceleia de mai devreme.

Închise oblonul și porni să-și caute cipcici. Nu mai era nimic de văzut la etajul acela, care mai număra patru camere goale, în stil japonez, veranda care înconjura trei laturi ale casei și un paravan înalt care separa clădirea în două.

Gânditoare, Marcia coborî scara și aruncă o privire în camera de lângă cea a lui Jeremy. Sumie-san făcea curățenie. Micuța servitoare, care-și suflecăse mânecile kimonoului cu ajutorul unor panglici violet și-și înfășurase capul cu un șervet de bumbac alb, părea foarte preocupată.

Camera de oaspeți, mai puțin spațioasă decât a lui Jeremy, trebuia să fie mult mai ușor de încălzit. Pereții îi erau acoperiți cu un tapet imprimat cu frunze de bambus, ușor decolorate de timp. Mobila se compunea din câteva fotolii de răchită ce păreau confortabile, dintr-o măsuță

joasă și două comode din lemn deschis la culoare, la fel cu al paturilor și noptierelor bej. Camera, decorată cu două gravuri inofensive, înfățișând buchete de flori, dispuse de o parte și de alta a șemineului, nu avea nimic din cea ce i-ar fi putut tulbura ocupanții.

După ce Sumie-san se retrase, Marcia desfăcu valizele și aranjă hainele ei și ale Lauriei în micul șifonier din lemn. Dimineața l se păru scurtă. Cu puțin înaintea orei fixate, o chemă pe fetiță ca să-i spună se se pregătească. Isan-san, servitoarea Nanei Horner, sosi la douăsprezece și jumătate cum stabiliseră. Era îmbrăcată după moda occidentală: fustă, bluză și palton de lână. Părul tuns scurt, era ondulat cu grijă. Știa puțin engleză și sporovăi cu însoțitoarele ei pe drumul până la vila Nanei Horner, care se afla puțin mai departe, spre vârful colinei.

Nan locuia într-o casă micuță în stil japonez cu două camere, dintre care una era mobilată occidental. Prânzul l-au luat într-o cameră aproape goală unde, spre marea bucurie a Lauriei, au fost invitate să se așeze pe jos, pe niște pernuțe de mătase verde - *zabuton* - dispuse într-un soi de cerc pe care Nan îl numi *hibashi*.

— Să locuiești într-o cameră în stil japonez este în general foarte plăcut, mai puțin iarna. Dar asta o fi poate motivul pentru care Japonezii suportă atât de bine frigul! E mai bine în biroul meu: poți să faci focul în cămin. Vara, instalez câteva scaune și o măsuță pe veranda care dă în grădină. Acolo mănânc practic întotdeauna.

Acoperită de podoaba-i hibernală, grădina Nanei părea foarte aproape, văzută prin panourile glisante de sticlă ce separau camera de verandă. Vrăbiuțele țopăiau prin zăpadă, ciugulind firimiturile pe care Nan le aruncase iar ramurile desfrunzite ale pomilor deseneau capricioase arabescuri pe fondul alburii al cerului.

Marcia se surprinse studiind-o atent pe gazda ei. Nan i se părea o femeie foarte directă, cu trăsături foarte frumoase și i se părea foarte normal ca Jeremy s-o fi simpatizat. Dar până a-i bănui de altfel de relații, altele decât simpla prietenie... Nu, era o absurditate. Marcia simți că roșește la amintirea gândurilor ce-i trecuseră prin cap cu o seară în urmă.

— Sper că este ultima ninsoare a anotimpului, zise Nan. Suntem deja în martie și camelile vor înflori cât de curând. Primăvara, Japonia înflorește foarte repede, fără nici un avetisment. Aveți noroc că sunteți aici când vin atâtea zile frumoase.

— Știu, zise Marcia. Știi, am citit deja o grămadă de lucruri depre Japonia. Și aștept anotimpul florilor cu nerăbdare.

Realiză cu ușurare că Nanei i se părea absolut normal ca ele să rămână în Japonia mai multă vreme.

Nan purta în ziua aceea, o fustă maro închis, croită pe talie și un pulover din lână mițoasă. Părul scurt era dat pe spate și fața, cu ochii închiși la culoare, adânc îngropați în orbite, părea mai ascuțită ca niciodată. Marcia, a cărei libertate de mișcare era serios limitată de fusta strâmtă, admiră siguranța și grația interlocutoarei ei, confortabil instalată pe pernuța de mătase.

— Sunt atât de puține case occidentale în Kyoto! reluă Nan. Și apoi, am sfârșit prin a adopta, trăind aici, obiceiurile japoneze. Fără să punem la socoteală problema încălzitului, m-am acomodat foarte bine.

Isan-san, îngenunchiată lângă ele, încălzea, într-un cuptoraș electric modern, bucățile de carne de vită și legumele unui fel japonez - sukiyaki. Camera, mobilată doar cu măsuța joasă, lăcuită, pe care se servea masa, era agreabilă și odihnitoare în simplitatea ei. Într-o nișă strâmtă era agățată o panglică lungă, pictată cu flori de

prun spre care se întindea, grațioasă, o ramură adevărată, pusă într-o vază.

— Asta este "tokonoma", nișa de onoare, explică Nan. Această tokonoma ne-a făcut o grămadă de neazuri când forțele americane de ocupație au debarcat în Japonia. Soldații, neștiind la ce folosesc aceste nișe, le-au transformat în colțuri pentru provizii sau pentru Dumnezeu mai știe ce, cea ce i-a șocat foarte tare pe oamenii de aici.

— Locuiești de multă vreme în Japonia? o întrebă Marcia.

— M-am născut aici. Tata conducea o întreprindere de import-export la Kyoto. M-am inițiat de mică în tainele afacerilor și, la moartea părinților mei - asta a fost înainte de război - i-am urmat desigur tatălui meu. Când am văzut că evenimentele se precipită, m-am întors în America, la niște rude îndepărtate.

Dar am plecat imediat după sfârșitul războiului și mi-am reluat munca. La început, le-am servit de interpret autorităților de ocupație: așa l-am cunoscut pe Jerry Talbot. Însoțeam grupul de savanți cu care lucra la Hiroshima.

— Deci, îl cunoști de la prima lui călătorie în Japonia, zise Marcia.

Sukiyaki era gata. Isan-san îl puse în castronașele pe jumătate umplute cu orez și le servi. Știind să mănuiască din restaurantele chinezești din San Francisco, cât de cât bețișoarele, Marcia și Laurie trecură onorabil proba - fără să reușească însă să aibă dexteritatea Nanei.

— Ar fi trebuit, ca să respectăm uzanțele Japoniei, să servim orezul la sfârșit, dar americanii îl preferă ca garnitură.

Nan se comportă mai mult decât amical pe tot parcursul prânzului. Vorbea veselă de una - de alta, fără să

lase nici o clipă de pauză în conversație, o încurajă pe Laurie să vorbească de lecțiile și de jocurile ei. Dar toate aceste întrebări erau lipsite de căldură. Marcia simți că gazda lor se achită cum putea mai bine de o datorie caritabilă, neîncercând pentru nevasta lui Jeremy nici antipatie, dar nici simpatie veritabilă, mulțumindu-se doar să le primească politicos, așa cum primești un străin. În ciuda bunelor ei intenții, Marcia se simți iarăși cuprinsă de un sentiment de dezamăgire.

O dată masa terminată, Nan se ridică agilă, își netezi fusta și urcă treptele scărilor.

— Vara îmi place tare mult să port, când sunt acasă, unul dintre acele kimonouri ușoare de bumbac - care aici se numesc yukata. Dar hainele japoneze nu sunt deloc plăcute iarna, decât dacă-ți pui pe dedesubt lenjeria lungă de flanel pe care o poartă, bineînțeles, toți bărbații, chiar și atunci când sunt în costum european. Nu e prea estetic, dar le ține cald. Veniți în biroul Vă veți simți mai bine, e cald.

Marcia se ridică, bucuroasă să-și dezmoștească picioarele. Nan o conduse printr-un hol mic, cu parchetul ceruit cu grijă și deschise o ușă. Un foc zdravăn de lemne ardea în cămin. Camera era mobilată cu un birou mare, o canapea și fotolii confortabile. Deasupra căminului era atârnat un tablou reprezentând un peisaj înzăpezit din Noua-Anglie.

— Tabloul ăsta, zise Nan arătându-l cu degetul, este aici doar ca să-mi amintească de origini. Părinții mei erau amândoi din Noua-Anglie, cu toate că eu am aerul că am fost transplantată aici. Iubesc Japonia și pe japonezi; iar Kyoto este, bineînțeles, locul pe care-l cunosc cel mai bine din lume.

Laurie inspecta locurile cu interesul pasionat pe care-l arăta tuturor lucrurilor. Rafturile bibliotecii ocupau un

perete întreg, încărcate cu volume despre Japonia și obiceiurile ei. Pe unele etajere erau bibelouri iar pe altele obiecte de artă. Marcia luă o vază roșu închis ale cărei margini rotunjite erau decorate cu motive alb-verzi reprezentând ramuri de copac.

— E o piesă antică de email, zise Nan. În felul ei, este perfectă. Îmi place această facultate a lucrurilor de a exista doar pentru că sunt frumoase. Este, poate, în asta o lecție - chiar dacă nu cred încă în faptul că doar simpla contemplație a frumosului poate duce la progresul omenirii. Japonia nu trebuie, după părerea mea, să se agățe doar de trecutul ei; trebuie să satisfacă și năzuințele generațiilor mai noi. Dar sper că nu-și va uita moștenirea.

Marcia sucea și răsucea în mână văzuța rotundă, la fel de plăcută la pipăit ca și la privit. Își imagina bucuria artistului care o crease.

— Într-un fel, vă invidiez că descoperiți Japonia, că puteți s-o vedeți cu ochii unor străini, zise Nan. Dar pentru ce dracu v-a trebuit atâta timp ca să vă decideți să veniți aici?

Sufocată de bruschetea întrebării, Marcia aruncă rapid o privire în direcția fetiței. Aceasta, așezată pe covor în fața căminului, răsfoia o carte cu poze colorate și nu dădea nici o atenție discuției dintre cele două femei.

— Momentul nu mi s-a părut niciodată potrivit până acum, răspunse într-un târziu Marcia, coborând imperceptibil vocea. Laurie era la școală, și...

— Bănuiesc că ai retras-o de la școală, i-o tăie scurt Nan. Uite, așează-te aici, vei stă mult mai confortabil.

Îi arătă un fotoliu mare și ea se așeză pe un scaun rotativ din spatele biroului. Marcia se supuse fără să scoată o vorbă. Refuza să răspundă unui interogatoriu al Nanei. Notivele pentru care venise în Japonia nu o

priveau decât pe ea și nu se simțea cu nimic vinovată că întârziase această călătorie.

Cu un gest mecanic Nan ridică un căpăcel de la o cutiuță pentru ars arome care se afla pe birou, puse un bețișor, îl aprinse și lăsă căpăcelul la loc. Cu sprâncenele încruntate, părea că se gândește serios.

— M-am întrebat mult în ceea ce te privește, zise ea fără s-o privească pe Marcia. Vreau să spun... după căsătoria cu Jerry, bineînțeles. Mă întrebam ce fel de femeie trebuie să fii dacă nu vii să stai aici cu el. Ai fi putut foarte bine s-o faci dacă voiai.

Marcia sări în picioare, atinsă la coarda sensibilă:

— Ești nedreaptă, ce știi tu?

— Crezi? Poate că totuși ai dreptate. Dar mă gândeam că avea nevoie de tine... și tu nu erai lângă el.

„În mod sigur, femeia asta se amestecă nițel cam prea mult în ce n-o privește”, gândi Marcia, reprimându-și cu greutate furia.

— Eu am vrut să vin la el, replică ea sec.

Mirosul pătrunzător al esenței urca din cutiuță în panglici lungi de fum. Nan îl suflă distrată.

— Dacă eram nevasta lui, aș fi venit. Aș fi trecut orice fel de obstacol. Și trebuie să-ți spun asta, înaintea întoarcerii lui Jerry; este absolut necesar.

Marcia își simți brusc buzele tremurând și se strădui să oprească acea mișcare involuntară. Nu trebuia să se lase descurajată de vorbele acelei femei.

Nan îi aruncă o privire rapidă.

— În fine, să nu mai vorbim despre asta, zise ea, devenind brusc împăciuitoare. Exact cum mi-ai atras atenția, asta nu mă privește în nici un fel. Ar trebui să spunem că erai mult prea tânără pentru el, mult, mult prea tânără. Și că ești încă!

— Vorbele tale îmi amintesc de cele ale măică-mii, îi aruncă Marcia. Cum poate o terță persoană să știe ce e bine și ce nu pentru un cuplu?

Și, schimbând ostentativ subiectul, îi arată Nanei că nu mai are înțepia să vorbească despre Jeremy.

— Deci, ce familie este aceea de japonezi care locuiește în cealaltă aripă a casei noastre? reluă ea. Spuneai că-i cheamă Minato? Azi dimineață, am văzut în grădina doi copii și o femeie tânără, foarte drăguță, care părea că este mama lor.

— În mod sigur este Chiyo. Este foarte frumoasă și, mai ales, dintr-o familie foarte bună. Nimeni n-a înțeles nicio dată de ce s-a măritat cu Ichiro Minato. Din pricina războiului, cred.

— Dar ce i se poate reproșa soțului ei?

— Ichiro s-a dedicat întotdeauna carierei lui militare. A avut o avansare fulminantă; dar nu știe să facă nimic altceva. Chiyo era atât de delicată, ca un bibelou de porțelan. Într-un fel îl înțeleg foarte bine pe Ichiro: de fapt, așa fi mai înclinată să-l deplâng decât să azvârl cu pietre în el. Sunt atât de diferiți unul de celălalt!

— Ea nu s-a arătat foarte amabilă cu mine, remarcă Marcia. Și-a luat repede copiii în casă ca și cum n-ar fi vrut să-i lase să se joace cu Laurie. I-am dat bună-ziua, dar mi-a răspuns fără pic de cordialitate.

Nan se distra cu fuioarele de fum parfumat.

— Dacă așa fi în locul tău, nu mi-aș bate capul cu familia Minato. Cea mai mare parte a japonezilor, ai să-ți dai curând seama, sunt firi amabile, debordând de blândețe. N-au nici un fel de pică pe noi. Dar situația familiei Minato este... destul de deosebită.

— Cum așa? întrebă Marcia.

Nan se ridică din fotoliu și aruncă o privire peste umărul Lauriei.

— Crede-mă, las-o baltă cu familia Minato, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Ce citești aici, Laurie?

Marcia înțelese că Nan eludase cu bună știință întrebară. Asta n-o făcu decât să fie și mai curioasă în privința menajului Minato și mai cu seamă în a frumoasei Chiyo.

Laurie se ridicase pentru a-i arăta Nanei cartea care o absorbise atât. Era o lucrare consacrată măștilor japoneze.

— Încerc să găsesc imaginea capului acelui oribil care este agățat deasupra patului tatii, explică fetița. Crezi că este aici?

— E vorba de o mască din merișor foarte închis, adăugă Marcia. Ni se părea atât de înspăimântătoare încât, înainte să ne culcăm, am învelit-o cu o eșarfă.

Nan râse scurt.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți. În realitate, eu i-am dăruit-o lui Jerry. Nu este de altfel un original, dar este o copie bună. Este masca „trădătorului” dintr-o veche tragedie - un personaj care nu era - din câte v-ați dat seama - dintre cele mai recomandabile. N-ai s-o găsești în cartea asta, Laurie.

Se auzi sunând clopoțelul de la intrare. Câteva clipe mai târziu, Isa-san apăru și înclinându-se anunță sosirea unui musafir, un anume Yamada-san.

— Spune-i să intre, zise Nan după o ezitare imperceptibilă. Prietenul meu Yamada o să-ți placă mult în mod sigur, adăugă ea adresându-i-se Marciei. Este un bărbat cum nu se mai găsesc acum. A editat unele dintre cele mai bune cărți care s-au publicat în zilele noastre în Japonia.

Yamada-san apăru în prag. Îmbrăcat în gri închis, avea o siluetă fragilă, ușor aplecată. O coroană de păr cărunt îi înconjura capul chei. Pe fața de culoarea fildeşului vechi scânteiau ochi pătrunzători, adăpostiți sub

sprâncene stufoase. Expresia îi era plină de bunăvoință și privirea îi scânteia de inteligență. În picioare, în cadrul ușii, se înclină adânc și se îndreptă spre Nan pentru a-i strânge mâna după moda occidentală.

Când Nan o prezintă noului-venit, Marcia crezu că zărește la Yamada-san, când a auzit numele de Talbot, o privire lungă, ascunsă imediat de pleoape. Grav, bătrânul japonez se înclină și Marcia, fără să-și dea aproape seama, îi întoarse salutul. Yamada-san îi întinse atunci Nanei o cutie plată, din carton bleumarin, deschisă într-o parte și purtând o etichetă albă. Cutia conținea o carte roșie, pătrată, cu cotorul ornăt de caractere aurite. Nan făcu să alunece cartea din cutie. Zâmbetul i se întunecase puțin.

— Așa, deci, a apărut, zise ea. Minunat. Ai făcut o treabă minunată, Yamada-san. Mulțumesc că mi-ai adus-o. Este a mea?

— Este pentru tine, zise Yamada-san înclinându-se curtenitor.

Nan păru foarte măgulită.

— Mulțumesc mult pentru atenția dumneavoastră. Dar luați loc. Isan-san va aduce îndată ceaiul.

Bătrânul editor se așeză, vizibil satisfăcut de reacția Nanei. Cum aceasta pune cartea la loc în cutie, Marcia interveni:

— Pot să arunc o privire?

— N-o să-ți spună mare lucru, zise Nan. Este în întregime în japoneză.

Paginile cărții erau acoperite cu rânduri verticale de caractere.

— Nu s-ar spune că este foarte mult text, observă Marcia întinzându-i cartea fetei, pentru a-i permite s-o examineze la rândul ei.

— Sunt poezii, explică Nan. Fiecare poem este foarte simplu, foarte scurt și are - așa cum cere tradiția - un anumit număr de silabe. Am citit cartea asta în manuscris și am încercat să traduc câteva poezii, dar într-o adaptare foarte liberă, din păcate. Ca să vă faceți o idee, iată un eșantion, de altfel foarte aproximativ:

„Pinii își întrepătrund ramurile contorsionate
Pe colina dezgolită,
Samuraii pornesc la luptă.”

— Cum se numește cartea? întrebă Laurie, fascinată de ciudățenia caracterelor.

— Se numește „Floarea lunii”, după titlul primei poezii. Sau asta ar fi cel puțin echivalentul cuvintelor *yu gao*, denumirea japoneză a florii respective. „Gao” înseamnă „auroră radloasă” și „yu” semnifică „seară”. Poezia spune:

„Floare albă, o tu, fantomă,
Deschide-te în lumina lunii.
Moartea va veni în zori.”

Bineînțeles că versurile nu rimează. Pentru japonezi rima nu are nici un fel de importanță. Cea ce contează este puterea evocatoare a simbolului, rafinamentul gândirii. Ești de acord cu mine, Yamada-san?

Bătrânul editor aprobă cu demnitate din cap.

— Sunt multe gânduri frumoase despre moarte, zise el, aplecându-se peste carte pentru a-i mângâia câteva file cu degetul. Foarte nobile, foarte triste.

Cu un gest hotărât, Nan puse cartea înapoi în cutie și apoi cu totul pe birou. Părea dornică să rămână singură cu musafirul. Cum Isan-san aducea platoul încălzit cu cești și ceainicul, Marla se ridică să plece.

— E timpul ca Laurie și cu mine să mergem acasă, zise ea.

Fără să insiste pentru a-și reține oaspetele, Nan le conduse până la ușă în timp ce Yamada-san își sorbea

ceaiul cu înghițituri mici. După ce-și puse paltonul, Marcia îi întinse mâna Nanei.

— Mulțumim pentru primirea făcută.

— Jeremy nu poate să mai întârzie mult, zise Nan. Se va întoarce sigur în două trei zile pentru că...

— ... O să fie lună plină? o întrerupse Marcia. Ce înțelegi mai exact prin asta?

Laurie, care-și pusese galoșii, tropăla deja prin zăpada din grădină. Nan își puse brusc mâna pe umărul tinerei.

— Te rog, ascultă-mă, doamnă Tailbot. Ai venit prea târziu. Tot ce-ai putea face mai bun acum ar fi să pleci cât mai repede, înainte chiar de venirea lui Jeremy. Crede-mă, este singura soluție. Este prea târziu acum ca să mai încerci ceva.

Interzisă, Marcia o privi drept în ochi. Oare femeia asta își imagina că bătuse atâta cale pentru ea, o dată ajunsă, să abandoneze partida? Dar înainte ca măcar să poată protesta, Nan îi întinse mâna. Neputincioasă, Marcia o urmă pe Laurie până la poartă, condusă de Isan-san care o salută ceremonios.

Se întoarseră pe jos acasă pe o alee mărginită de pâlcuri de bambus și găsiră fără greutate intrarea în vila lor. Ajunse în prag își scoaseră galoșii și pantofii.

O pereche de încălțări bărbătești era în vestibul. Ini-ma Marciei începu să bată puternic. Scoțând un strigăt vesel, Laurie se repezi spre baza scărilor unde, cu telegrama Marciei în mână, stătea Jeremy, în timp ce Sumie-san și Yasuko-san se învârteau bucuroase în jurul lui.

CAPITOLUL 5

Fără să scoată un sunet, Marcia înaintă în fața soțului ei. Holul întunecos i se păru de o lungime interminabilă. Prea puțin pregătită pentru această întâlnire, tânăra femeie se simțea cuprinsă de panică. Se imaginase întotdeauna aruncându-se în brațele lui Jeremy - și iată-l acum, în picioare în fața ei, iar această revedere îi paraliza toate elanurile. Crezuse că va reuși, din prima privire, să descifreze răspunsul la întrebarea care o chinuia - dar acum se simțea total incapabilă.

Cu un gest, Jeremy Talbot le concedie pe cele două servitoare. Slăbiciunea îl făcea, ca întotdeauna, să pară mai înalt decât era în realitate. Dar în ochii lui, înfundați în orbite, strălucea încă lumina acea întunecată. Marcia remarcă, având o strângere de inimă, câteva riduri noi la colțurile gurii și câteva fire albe la tâmpile. Jeremy fiind mai în vârstă decât ea, Marcia pândise mereu, cu neliniște, apariția semnelor prevestitoare ale bătrâneții. Un val de tandrețe o cotropi, un elan pornit din toată ființa ei o purta către el. Dar primirea glacială a lui Jeremy o ținui pe loc.

Laurie fu prima care rupse tăcerea stânjenitoare. În fond, Jeremy era tatăl ei adorat, de care fusese multă vreme lipsită. Fără să piardă timpul cu observarea schimbărilor survenite în aspectul lui fizic, ea se năpusti spre el și, dintr-un salt fu în brațele lui. El o ridică mașinal, îi depuse un sărut pe fiecare obraz și o puse jos. Ea se agăță încântată de el.

— Nu ești mirat că ne vezi, tată? Ți-am trimis o telegramă, dar n-ai primit-o la timp. În fond, e mai bine așa, că ți-am făcut o surpriză, nu crezi?

Marcia simți un nod în gât. Copilul se năpustise spre taică-su cu o impetuozitate aproape disperată, ca și cum ar fi vrut să smulgă de la el o tandrețe care-i fusese atât de crud refuzată. Pentru tânăra femeie tentația de a-și imita fiica era mai mult decât puternică.

Dar Jeremy nu-i mai acorda atenție Lauriei. Se mărgini să declare pe un ton neutru că era într-adevăr foarte surprins să le vadă - și tăcu. Cu prețul unui efort uriaș de voință, Marcia reuși să înainteze spre el și să-i întindă obrazul. După câteva secunde de ezitare, el se aplecă și-i atinse ușor cu buzele un obraz.

Aerul lui contrariat o îngheță.

— Bună, Jeremy, reuși ea să articuleze cu greutate.

El își încruntă ironic sprâncenele arcuite, pe care ea adora altă dată să le mângâie cu vârful degetelor, iar buzele lui subțiri, dar ușor senzuale, schițară un zâmbet forțat.

— Deci n-ai citit scrisoarea mea? zise el.

Ea aruncă o privire cu înțeles spre Laurie pentru a-și avertiza soțul că fetița nu cunoaște conținutul acelei scrisori.

— Ba da, am primit-o. Țsta este, de altfel, motivul pentru care sunt aici.

— Înțeleg, spuse el.

Și degajându-și brațul din îmbrățișarea strânsă a Lauriei:

— Vă rog pe amândouă să mă scuzați. Am făcut o călătorie lungă și vreau să fac o baie. După care, trebuie să mă duc să lucrez.

Marcia se întoarse, bucuroasă să se ocupe de el:

— Am să-i spun lui Sumie-san să-ți pregătească baia. Nu vrei să bei ceva cald? Ai mâncat, măcar?...

Se opri, de teamă să nu pară prea grijulie.

El scutură din cap:

— I-am dat deja instrucțiuni lui Sumie-san. Nu te crede obligată să joci rolul soției model.

— Dar, tată...! protestă aproape plângând Laurie.

— Taci, draga mamei, zise Marcia. Nu acum. Tatăl tău este foarte obosit.

Jeremy traversă holul, se duse în camera lui și închise ușa. Laurie, încă pradă bucuriei revederii, părea gata să plângă. Cu toate astea, se strădui, vitează, să-și ascundă mâhnirea.

— Da, este în mod sigur foarte obosit, pronunță ea grav. Va fi mai bine mai târziu, nu-i așa? Pot să mă duc să mă joc în grădină?

— Dacă ai face un om de zăpadă? îi sugeră Marcia. Este unul dintre lucrurile pe care nu le poți face în California.

— Zău că da, e o idee bună, aprobă Laurie.

Și fetița plecă, fără să manifeste totuși elanul obișnuit. Urmărind-o cu privirea, Marcia simți urcând în ea o furie surdă. Se retrase în camera pe care o împărțea cu fiica ei, se așeză în fața căminului unde Sumie-san aprinsese focul și se pierdu în contemplarea flăcărilor. Așa deci, Jeremy decisese să adopte față de ea o atitudine rezervată și distantă. Dar de ce, de ce? Ce putea el oare să-l reproșeze? Ultima oară când plecase în Japonia, îi arătase totuși, în clipele despărțirii, o anumită tandrețe. Îl știa de multă vreme capabil să se arate rece și distant - dar întotdeauna cu alții, nu cu ai săi.

Indignarea Marciei lăsă curând locul unei perplexități dureroase. Timp de o oră, rămase ținută în fața focului cu urechile ciulite. Îl auzi pe Jeremy coborând la baie,

apoi urcând înapoi în camera lui. După o tăcere lungă, el deschise iarăși ușa camerei. Ea ieși în hol în timp ce el își punea pardesiul.

— Pleci? Întrebă cu o voce egală. Speram că vom putea să stăm de vorbă amândoi - să facem iarăși cunoștință.

El o privi cu o uitătură pierdută.

— Credeam că ți-am spus în scrisoare tot ceea ce, după părerea mea, trebuia spus. Ai fost foarte imprudentă când ai venit aici, Marcia. Singurul lucru rezonabil pe care poți să-l faci este să faci cale întoarsă și să te duci în America.

— Sfatul ăsta mi l-a dat și Nan Horner. Dar n-am intenția să-l urmez. Nu pot totuși să las totul să se dărâme fără ca măcar să încerc să-ți înțeleg motivele!

O lumină trecu prin ochii lui Jeremy, dar Marcia nu reuși să-i descifreze înțelesul.

— Așa deci, ai întâlnit-o pe Nan? Întrebă el.

— Sumie-san a chemat-o în ajutor în seara când am venit. Nan ne-a servit drept interpret. Am fost astăzi la prânz la ea.

— Aha, înțeleg.

Cu un gest stângaci, făcu un pas în direcția ușii ca și cum ar fi pradă unei irezistibile dorințe de a fugi.

— Acum trebuie să plec, reluă el. Nu mă așteptați cu cindă.

Își puse șoșonii și plecă fără un cuvânt. De la fereastră, ea-l urmări traversând grădina și dispărând apoi pe poartă. O tristețe adâncă o cuprinse. Cum ar fi putut să prevadă că el va pleca atât de repede, fără să-și fi schimbat cu nimic atitudinea înghețată și fără să-i dea nici cea mai mică explicație? Niciodată, de când îl știa ea, Jeremy nu se arătase atât de rău-voltor; iar cruzimea comportării lui o aruncă într-o adâncă deznădejde.

Spusese el oare adevărul în scrisoarea, în ale cărei cuvinte ea refuzase până acum cu atâta obstinație să creadă?

Respinse prea ușoara tentatie de a izbucni în lacrimi. Doar nu făcuse, la urma-urmei, o călătorie atât de lungă doar ca să capituleze la primele cuvinte supărătoare ale lui Jeremy!

Ca să poată lupta, ca să-și păstreze căsnicia, trebuia să se înarmeze cu curaj și perseverență.

Marcia își trase hotărâtă paltonul și galoșii și ieși să-țină tovărășie fetiței în grădină. Laurie o întâmpină cu bucurie. Împreună, începură să construiască un om de zăpadă. Dar Marcia nu-și făcea iluzii: veselia lor era pur și simplu falsă. Se prefăceau, și una și cealaltă, că Jeremy Talbot nu există.

Deja soarele începuse să topească zăpada. Trebuiau să scotocească în colțurile umbrite ca să mai găsească zăpadă tare. Efortul fizic pe care-l făcea, punându-și la lucru mâinile și picioarele, îi făcu bine Marciei.

Învârtindu-se în jurul omului de zăpadă care începuse să capete contur, la un moment dat, Marcia aruncă o privire spre vilă. O ușă glisase pe partea apartamentului vecin, în galeria superioară și, în cadrul acelei uși, stătea un bărbat care o privea fix. Era Ichiro Minato, japonezul care, cu o seară în urmă, ieșise la poartă. Privirile li se încrucișară. Omul nu se clinti. Expresia lui indescifrabilă nu trăda nici interes nici indiferență. O privea ca și cum ar fi contemplat o statuie de piatră.

„Orientalul enigmatic”, își zise Marcia întrebându-se dacă acel clișeu literar corespundea realității.

Incapabilă să-i susțină privirea cu aceeași intensitate, tânăra reîncepu să se joace cu Laurie. Puțin mai târziu, oblonul se închise.

Atmosfera în timpul cinei fu mai degrabă deprimantă.

Sumie-san pusesese masa în sufrageria cea mare, o încăpere lugubră cu mobilier închis, de acaju, solemn și masiv, compus dintr-un bufet imens cu ornamente roco-co, o masă lungă și scaune drepte, absolut inconfortabile. Marcia se întrebă dacă sufrageria aceea fusese vreodată folosită. Covorul, în orice caz, era frumos și în perfectă stare, cu toate că bordoul care-l domina culorile era puțin decolorat. Camera, care nu avea cămin și era încălzită cu un simplu radiator electric, păstra o atmosferă glacială. Marcia și Laurie mâncară cu plăcere supa fierbinte pe care le-o pregătise Yasuko-san și se grăbiră să termine masa.

Seara li se păru interminabilă. Laurie se instală într-un colț ca să răsfoiască niște reviste, dar Marcia era prea îngândurată ca s-o poată imita. După ce culcă fetița, Marcia se îmbrășură în palton și se așeză pe un fotoliu în salon, pândind întoarcerea lui Jeremy. Oare unde se dusese? Când se va întoarce? Avea prietenii în Kyoto? La cine se grăbise să fugă, abia coborât din tren? Să fie oare doar munca din laborator aceea care-l absoarbe atât de tare? Tot atâtea întrebări fără răspuns. Își dădu seama cât de puține știe despre viața soțului ei.

Soneriei telefonului o făcu să tresară. Marcia o lăsă pe Sumie-san să ridice receptorul: apelul nu era în mod sigur pentru ea. Când tânăra japoneză o strigă, se ridică, luă aparatul și auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Alan Cobb. Nu mai avusese vreme să se gândească la el din clipa când, cu o seară în urmă, se despărțiră pe peronul garii. Avea impresia că fusese catapultată într-un univers cu totul străin de acela în care trăise până atunci.

— Ai găsit greu adresa? întrebă Cobb.

Ea ezită, neștiind cum să-și ascundă neliniștile.

— Nu, nu prea, răspunse în sfârșit. Șoferul ne-a oprit mai întâi în fața unei porți care nu era cea bună, dar era vorba despre aceeași casă.

Răspunsul i se păruse cam laconic și se grăbi să adauge pentru a-l alunga lui Aian eventualele bănuiri:

— Soțul meu nu era acasă și n-a primit telegrama mea. Dar s-a întors astăzi.

— Aha, cu atât mai bine, zise Aian. Eram dezolat că te-am lăsat singură ieri. Părei tare descumpănită. Mă întrebam cum te vei descurca. Ce face Laurie?

În atmosfera deprimantă a casei, vocea calmă a lui Aian Cobb avu asupra Marciei un efect relaxant. Ea o lega de lumea exterioară, aceea pe care o știa dintotdeauna. Ca să prelungească puțin conversația și să scape de temerile care o asaltau, se auzi glumind pe seama bucuriei pricinuită Lauriei de prima zăpadă pe care o văzuse în viața ei și îi descrie lui Aian pitorescul vilei în care locuia trecând sub tăcere toate aspectele neliștitoare.

— N-ai uitat, sper, că vreau să-l întâlnesc pe soțul tău.

Nu uitase, dar era pe de altă parte convinsă că această perspectivă nu-l va încânta deloc pe Jeremy. Promise oricum să organizeze o întâlnire pentru una din zilele următoare.

— Și facultatea ta? Ce impresie ți-a făcut? reluă ea repede, terorizată de idea de a rămâne iarăși singură cu gândurile ei.

— Este prea devreme încă pentru a mă pronunța, dar promite să fie o experiență interesantă. Am mâine primul meu curs. M-au cazat într-o clădire occidentală. Toată lumea de aici se dă peste cap să-mi intre în vole. Mi se întâmplă uneori să mă simt stânjenit de atâtea atenții!

Mai vorbiră puțin despre toate și nimic. Aian îi aminti Marciei intenția de a o lua pe Laurie la plimbare în oraș,

Într-o zi când vremea se va mai îmbunătăți. Într-un târziu, închiseră. Marcia rămase o clipă nemișcată în hol, la baza scărilor, ascultând liniștea care apăsa atmosfera casei. Cât de misteroasă și ostilă prezenței ei părea vila astal! Reprimându-și un fior, plecă iute în salon și se ghemui lângă șemineu, întinzându-și înfrigurată mâinile înghețate deasupra focului.

Și atunci auzi o muzică stranie. Cineva atinge ușurel coardele unui instrument, acompaniindu-se la o tamburină. Marcia se ridică și dădu ocol camerei pentru a vedea de unde vine zgomotul. S-ar fi zis că muzica nu venea din stradă, ci din cealaltă parte a casei, dincolo de ușa zăvorâtă. Ritmul obsedant, accentele melancolice îi măriră teama Marciei. O voce feminină se ridică deodată, îngânând un cântec de o infinită tristețe. Apoi, se făcu iarăși liniște, dar o liniște care părea că răsună în capul Marciei.

Era târziu când se hotărî, în fine, să se ducă în camera ei. Se pregătea să deschidă ușurel ușa, ca să nu-și trezească fetița, când apărură Jeremy. Incapabilă să înfrunte o discuție cu el, Marcia se prefăcu că nu l-a auzit intrând. Dar el o zărise.

— Așteaptă o clipă, Marcia, zise el.

Ea rămase nemișcată, surprinsă de blândețea neașteptată a vocii lui. El își scoase pardesiul, eșarfa și deschise ușa salonului.

— A mai rămas jar, zise el. Dacă reaprind focul, ai putea să-mi acorzi puțin timp?

Ea-l urmă în salon, încă ezitantă, și se sprijini de cămin în timp ce el ațâța focul punând cărbuni peste jar. El îi zâmbi cu zâmbetul acela dulce de odinioară.

— Nu trebuie să-mi porți pică, zise el. Reușesc să mă pun în locul tău. Primirea mea n-a fost chiar călduroasă,

aşa-i? Dar m-ai luat pe nepregătite şi n-am ştiut ce să fac atunci când m-am trezit nas în nas cu tine.

— Bineînţeles. Iartă-mă, bolborosi ea, luptându-se cu dorinţa de a-l îmbrăţişa.

Lăsând vătraiul, el îşi îndreptă silueta înaltă şi subţire, îşi luă cu blândeţe soţia de umeri şi o sărută pe obraz. Uşorul lui miros de tutun cu care îşi umplea pipa îi gădilă nărilor Marciei, familiar şi tulburător. Nu se mişcă. Instinctul îi spunea să aştepte. Nu era încă timpul să-i răspundă la sărut.

— Cât despre a găsi o soluţie elegantă la problema ce ne preocupă, n-am avansat nici un pas faţă de altă dată, zise el. Dar am vrut să mă mai gândesc puţin.

Zărind, lângă şemineu, un scaun vechi, tapisat cu piele, el îl apropie de foc şi o puse pe Marcia să se aşeze. Ea se cuibări în timp ce Jeremy, sprijinit cu spatele de marmura căminului, cu faţa pe jumătate ascunsă în umbră, o observa cu atenţie. Oglinda mare, plasată în spatele lui reflecta forma saturniană a capului lui brunet.

— N-am avut niciodată intenţia să te fac să suferi, Marcia, zise el în sfârşit. Şi cu atât mai puţin pe Laurie.

Ea rămase tăcută, aşteptând continuarea.

— Nu cred că ai făcut bine venind, reluă el. Dar pentru că eşti aici, de ce să nu profiţi şi să vizitezi Japonia timp de câteva săptămâni şi să-i permiţi Lauriei să trăiască o experienţă interesantă? Casa asta, bineînţeles, este la dispoziţia ta. Poţi să te instalezi cum vrei, astfel ca să poţi locui cât mai confortabil pe parcursul şederii tale aici.

Sensul cuvintelor era foarte clar. Jeremy înţelegea ca nevastă-sa să petreacă în Japonia câteva săptămâni plăcute de vacanţă şi apoi, întorcându-se acasă, să-l şteargă pur şi simplu pe el din viaţa ei ca şi cum nu i-ar fi fost niciodată soţ. Fără să răspundă, îşi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

El făcu un efort vizibil pentru a-și stăpâni nerăbdarea.

— Viața ți s-a părut ție întotdeauna mult mai simplă decât este în realitate, Marcia. Este uneori necesar să admitem că pot să apară, să le zicem, intemperii. Asta l se poate întâmpla oricui. Se întâmplă că drumurile noastre se despart. Asta-i tot.

— Te-aș fi urmat oriunde, zise ea.

El se încruntă iarăși.

— Ne-am înțeles? întrebă el. Vei petrece aici o mică vacanță și apoi pleci?

Cu privirea ațintită asupra flăcărilor jucăușe, ea clipi des, orbită de lacrimi. Refuzându-i propunerea lui Jeremy însemna să taie toate punțile. Acceptând-o, sau prefăcându-se că o acceptă, avea măcar posibilitatea să rămână în Japonia, aproape de soțul ei. Și pentru moment nici nu cerea mai mult.

— De acord, zise ea dintr-o suflare.

El se aplecă, și-i luă mâinile într-ale lui.

— Am să fiu fericit să te știu aici. Mă crezi, draga mea? Mi se pare că a trecut multă vreme de când nimeni n-a mai râs în casa asta. Mi-ar plăcea să te aud râzând, Marcia.

Ea-i aruncă un zâmbet încă ud de lacrimi și simți renăscând în ea speranța. La urma-urmel, partida nu era cu totul pierdută. Jeremy mai avea un pic de afecțiune pentru ea. Și avea ceva timp la dispoziție ca să-l recucească. Poate că într-o zi...

— Așa-i mai bine! zise el, atingându-i buzele cu degetele. Țin foarte mult ca tu să te distrezi cât stai aici. Ai făcut deja cunoștință cu Nan Horner; o să-ți prezinte o grămadă de lume. Mondenitățile din Kyoto mă lasă rece, dar dacă vrei, poți să organizezi o mică recepție într-o seară, sau să inviți câteva persoane la cină.

Ea aprobă cu un zâmbet. Dacă asta era rolul pe care el voia să-l joace, ea era gata să se achite de el cât mai bine.

După ce o conduse până la ușa camerei ei și îi ură noapte bună, Jeremy stinse lumina în hol și se retrase în propriul lui dormitor. Câteva clipe lungi, Marcia rămase nemișcată, în picioare, în întuneric, evocând vremurile îndepărtate când el n-ar fi lăsat-o așa, singură... Jeremy, Jeremy! Îi dori dintr-o dată cumplit prezența. Și foamea aceea pe care nu și-o putea satisface o tortura, o zdrobea. Să-l știe atât de aproape de ea, în camera de alături, și să nu fie acolo cu el i se părea mult mai crud decât să fie despărțită de el de un întreg ocean.

Totul, în jurul ei, era rece, ostil și șumbru. Din cealaltă parte a casei răsună în liniștea nopții sunetul sec al unei tamburine japoneze pe care cineva, punând-o la loc, o lovise din greșeală.

CAPITOLUL 6

Trecură câteva zile și martie veni. Dacă zăpada mai domnea încă peste culmile munților, ea dispăruse însă de pe acoperișurile și străzile din Kyoto; și se simțiră curând, aduse de vântul din Insule, primele miresme ale primăverii.

Nimic nu se schimbase în viața de la vilă. Jeremy rămăsese politicos, dar distant. Felul în care-și petrecea zilele rămăsese pentru Marcia o enigmă. El se ducea uneori la laborator, sau măcar așa bănuia ea, dar natura cercetărilor lui rămânea una dintre cele mai enigmatice.

La prima lui călătorie în Japonia, Jeremy Talbot, în colaborare cu doi sau trei savanți specializați ca și el în energetica nucleară, fondase un laborator în care investise o parte din capital. Scrisorile pe care i le trimitea la vremea aceea tatălui Marciei mărturiseau interesul entuziast pe care-l avea pentru cercetările sale. Marcia credea că el continua cercetările făcute în Statele Unite, al căror gust îl prinsese de la tatăl ei, înainte de război. Prin revistele științifice începuseră să apară articole semnate de Jeremy Talbot. Ziarele se arătaseră la un moment dat foarte interesate de cea ce ele numeau „experiența de la Kyoto”. Apoi, încetîșor, presa tăcuse; Jeremy încetase să mai publice articole iar scrisorile lui făceau din ce în ce mai puține referiri la cercetările lui. Acum, părea că și-a pierdut entuziasmul: s-ar fi putut spune că proiectele lui inițiale nu-l mai interesau. Se arăta ciudat de reticent de îndată ce ea aducea vorba de cercetările lui.

Această reticență o tulbura. Jeremy fusese întotdeauna un om pentru care știința reprezenta singura rațiune de a fi și pentru nimic în lume n-ar fi fost de acord să-și schimbe ocupația. Acum, însă, părea să aibă niște preocupări mult mai întinse și Marcia bănuia că există în el o suferință căreia era neputincioasă în a-i ghici cauzele. Erau zile în care Jeremy se închidea în camera lui și nu ieșea decât ca să mănânce. Erau seri în care dispărea pur și simplu, fără ca măcar să se obosească să spună unde se duce.

În ciuda grijilor ei, Marcia nu era chiar total nefericită. Jeremy nu-i arăta o indiferență totală și ea-i surprinsese, în câteva rânduri, privirea aceea căreia nu-i putea descifra sensul. Să rămână în Japonia lângă Jeremy, să câștige timp ca să poată într-un final să-l recâștige: pentru moment nu cerea mai mult.

Jeremy îi arăta fetei o afecțiune cam distrată. Îi adusese într-o zi un kimono înflorat, ca să-i dea posibilitatea să se deghizeze în japoneză. Încântată, Laurie se grăbise să-l îmbrace; dar Sumie-san, cu un zâmbet jumătate indulgent, jumătate consternat pe buze, îi atrăsese atenția că o japoneză nu purta kimono în felul acela, partea dreaptă peste cea stângă, decât în clipa morții. Laurie și Marcia învățară astfel regula elementară care cerea ca un kimono să fie închis cu partea stângă peste parte dreaptă.

În altă zi, Jeremy le aduse bilete la teatrul Kabuki ale cărui reprezentații durau, ca de obicei, aproape o zi întreagă. Marcia sperase că soțul ei li se va alătura; dar trebui să se lase repede păgubașă și o invitase pe Nan Horner.

Teatrul Kabuki fusese o experiență pasionantă. Nicio dată, în America, Marcia nu văzuse decoruri mai bogate și costume mai frumoase. Mimica actorilor era, în general,

destul de explicită și, în ciuda lungimii unor tirade, subiectul putea fi înțeles - actorii coborau uneori în sală pentru a-și face intrările și ieșirile. Nan îi explică Marciei că majoritatea japonezilor nu înțelegeau mai mult decât ea, textul pieselor Kabuki fiind scris în limba veche de la curtea Imperială, dar că știau cu toții acțiunea.

Marcia și Laurie începură să facă numeroase plimbări pe jos ca să viziteze Kyoto. Tânăra americană fusese repede cucerită de orașul acela cenușiu înveselit cu strălucitoare pete de culoare, ca și de blândețea locuitorilor lui. O interesa cu atât mai mult cu cât Jeremy alesese să trăiască acolo. În orice clipă, oriunde ar fi fost, ea încercă să găsească un răspuns la întrebările care o torturau.

Ca să-i facă plăcere lui Jeremy, făcuse chiar un proiect de dîneu, așa cum sugerase el. Îi vorbise soțului ei despre Alan Cobb și despre dorința exprimată de acesta de a-l cunoaște pe Jeremy Talbot care era ca și el un prieten al lui Brewster.

Jeremy ridicase din umeri la numele de Brewster, dar nu se împotrîvise venirii lui Cobb. Marcia decisese s-o invite și pe Nan Horner și se surprinse așteptând seara cu pricina cu o anume nerăbdare. Poate că dîneul acela va fi, în ultimă instanță, o schimbare salutară pentru Jeremy, care trăia atât de retras.

Cu câteva zile înaintea datei convenite, Marcia se sculă dis-de-dimineață adulmecând miresmele primăvăratice. Imediat după micul-dejun, Laurie fugi în grădină să se joace. Fetița, a cărei imaginație era debordantă, se distra foarte bine de una singură, inventându-și la nevole tovarăși de joacă. Dar maică-sa știa că arde de dorință de a face cunoștință cu alți copii. Marcia îl abordase într-o zi pe Jeremy și-l întrebase dacă Laurie ar avea voie să se joace cu copiii familiei Minato. Foarte reticent,

Jeremy se mărginise să spună că pentru a avea relații de bună vecinătate era mai bine să stea fiecare la el acasă.

Marcia nu insistase. Dar, în acea dimineață, ieșind pe verandă ca să supravegheze joaca fetei, observă că poarta ce dădea în grădina vecinilor era larg deschisă și un grădinar japonez făcea naveta între cele două părți ale grădinii. Nemișcată, pe malul eleșteului, Laurie părea că pândește mișcările unei păsări. Ținea de mână păpușa ei favorită și o agita ca și cum ar fi făcut semn cuiva să vină. Comparația era chiar dintre cele mai exacte: pe poarta deschisă, înainta cu pași prudenți, solemnă și îmbrăcată într-un kimono înflorat, fetița japoneză de alături. Privirea strălucitoare îi era fixată pe păpușa Lauriei și tentația era vizibil mult prea puternică pentru a-i putea rezista:

Laurie, tot nemișcată, îi făcu scurt cu ochiul maică-si care privea scena și își continuă manevra. Pas cu pas, fetița, cu brațele întinse, ajunse lângă păpușă. Se pregătea s-o apuce cu mânuțele ei grăsuțe când Chiyo Minato ieși în fugă din casa vecină și luă copilul în brațe. Dezamăgită, fetița începu să plângă încetisor; maică-sa o făcu să tacă, încercând să o consoleze.

Jignită de această atitudine, Marcia decise că este cazul să intervină și ea. Coborî repede scările exterioare și, uitând că vecina ei nu-i înțelegea limba:

— Lăsați-le să se joace împreună, vă rog, zise ea pe un ton grăbit. Laurie nu are pe nimeni cu care să se joace. Nu-i va face nici un rău fetei dumneavoastră.

Tânăra japoneză semăna ea însăși cu o păpușă. În acea zi, purta un kimono bleumarin cu flori roz. Părul negru îi era strâns pe ceafă într-o coadă dreaptă: cu toate că cea mai mare parte a japonezelor adaptaseră coafura occidentală, ea, Chiyo, nu-și tăiase părul lung. Trăsăturile

delicate îi erau la fel de inexpressive ca ale unei stampe japoneze.

— Nu înțelegeți? strigă Marcia. Of, Dumnezeu! *Chotto matte, kudasai* - o clipă, vă rog, adăugă ea, aducându-și brusc aminte una dintre puținele fraze din repertoriul ei japonez.

Femeia ezită. Marcia se năpusti în casă, în căutarea lui Sumie-san, care vorbea și înțelegea englezește mult mai bine decât voise să-i arate Marciei în seara venirii lor. Dar când Marcia se întoarse în grădină, însoțită de Sumie-san, Chiyo Minato dispăruse și poarta de comunicare era iarăși închisă.

Dezumflată, Laurie se așeză pe un pietrol. Avea lacrimi în ochi.

— Zău că nu-i amabilă deloc! gemu ea. Nu voiam să-i fac nici un rău lui Tomiko, aș fi lăsat-o chiar să se joace cu păpușa mea. De ce a luat-o în casă?

Ne prea știind ce să-i răspundă fiicei saie, Marcia se întoarse spre Sumie-san:

— De ce mica vecină nu se poate juca aici?

Sumie-san scutură din cap și bolborosi câteva fraze de neînțeles unde era vorba despre o vulpe.

— Vulpe? întrebă Marcia. Ce poveste este asta cu vulpea?

Încurcată, Sumie-san aruncă o privire fugară spre casa vecină și coborî vocea:

— Vulpe este spirit rău, zise ea. Vulpea intrat în doamna. Face lucruri foarte rele.

Explicațiile lui Sumie-san n-o satisfăcură deloc pe Marcia, dar nu insistă și o trimise pe micuța servitoare la treburile ei.

— Este inutil, Laurie, nu vom afla nimic în plus. Sumie-san nu știe probabil să facă diferența între fabulă și

realitate. Tare mi-e teamă, draga mea, că va trebui să renunți la ideea de a te juca alături de copiii vecinilor.

În aceeași seară Marcia îi povesti incidentul lui Jeremy.

— Sumie-san mi-a spus vag ceva despre o vulpe care, după cum spunea ea, „a intrat în doamna”. Ce voia exact să spună? Și cu ce le privește asta pe micuța Tomiko și pe Laurie?

Jeremy scutură capul cu un aer exasperat.

— Dacă începi să asculți povești despre vulpi care se preschimbă în femei și femei care se schimbă în vulpi...! zise el ridicând din umeri. Nu te mai ocupa de tâmpeniile pe care le debitează Sumie-san și mai bine ai grijă ca Laurie să nu mai intre în grădina familiei Minato. Ți-am mai spus că vreau să am cât mai puțin de-a face cu ei.

Marcia trebui să se încline, gândind totuși că ordinul soțului ei nu se justifica prin nimic - cât despre comportarea vecinilor, aceasta părea destul de bizară. Cu o seară în urmă, când ieșise să se plimbe cu Laurie pe colină, Minato-san ieșise în pragul porții lui și le privise fix, așa cum o privise cu câteva zile în urmă, pe Marcia, de sus din galerie. Ceilalți vecini japonezi ai lor își manifestau uneori în privința lor, așa cum era și normal, o curiozitate puțin indiscretă; dar la Minato-san era ceva mai mult decât simplă curiozitate. Animositate, oare?

Marcia îl salutase politicos spunându-i bună ziua - *O-hayo goazimasu*. Dar Minato nu reacționase. Se gândise o clipă să-i spună soțului ei de comportarea stranie a lui Ichiro Minato, dar renunțase curând la această idee. Cea mai mărunță aluzie la familia Minato părea să-l indispuină îngrozitor pe Jeremy.

Și ea mai știa de altfel, dinainte, că el se va eschiva de la orice fel de explicație.

Incidentul o făcuse să-și pună întrebări în legătură cu Ichiro. Ce meserie putea să aibă? Îl puteai vedea, practic

mereu acasă, cu fața congestionată ca a unui mare amator de sake, și nu părea să aibă nici un fel de ocupație constantă. Și dacă familia Minato era indezirabilă, de ce oare Jeremy continua să-i închirieze o parte din casa lui?

Marcia vedea apropiindu-se data dineului cu o nerăbdare crescândă. Altă dată, Jeremy se arătă mândru de nevasta lui; o găsea drăguță, elegantă și aprecia felul în care se îmbrăca. Ea hotărî să îmbrace în seara dineului o rochie bleu-lavandă care-i venea foarte bine la tenul închis și cu care soțul ei n-o mai văzuse niciodată îmbrăcată: bleu-lavandă era culoarea preferată a lui Jeremy. Simțea nevoia să fie în ochii lui o altă femeie: frumoasă, atrăgătoare, demnă de a fi dorită. Dacă ar putea să-l ia pe nepregătite, să-l facă să arunce masca! Pentru că răceala pe care i-o arăta Jeremy nu era în mod sigur decât o mască destinată a-i ascunde sentimentele cele mai dragăstoase.

Când veni ziua dineului, Marcia decise, după-amiază, să înveselească puțin salonul și o trimise pe Sumie-san să cumpere ceva din care se putea face un buchet. Dar fu foarte contrariată când văzu ciudatul amestec pe care i-l adusese tânăra japoneză: câteva flori încă îmbobocite, câțiva vreji de mazăre cu păstăi cu tot, frunze uscate și crengi.

Ca să n-o supere pe Sumie-san, Marcia se strădui să pună acele elemente heteroclite într-o vază, în mijlocul mesei. Dar Marcia habar n-avea de subtilitățile aranjamentelor florale japoneze și eforturile ei se soldară cu un eșec total. La vederea sărmanului ei buchet, cele două femei, la început consternate, sfârșiră prin a izbucni în râs. Râdeau încă din toată inima când Jeremy intră în cameră.

— Privește grozăvia astal gemu Marcia. N-ai putea tu s-o rogi pe Sumie-san să aranjeze puțin chestia asta? Dacă i-o cer ei, începe să dea din cap.

Jeremy studie buchetul cu un aer pe jumătate amuzat, pe jumătate ironic.

— Buchetele japoneze nu sunt destinate să fie puse în mijlocul mesei și indiferent în ce perspectivă, zise el. Ceea ce contează este linia și nu că în occident, forma, culoarea. Japonezii cred că un buchet trebuie pus lângă zid.

— Dar Sumie-san nu s-a dus în mod sigur la o florărie! Trebuie că a adunat aceste... ingrediente din grădină. Știu să fac un buchet frumos din flori adevărate, dar cum ai vrea ca eu să...

Privirea lui Jeremy deveni dură.

— Sigur, ai dreptate. O occidentală adevărată este adesea dezorientată în orient și mult mai neîndemânatică decât ar putea să creadă. Așteaptă-mă o clipă. Vreau să văd dacă nu putem găsi pe cineva care să te ajute.

Și întorcându-i spatele ieși din cameră.

Expresia din privirea lui o umplu pe Marcia de o mâhnire surdă. Ținând pentru ea însăși regretul că îl vorbi-se lui Jeremy despre buchet, o trimise pe Sumie-san la bucătărie și așteaptă întoarcerea soțului ei.

Câteva clipe mai târziu îl văzu, spre marea ei surpriză, apărând însoțit de vecina lor.

— Poți să fii liniștită acum, zise el cu o umbră de ironie în voce. Va face ea buchetul.

Chiyo Minato se înclină în fața Marciei și murmură în japoneză câteva formule de politete. Aruncă buchetului o privire neutră și începu să-l desfacă. Jeremy rămăsese în cameră și privea scena cu un zâmbet enigmatic pe buze.

„Ce curios, gândi Marcia. De ce o fi chemat-o pe doamna Minato, ei care vorbește mereu de faptul că trebuie să-i evităm pe vecinii noștri?”

Chiyo își puse materialul pe bufet și se apucă de treabă. Cu mâinile micuțe și grăsuțe, luă o crenguță, o despuie de câteva frunze, imprimându-i curbura dorită: gesturile ei, rapide și precise, aveau o grație exotică. Jeremy o privea lucrând cu o satisfacție vizibilă. Marcia se simți deodată îngrozitor de stângace și neîndemânică. Instinctiv se îndepărtă de Chiyo pentru a nu-i da posibilitatea lui Jeremy să facă o comparație între ea și micuța și delicata japoneză.

După ce făcu ultimul retuș buchetului, Chiyo se dădu înapoi câțiva pași pentru a-și examina cu ochi critic opera. Buchetul era o versiune stilizată a naturii însăși: punea în valoare eleganța liniilor unei crengi uscate, perfecțiunea unei frunze, promisiunea închisă într-un boboc de floare încă nedeschis.

Chiyo se înclină iarăși în fața Marciei și pronunță câteva cuvinte neinteligibile.

— Spune că nu este foarte satisfăcută de rezultatul obținut, traduse Jeremy. Genul ăsta de creație necesită, după părerea ei, mult mai mult timp din partea celui care o face. Trebuie mai întâi gândită și apoi făcută.

— Găsesc că este absolut fermecător, zise Marcia cu sinceritate. N-aș fi putut niciodată să-l fac așa. Mulțumește-i te rog din partea mea.

— Inutil: știe destulă engleză pentru a fi înțeles ce-ai spus. Sunt încântat că ai știut măcar să-i apreciezi talentul.

Cuvintele-astea erau în mod ostentativ rostite ca s-o rănească. Brusc, Marcia înțelese că Jeremy o chemase pe Chiyo doar să-i trezească ei un penibil sentiment de inferioritate.

Doamna Minato mai murmură câteva cuvinte și se înclină pentru a-și lua rămas bun, evitând în același timp privirea Marciei. Jeremy ieși s-o conducă și Marcia rămase singură. De ce voise oare să fie atât de rău?

Pierdută în gândurile ei, fixa în continuare buchetul când Sumie-san intră ca să admire opera lui Chiyo.

— *Naisu, naisu,** șușoti ea. *Kirei desu, ne?*

Marcia aprobă cu un semn.

— Da, e drăguț. Chiar foarte drăguț. Dar tot n-am nimic ca să ornez mijlocul mesei.

Îmbrățișând cu privirea încăperea întunecoasă, avu brusc un sentiment de revoltă. La urma-urmei, occidentalii nu erau nici atât de lipsiți de imaginație și nici de talent așa cum voia Jeremy să insinueze.

— Hai cu mine, Sumie-san. Mergem la florărie.

Își puseră paltoanele, ieșiră și găsiră nu departe de vilă un taxi liber, căruia Sumie-san îi dădu instrucțiunile de rigoare.

Prăvălioara strâmtă în fața căreia le depuse taxiul avea o mulțime de soiuri de flori la prețuri foarte avantajoase. Obişnuit să-și vândă marfa cu bucata, florarul fu stupefiat s-o vadă pe Marcia cumpărând cu brațul gladiole, dalii și bujori. Tânăra americană se mai liniști găsind florile cu care era atât de familiarizată.

Întorcându-se douăzeci de minute mai târziu, cu brațele încărcate de buchete începură să le aranjeze. Sumie-san scoase dintr-un dulap două cupe mari, enorme, pe care Marcia, după ce le umplu cu flori, le plasă chiar pe jos în două colțuri opuse ale sufrageriei. Apoi, improviză în mijlocul mesei cu ajutorul unei cupe scunde și largi un aranjament floral în care corolele, cu tija tăiată, pluteau pe apă. Era târziu când își termină treaba. Cele două buchete, în culori vii, înveseliseră considerabil

* Pronunția stălcită a englezescului "nice" (drăguț)-(n.trad.)

camera. Dar zărind pe bufet minunatul buchet făcut de Chiyo, Marcia avu deodată sentimentul că făcuse ceva grosolan în comparație cu opera de artă a frumoasei japoneze.

Urcă în camera ei ca să se îmbrace. Dar nu simți decât o plăcere mărunță îmbrăcând rochia bleu. În picioare, în fața oglinzii, își examinează cu ochi critic silueta înaltă și subțire și se găsi prea stângace și total lipsită de grație.

Cu un gest nerăbdător, își puse cerceii. De ce oare să se îndoiască atât de ea însăși? Da, doamna Minato era într-adevăr foarte drăguță; dar dacă începea să-și facă tot felul de complexe de fiecare dată când soțul ei se uita admirativ la altă femeie, atunci își pregătea multe zile triste! Dădu o ultimă perie peste păr, aruncă o ultimă privire aprobatoare imaginii sale reflectată în oglindă și ieși.

Cum Jeremy nu terminase să se îmbrace, își puse un palton pe umeri și ieși în grădină să ia o gură de aer curat. Luna se ridicase, enormă, pe cerul plin de stele. Văzându-i discul palid ieșind din spațele siluetei negre a unui pin, Marcia își aminti strania remarcă a Nanei Horner referitoare la luna plină și nu mai puțin strania reticență care o făcuse să-i evite întrebările. Era lună plină de mai multe zile și nimic extraordinar nu se întâmplase. Jeremy nu-i acordase, după toate aparențele, nici o importanță; lip-sise în mai multe rânduri, dar aceste bruște dispariții nu aveau nimic neobișnuit.

Marcia inspiră adânc aerul proaspăt, încărcat de miresme de rășină și se pregătea să intre în casă când auzi un oblon închizându-se ușurel la etajul superior, în partea de casă ocupată de familia Minato. Rămase nemîșcată și ciuli urechile.

Dar totul era iarăși tăcut.

Și totuși ar fi putut jura că cineva o urmărea din spatele oblonului pe jumătate închis. Poate Minato-san? Nu se sfîșie pînă atunci s-o privească fătîș. De ce s-ar ascunde acum? Sau poate că... misterioasa prezență de care Marcia era atît de conștientă, era frumoasa Chiyo?

Brusc stînjenită, Marica intră în casă.

Jeremy ațîța focul în salon. Ezită o clipă în prag, de teamă să nu zărească în ochii lui iarăși acea lucire răutăcioasă de mai devreme. El lăsă jos căldarea cu cărbune și se întoarse spre ea cu o mină absentă, ștergându-și mâinile cu batista.

Ea traversă repede camera și se apropie de soțul ei, emoționată ca o fetișcană gătită ca să-i placă primului ei iubit. Nemișcată în fața lui, îl întrebă din priviri, așteptând un cuvînt de laudă pentru rochia ei cea nouă. Jeremy o măsură din priviri. Buzele lui subțiri nu zămbiră, fața slabă rămînea impasibilă. Dar lumina rea din ochi dispăruse. Brusc, expresia i se îmblânzi:

— Ești adorabilă, zise el, regăsind din instinct formula pe care o folosea pe vremea când erau proaspăt căsătoriți.

Și, ușor, cu un deget, atinse părul negru al Marciei.

Ea nu îndrăzni să se miște, cu toate că tânjea să-i ia în brațe și să-i ofere buzele pentru un sărut. Clopoțelul de la poartă sună, inoportun, punând capăt clipei de intimitate.

Nan Horner sosea prima. Marcia îi ieși în întâmpinare. Nan își scoase șoșonii, își puse o pereche de cipici de casă și intră cu dezinvoltură. Laurie, cu părul îngrijit pleptănat și aranjat prin grija lui Sumie-san, coborî scările în fugă. Maică-sa îi dăduse în mod excepțional voie să rămână la cină cu condiția să nu pună prea multe întrebări.

Jeremy o primi pe Nan cu multă cordialitate, o invită în salon și, cunoscându-i gusturile, îi servi degrabă un pahar mare de whisky. Nan părea pusă pe harță.

— Era și timpul să-ți chemi nevasta și fiica în Japonia, îi aruncă ea pe un ton aproape agresiv.

El nu mușcă momeala.

— Este vorba doar despre o simplă vacanță, zise sec. Marcia dorește ca Laurie să fie educată în America, și eu îi împărtășesc vederile.

— Nu mai spune prostii, replică Nan așezându-se pe un scaun tapisat cu catifea. Copila asta are, dimpotrivă, tot interesul să vadă cum se trăiește și aiurea.

Ea-și lăsă să cadă unul din cipici, își mișcă degetele de la picioare și reluă:

— Dacă ar depinde de mine, călătorile ar trebui să devină pentru toate ființele umane o instituție obligatorie.

— Asta este motivul pentru care n-ai mai ieșit practic din Japonia? îi aruncă Jeremy.

Ea-i aruncă o privire lungă, a cărei semnificație îi scăpă Marciei. Apoi, zise întorcându-se spre Laurie:

— Uite, ți-am adus un cadou.

Laurie sări de pe taburetul pe care se așezase cuminte și luă pachetul pe care i-l întindea Nan. Primind încuviințarea mamei ca să-l deschidă, începu să desfacă sforicica alb-roșie.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând o foaie de hârtie, ciudat împăturită care fusese prinsă sub șnur.

— Se numește *noshi*. Este un pește stilizat care, în Japonia, însoțește în mod tradițional toate cadourile. Este, dacă vrei, un sol de amuletă purtătoare de noroc.

— Oh, privește, mami! strigă Laurie în timp ce desfăcea pachetul. O mască micuță!

Era efectiv o minusculă mască din ipsos, reprezentând un drăcușor bucălat, cu fața roșie și cu colți

ascuțiți. Urâtenia lui era, în același timp, comică și născut înspăimântătoare așa cum era masca sculptată care împodobește camera lui Jeremy.

— Mi s-a părut data trecută că te interesează cartea mea despre măști, zise Nan. Așa că m-am gândit că vei fi încântată să ai una mică doar pentru tine.

După ce-l mulțumi Nanel, vizibil încântată, Laurie se întoarse în fotoliul de lângă foc și se adânci în contemplația măștilor, căreia, reflexele focului făceau să-i joace pe față tot felul de grimase caraghioase.

Puțin după aceea, clopoțelul sună iarăși. Sumie-san îi introduse în salon pe Alan Cobb. Marcia aproape că îi uitase figura; dar foarte repede coama lui de un blond roșcat și ochii cenușii mereu gata să zâmbescă îi redeveniră familiare. Jeremy era în continuu irascibil și nervos; prin comparație, Alan Cobb i se părea surprinzător de destins și calm. Marcia crezu totuși că are față de Jeremy o anumită rezervă și că-l studiasă cu interes.

Jeremy îi strânse mâna lui Alan cu o cordialitate pur formală. Nu-i plăceau deloc străinii și întotdeauna îi fusese greu să-și facă noi prieteni.

Făcură cerc în jurul căminului, în timp ce Marcia le explica Nanel și lui Jeremy că Alan Cobb venise să predea la o facultate din Kyoto.

— Și-ți place să lucrezi cu japonezi? întrebă Nan.

Cobb luă paharul pe care i-l întindea Jeremy și privi lichidul de culoarea chihlimbarului în lumina flăcărilor.

— Cred că o să-mi placă. M-au primit cu o amabilitate și o căldură extraordinară.

— Nu trebuie să fii surprins, zise Nan. Profesorii americani sunt la mare cinste aici.

— Da, știu. Dar ar fi fost normal să ne poarte pică încă un timp.

— Nu vorbi așa, îl întrerupse Jeremy, dacă i-ai cunoaște pe japonezi ai ști ce gândește marea lor majoritate despre război. Nu militarii, ci poporul. Să presupunem că te găsești într-un rapid care se ciocnește de un alt tren și că această coliziune face un mare număr de victime. I-ai face responsabili pe călători de accident? Mai degrabă pe tehnicienii de la căile ferate.

— Dar dacă exact călătorii și-au ales tehnicienii? interveni Marcia. Dacă beneficiarii și-au delegat responsabilitatea companiei de căi ferate?

Nan bău o înghițitură de whisky și scutură din cap.

— Nu este cazul Japoniei. Este ușor să spui că un popor va avea întotdeauna conducătorii pe care-i merită. Dar Japonia, vedeți voi, era încă înainte de război, o țară feudală - cu toate că abolise, în principiu, privilegiile feudale. Călătorii, ca să relau metafora lui Jeremy, nu erau capabili să-și impună voința tehnicienilor sau să reușească singuri să conducă trenul. Credeau în conducătorii lor, oricare erau aceștia. Erau printre ei, evident, și oameni cu idei progresiste, liberale; dar aceștia erau mereu ținta militaristilor care mergeau uneori până la asasinat pentru a-i înlătura. Poporul era obișnuit, din vremuri foarte, foarte vechi, să asculte de poruncile puterii. Conceptul de democrație este foarte nou aici și va trebui să treacă multă vreme până se va instala într-adevăr în mințile oamenilor.

— Bănuiesc că toate astea sunt adevărate, zise Alan. Dar, pentru că mie mi se întâmplă să mai am încă la adresa japonezilor unele reacții de ordin... să spunem afectiv, de ce n-ar fi și pentru el la fel? Când văd un japonez zâmbindu-mi cu atâta amabilitate, nu mă pot împiedica să gândesc că poate același tip, în timpul războiului, a fost unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai noștri. Nu vorbesc decât despre bărbații ma-

turi: elevii mei sunt prea tineri pentru a-și aminti altceva decât bombardamentele.

— Ai făcut războiul? întrebă Jeremy.

Aian își sorbi whisky-ul studiind cu atenție fața lui Jeremy.

— Într-un anume fel, da, zise el laconic.

Nu făcuse încă nici o aluzie la Brewster și Marcia se întrebă de ce.

Sumie-san veni să anunțe că masa era gata și Marcia își invită musafirii în sufrageria pe care, buchetele mari de flori și lumânările aprinse de pe masă o făcuseră mai puțin sumbră, aproape primitoare. Remarcând aproape imediat compoziția florală a lui Chiyo, Nan întrebă cine era autorul.

— Vecina noastră, Doamna Minato, zise Marcia.

Nan dădu gânditoare din cap, aruncându-i tinerei o privire întrebătoare. „Deasupra familiei Minato plutește un mister, gândi Marcia, iar Nan știe precis despre ce este vorba”.

O dată invitații așezați la masă, ea începu să le povestească despre eforturile de a face un buchet din ciudata adunătură din care Chiyo reușise un lucru atât de minunat. Fără să-l privească pe Jeremy, ea-și povesti pățania pe un ton amuzat, astfel ca Nan să considere absolut normală chemarea în ajutor a lui Chiyo. Când se întoarse în fine spre Aian ca să-i întrebe de facultatea unde preda, Marcia avu sentimentul că trecuse de un mare hop.

— Faptul că nu știi japoneza nu-ți pune prea multe probleme? întrebă ea.

— Ba cum să nu! Am cerut un translator, dar conducătorii facultății mi-au spus că n-au așa ceva. Ei spun că studenții mei au învățat engleza la școală și că, în consecință, sunt capabili și obligați să mă înțeleagă. Dar

realitatea nu este chiar atât de simplă. Elevii mei vor să pună carul înaintea boilor; cunoștințele lor lingvistice sunt prea elementare pentru a fi în stare să asimilieze noțiunile, destul de subtile, pe care încerc să-i fac să le rețină. Sunt obligat să le vorbesc foarte rar și să revin mereu asupra celor ce le-am spus - și încă nu sunt foarte sigur că m-au înțeles. Cu atât mai mult cu cât se încapățânează să nu-mi pună nici o întrebare și să nu discute.

— Este absolut normal, zise Nan. Nimic nu este mai nepoliticos, în Japonia, decât să pui întrebări. Dacă vei reuși să treci peste acest obstacol, am să-mi scot pălăria în fața ta. Asta-i exasperează pe profesorii străini care predau aici. Dacă nu există un schimb de idei, cum poți oare să afli ce gândesc oamenii? Cu toate astea, numai Dumnezeu știe dacă japonezii au nevoie de asta! Li se inoculează de la școala primară că trebuie să se conformeze normelor care le sunt impuse. Japonia este, prin excelență, țara tradițiilor; ești obligat să accepți o dată pentru totdeauna și fără discuții principiile stabilite.

Aian zâmbi ușor ironic:

— Nu sunt prea sigur dacă, în zilele noastre, nu există aceeași tendință și în America! remarcă el.

Sumie-san aduse pe masă o supieră aburindă și convivi, înfrigurați, începură să mănânce supa fierbinte cu o evidentă satisfacție. Deodată, Marcia tresări: în liniștea casei se auzea vocea blândă și melancolică pe care o mai auzise cântând cu câteva zile în urmă. Samisen-ul acompania insistent strania melopee.

Nan îi aruncă lui Jeremy o privire pătrunzătoare. Jeremy nu se clintise, dar Marcia îl simți foarte atent la muzica venită din apartamentul alăturat. Mânca mecanic, luând și punând pe rând pe masă sarea, oțetul și uleiul de măsline, dar fără să mai fie atent la conversația oaspeților săi.

Nan încercă prima o diversivune.

— Alan Cobb? zise ea gânditoare. Numele ăsta îmi spune ceva... Cum se face că-mi sună familiar?

— A scris cărți și e celebru, interveni Laurie. La aeroport, în Tokyo, au venit să-l întâmpine o grămadă de ziarști și de reporteri.

Alan o amenința cu degetul.

— E tare drăguț din partea ta că faci aceste precizări, dar mă pui, să știi, într-o situație foarte delicată!

— Ai publicat o carte în Japonia? întrebă Nan.

— Oh, cărțulia mea nu era prea grozavă, zise evaziv Alan. Acum încerc să o fac uitată printr-o alta care va avea poate o notă mai optimistă.

„Despre ce scria oare în acea primă carte despre care în mod vizibil nu vrea să vorbească?” gândi Marcia.

— Sunt absolut de acord cu „nota optimistă”, zise Nan. Dar pot să te întreb cum scontezi, în vremurile noastre, să realizezi un asemenea miracol?

— Este mai puțin dificil decât ați crede, replică Alan zâmbind, fără să pară că s-a formalizat de tonul volt provocator al întrebării ce-i fusese pusă. Mă mulțumesc să caut oameni care au trecut prin clipe grele, de orice fel, și care au reușit să le depășească trăgând, sau cel puțin așa presupun, vreo învățătură.

Aruncă o privire în direcția gazdei sale. Dar Jeremy, cu urechea încă ciulită la muzica îndepărtată, avea o mină absentă. Marcia se strădui să schimbe subiectul conversației.

— Și ce mai face Yamada-san, Nan? Am fost foarte încântată să-l cunosc atunci.

La numele lui Yamada-san, Jeremy deveni atent.

— Și unde l-ai cunoscut tu pe Yamada-san? o întrebă pe nevastă- sa.

— La mine, l-o tăie sec Nan. Venise să-mi aducă un exemplar dintr-o culegere pe care tocmai o publicase. O culegere intitulată „Floarea lunii”, adăugă ea, luându-și privirea de la Jeremy.

— Nan mi-a tradus unul sau două din poemele acelea, zise Marcia. Le-am găsit stranii, dar mi-au plăcut foarte mult.

Jeremy, al cărui ten palid se mai colorase puțin, o privi pe Nan cu un aer vădit reprobator. Făcându-se că nu observă, Nan continuă imposibilă:

— Yamada-san venise iar să-mi facă o vizită nea-nunțată. Nu mă așteptam să-l văd. Mă felicit că Marcia a putut să-l cunoască: este spiritul cel mai distins pe care-l cunosc. Și-a pierdut unicul fiu în timpul războiului și aparenta lui seninătate ascunde o mare durere. Yamada-san este un descendent autentic al samurailor de altă dată, nefericitul!

— De ce epitetul ăsta? întrebă Marcia.

— Din cauza nevesti-si. Doamna Yamada este o fanatică a *demoukurashii* - este vorba, după cum v-ați putut da seama, despre democrație - și a adoptat hotărâtă moda japonezei moderne. Nu mai vrea să meargă la câțiva pași în urma soțului ei, votează, ține discursuri femeilor japoneze. Toate astea sunt evident destul de neplăcute pentru Yamada-san, căruia soții femeilor căroră ea li se adresează vin și-i fac reproșuri amare. Din punctul lui de vedere, era nouă care se deschide pentru Japonia nu poate fi decât regretabilă.

Jeremy, care nu părea să acorde conversației decât o atenție distrată, îl fixă deodată pe Aian Cobb cu o ciudată ostilitate:

— Marcia mi-a spus că te cunoști cu familia Brewster. Alan aprobă indiferent.

— Am scris acum câțiva ani un articol despre Mark Brewster pentru o revistă științifică. Am rămas în relații bune și îi fac o vizită de fiecare dată când mă duc la Washington. Sper că știi că-ți poartă o stimă deosebită?

— El a avut mereu tendința să facă prea mult caz pe seama oamenilor, replică sec Jeremy.

— N-aș fi atât de sigur, zise Alan fără nici cea mai mică urmă de glumă în voce.

A fost rândul lui Jeremy să întoarcă acum capul.

Marcia avea strania senzație că asistă, sub acoperământul banal al schimbului de replici dintre cei doi bărbați, la un adevărat duel verbal la capătul căruia, fără să se fâlească măcar cu asta, Alan dăduse lovitura de grație adversarului său.

Trecu o clipă penibilă. Apoi, când Nan tocmai deschidea gura să spună ceva. Sumie-san intră brusc în cameră. Cu o mină îngrijorată, ea-i spuse în șoaptă câteva cuvinte lui Jeremy și Marcia auzi în treacăt numele lui Minato-san.

Jeremy își pusese șervețelul pe masă și se pregătea să se ridice când Ichiro Minato, foarte agitat, apărui în pragul sufrageriei. Cicatricea urâtă care-l brăzda fruntea se înroșise sub imperiul furiei și sudoarea îi curgea pe față.

— Sunt dezolat, zise Jeremy. Se pare că a izbucnit o criză la vecinii noștri. Vă rog frumos să mă iertați.

Fără să mai adreseze un cuvânt lui Minato-san se ridică și ieși din încăpere. Japonezul rămase o clipă nemiscat în cadrul ușii scrutând cu atenție fețele convivilor.

— *Komaban wa* - bună seara, Minato-san, zise Nan.

— *Komaban wa* zise el înclinându-se în direcția americanului.

Privirea i se opri asupra lui Alan Cobb și întârzie asupra Marciei. Apoi, cu o mișcare de o precizie pur militară, se întoarse pe călcăie și plecă după Jeremy.

— Uite un tip care a fost în armată, observă Alan Cobb.

— Da, aprobă Nan. A fost chiar soldat și dacă am înțeles eu bine, un soldat dur. Necazul este că nu se poate hotărî să îmbrățișeze altă meserie. Jerry i-a găsit un post foarte interesant în Hokkaido, anul trecut, dar nevastă-sa n-a vrut să meargă cu el. A rezistat să stea două luni...și apoi s-a întors aici.

— Nu voia probabil să se despartă de nevastă-sa, zise Alan.

— Da, cam asta e. După părerea mea, Ichiro nu este un monstru. Dar tare mi-ar plăcea să găsească o soluție satisfăcătoare la problemele pe care le are. Îmi provoacă milă amândoi!

„Chiyo încearcă oare să se debaraseze de soțul ei?” gândi Marcia. Dar, observând că această întrebare este foarte apropiată de propriile ei necazuri, se abținu s-o pună.

— Mă face să mă simt stânjenită, zise ea. Sunt convinsă că Ichiro-san are un motiv să mă urmărească așa cum o face: s-ar spune că așteaptă ceva. Nu-mi vorbește niciodată și se mulțumește să mă privească exact ca pe un animal fantastic.

— Va trebui să te obișnuiești să fii privită aici ca un animal fantastic, interveni Nan. La Tokyo este deja cu totul altfel: occidentalii sunt apariții destul de obișnuite. Dar la Kyoto nu suntem prea numeroși. Nu-i nimic de mirare în faptul că le stărnim curiozitatea localnicilor!

La friptură, conversația se orientă către obiceiurile japoneze. Jeremy tot nu apăruse. Muzica încetase. Din apartamentul alăturat mai ajungeau până la ei frânturi înăbușite de conversație.

— Sper că nu este nimeni bolnav, zise îngrijorată Marcia. Nan, ai vreo idee despre ce s-a putut întâmpla?

Nan ridică din umeri fără să răspundă. „Știe mult mai multe decât vrea să spună”, gândi Marcia.

— Poate că este „femeia-vulpe”, sugeră Laurie, mânată de o inspirație de moment.

Nan îl aruncă fetei o privire uimită:

— Femeie-vulpe? Ce tot spui acolo?

— Sumie-san a vorbit odată despre o vulpe care a intrat într-o femeie japoneză. Și mai spunea că era foarte rea, foarte crudă. Ce vrea să însemne asta?

Nan își reveni repede.

— Sunt multe vulpi în regiunea asta, știi? Sunt asimilate cu spiritele malefice care se năpustesc asupra imprudenților și sunt capabile să ia forme omenești. Japonezii nu știu, de altfel, nici ei prea bine ce să creadă despre acești zei-vulpe. Este lângă mine un templu drăguț *inari* pe care am să te duc să-l vizitezi. Vulpea era, la origine, un mesager al zeilor, în special al zeului recoltei și al celui al comerțului. Dar s-a ajuns, încet-încet, ca vulpea să fie considerată și ea un zeu - un zeu răufăcător ale cărui furii sunt uneori teribile.

Laurie, care știa foarte bine când cineva încearcă să o ducă cu preșul, deschidea gura ca să pună o altă întrebare, când Sumie-san intră, însoțită de această dată de micul Minato. Copilul își scoase cascheta și, înclinându-se politicos în fața Nanei, îi transmise mesajul lui Jeremy. Talbot-san era dezolat că nu poate sta cu invitații săi și îi ruga să primească scuzele. După ce-i mai puse una sau două întrebări copilului, Nan îl trimise înapoi la părinții lui. Nu consideră necesar să le spună Marciei și lui Aian ce-i răspunsese copilul.

Seara din care Marcia voia să facă o sărbătoare era definitiv stricată. De ce oare Jeremy plecase? Ce se întâmpla, deci, atât de misterios la familia Minato?

Când cina se termină, toată lumea pleacă din salon. Nan se apropie de fereastră și scrută tenebrele:

— Da, e foarte bine așa, zise ea ca și cum și-ar fi vorbit sieși. O Tsuki-sama urcă în seara asta la cer.

— Cine este O Tsuki-sama? întrebă Laurie.

— Zeița mea japoneză preferată, zeița Lună. Se spune aici că sunt zece mii de feluri de a o privi; există chiar, în anumite perioade ale anului, ceremonii consacrate contemplării Lunii. Este astrul tuturor acelor care suferă, care sunt singuri și care sunt disperați. Este în clarul de Lună o neliniștitoare frumusețe în care nu trebuie totuși neapărat să te încrezi.

Se opri brusc și izbucni în râs:

— Bun, uite-mă și pe mine! N-aveam intenția să vă țin un discurs!

Marcia se simțea total incapabilă să-i imite veselia ușuratică. Ciudatele vorbe ale Nanei o înghețaseră. Avea în mod sigur un înțeles ascuns... dar care?

Afară, grădina dormea, neagră-argintie, la lumina Lunii. Totul era tăcut în aripa casei locuită de familia Minato. Neputicioasă, apăsată de o teamă nedefinită, Marcia se gândea. Timpul care trecea părea s-o îndepărteze și mai tare de soțul ei. Stăpânindu-și neliniștea, se strădui tot restul serii să joace cum se cuvine rolul unei gazde amabile; dar gândurile îi fugeau aiurea și plecarea oaspeților fu o mare ușurare. Rămasă singură, Marcia se hotărî să nu se culce și să aștepte întoarcerea lui Jeremy. Cu fiecare minut neliniștea-i sporea. Când, în sfârșit, el se întoarse, ea înțelesese din aerul lui interiorizat că nu-i va spune nimic.

— Du-te la culcare, zise el cu o voce dură, fără ca măcar să se scuze pentru absență sau să-i dea vreo explicație. M-ai așteptat degeaba. Povestea asta nu te privește.

Era pe punctul să-i strige că tot cea ce avea legătură cu Jeremy Talbot o privea și pe ea - că încerca doar să-l ajute într-un moment greu... Dar el era atât de vizibil pornit împotriva ei, încât preferă să tacă, de teama de a nu-l irita și mai rău.

Tăcută, plecă în camera ei și se întinse în pat. Teama care o cuprinsese, n-o părăsi; cuvintele grele ale soțului ei îi răsunau dureros în urechi. Dar îi veni în minte o idee: chiar înainte de sosirea Nanei, nu-și lășase oare Jeremy puțin din răceala impusă? Cum ar fi putut să uite mângâierea mâinilor lui Jeremy pe părul ei, blândețea felului în care el îi spusese, ca pe vremuri, „ești adorabilă”? Această prețioasă clipă de abandon făcea să-i pară mai puțin de nepătruns obstacolul care-i separa unul de celălalt - cu toate că ea nu știa încă modul în care ar putea fi trecut. Trebuia să aibă răbdare, să încerce să înțeleagă, să se țină tare cu orice preț, să refuze să se lase descurajată de evenimentele care i se păreau de neînțeles. Atâta vreme cât i se vor oferi momente în care să fie lângă Jeremy, își va putea oferi luxul de a avea răbdare. Cu răbdarea și cu timpul se rezolvă toate.

CAPITOLUL 7

Într-o noapte de martie, în timp ce Jeremy citea în camera lui iar Laurie dormea dusă, Marcia, simțindu-se foarte descumpănită și singură, plecă la etajul superior ca să viziteze casa mare și pustie. Deja, primii muguri pocniseră, anunțând apropiata venire a primăverii. Aerul era calduț și, cu toate că nu era îmbrăcată decât într-un halat subțire, pus peste cămașa de noapte, Marciei nu-i era frig. Ajunsă în partea de galerie care dădea deasupra intrării, desfăcu oblonul și privi îndelung luminile orașului care, în fundul văii, se legănau în vânt.

Familiarizându-se cu zgomotele nopții, Marcia recunoscu claxonul negustorului de *tofu* și şuieratul ascuțit al fluierului lui sobaya-san, vânzătorul de tăiței de hrișcă, pregătiți în bucătărioara lui pe roți. Mai era, de-a lungul străzilor, tropăitul *gefa* - acel clop-clop al saboților de lemn care lovesc asfaltul și care, de atunci încolo, îi vor aminti mereu de Japonia.

Închise oblonul și distrată, o luă de-a lungul verandei ca să ajungă în partea de casă care dădea spre pâlcul de bambus. Luna nu mai era în acea noapte decât un corn subțire; dar luminile casei de alături cădeau în grădină. Marcia se opri o clipă ca să admire grațioasa dispunere a arbuștilor din jurul micului heleșteu și linia zveltă a felinarului din piatră.

În fundul grădinii familiei Minato se ridica un imens arbore de camfor ale cărui rădăcini groase și protuberante formau deasupra pământului un fantastic și complicat

hățiș. Marcia mai avusese, în altă zi, ocazia să admire impozantul arbore. Un detaliu, totuși, îi atrase atenția: în umbra arborelui de camfor se ridica o formă luminoasă, vagă, ca și cum ar fi fost îmbrăcată în alb.

În vreme ce Marcia o privea intrigată, forma se animă și începu să alunece tăcută, de-a curmezișul, în direcția bambușilor. Marcia își ținu răsufarea. Fantoma nu era altceva decât o femeie îmbrăcată într-un kimono subțire și alb. Un fel de voal alb îi încadra fața și i-o ascundea pe jumătate.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Chiyo să se plimbe la acea oră târzie în grădină. Dar mersul femeii în alb nu-i amintea cu nimic de tânăra japoneză. Marcia văzu de odată țâșnind din întuneric o siluetă bondoacă, ușor de recunoscut, aparținând lui Minato-san. Se apropie de femeie și îi vorbi cu voce scăzută. Docilă, ea se întoarse și, însoțită de Minato-san se întoarse spre casă. Aproape ajunsă în prag, ea ridică brusc capul. Zărise fără îndoială silueta Marciei în cadrul ferestrei pentru că se opri. Umbra îi ascundea în continuare fața, dar Marcia simți greutatea privirii ațintite asupra ei.

Vocea lui Minato-san se făcu iarăși auzită; dar de astă dată femeia nu se mișcă. Marcia voia să se smulgă din colimatorul acelei priviri pătrunzătoare când auzi niște pași răsunând în spatele ei, pe verandă. În aceeași clipă Jeremy țâșni lângă ea, o apucă de braț și o trase de la fereastră. Apoi, fără să scoată o vorbă, închise oblonul glisant.

— Dar, mă rog, de ce? protestă Marcia.

Jeremy o strânse cu putere de mână pentru a o determina să tață.

— Sst! făcu el în timp ce o trăgea spre scări. El aprinse un chibrit ca să poată coborî primele trepte. Timp de o

secundă ea-i zări fața - o față încordată - , palidă, sub
împériul furiei reținute.

— Sunt dezolată, zise ea cu o voce fără timbru când
ajunseră pe palier. Dar nu știu de ce faptul că doamna
Minato mă poate vedea, te deranjează în halul ăsta.

În privirea lui Jeremy o stranie tristețe înlocuise acum
mânia.

— De ce nu te poți tu hotărî să lași toate astea, zise
el. De ce nu vrei s-o iei pe Laurie și să te întorci în America?

Jeremy părea atât de obosit și de răvășit că era
aproape de nerecunoscut. Brusc, îi întoarse spatele și se
îndreptă spre camera lui. Ea-l urmă cu pași ezitanți, gata
să-i promită tot ce-ar fi vrut, numai ca să nu-i ceară să
plece.

Masca din lemn sculptat se strâmba de deasupra
patului lui Jeremy. Ea se apropie ca s-o poată privi mai
bine.

— De ce păstrezi obiectul ăsta aici? Este hideos și, mai
ales, înspăimântător.

El își sprijini coatele pe birou și aruncă măștii o privire
sardonică.

— Pentru că-mi place, zise el. Pentru că-mi amintește
ce este specia umană.

— Ce este specia umană? repetă ea interzisă. N-am
cunoscut nici un om care să aibă o asemenea înfățișare
perversă!

El ridică ironic din umeri.

— Ai fost întotdeauna o romantică incurabilă, draga
mea. Nu crezi că ar fi timpul să devii și tu adultă? Masca
asta este opera unui sculptor care știa să citească în
sufletele oamenilor. Este reprezentarea, nu a unei apa-
rențe înșelătoare, ci a esenței umanității însăși.

— În cazul ăsta, dacă ar fi să mă iau după tine, tatăl meu semăna și el cu... asta? replică ea scandalizată de cinismul soțului ei.

Privirea întunecată a lui Jeremy se împlânzi puțin.

— Tatăl tău a fost întotdeauna un om aparte. Dar nu putea suporta răul pe care oamenii îl făceau lumii.

Ea se apropie cu blândețe de el.

— Tata și-a pus toate speranțele în tine. Erai cel mai strălucit dintre discipolii lui. Ce-ai făcut tu cu tot ce ți-a inoculat, cu tot ce ți-a transmis el?

Dacă sperase să-l lovească drept în inimă, înțeluse repede că tocmai comisese o eroare de tactică. El oftă exasperat.

— Ascultă-mă bine, zise cu voce dură. Bărbatul pe care-l știa tatăl tău, cel cu care te-ai măritat - ei bine, bărbatul acela nu mai există. Ar fi trebuit să-ți dai seama. N-ai nici o vină, n-am făcut-o în mod special și cu atât mai puțin ca să te rănesc pe tine. S-a întâmplat pur și simplu. Asta e. Pe omul care sunt eu astăzi, tu nu-l mai cunoști. Și dacă vrei să știi cu cine seamănă, n-ai decât să privești deasupra patului!

Cu buzele strânse, cu bărbia săltată, ea refuză să întoarcă privirea. Cu un gest rapid, el stinse lumina, lăsând camera luminată doar de flăcările jucăușe ale focului.

— Acolo, zise el. Așa ies cel mai bine în evidență culorile. Privește acum, Marcia, privește-o!

Ea ascultă, și împotriva propriei voințe își ridică privirea spre mască. Pomeții ascuțiți aveau un reflex roșiatic, ochii aveau o strălucire de neprivit și păreau că-și bat joc de întreaga umanitate.

Dar Marcia nu era femeia care să se lase intimidată de o bucată de lemn sculptat.

— Nu suntem la teatru, zise ea liniștită. Ai avut dintotdeauna o înclinație către efectele dramatice; dar dacă

speri să scapi de mine înfricoșându-mă, nu te baza prea mult pe asta, Jeremy. Avem nevoie de tine la Berkeley. Și când spun „avem” nu mă refer doar la planul familial și particular în care mă aflu eu: țara ta are nevoie de tine, de munca ta. Ai vreun motiv serios, valabil, pentru a rămâne în Japonia?

El se îndepărtase de birou și umbla încolo și înapoi prin camera întunecoasă.

— Zău, ești la fel de încăpățânată ca altă dată, nu? Doar femeile pot să se echiveze în felul ăsta de adevăratele probleme. Ce importanță are ceea ce fac, locul unde muncesc! Încă puțin și tipul ăla care este agățat acolo, deasupra patului, va fi stăpânul lumii și oamenii se vor auto-distruge. Am și început de altfel, s-o facem.

Jeremy era mult mai obsedat, mai bolnav decât ar fi crezut ea vreodată. Cu inima strânsă îl privi, dornică să-l consoleze, să-l vindece. Dar el îi refuza cu încăpățănare ajutorul. Tot ceea ce putea ea să-i spună ducea inevitabil la un impas. Dar, mai era o întrebare pe care *trebuia* să i-o pună - întrebarea cea mai cumplită dintre toate, pe care nu îndrăznise s-o formuleze în tot timpul scurs de la revederea lor.

— Vrei să scapi de mine pentru că iubești o altă femeie? articulă ea cu greutate, fără să-l privească, încordată în așteptarea răspunsului lui.

El izbucni într-un râs hârșăit care o făcu să tresară:

— Femeile astea, of, femeile! Toate problemele, cele mai complicate și mai serioase, pe care le are cineva, se reduc la un plan pur personal și particular. Mă iubește - nu mă iubește. Crezi că este atât de simplu?

Ea, plecă fruntea și își ascunse fața în mâini ca să-și ascundă lacrimile care-i inundară ochii. El se apropie de ea, îi mângâie o clipă părul despletit și o luă blând de umeri.

— Dacă prin asta înțelegi că vreau să mă însor cu altcineva, atunci îți spun că nu. Nu sunt făcut pentru căsătorie. Am făcut o mare greșală prima dată, dar n-am avut nici curajul și nici tăria să ți-o spun în față încă de la început. Te-aș fi supărat foarte tare, bineînțeles, dar ar fi fost mult mai bine să golim abcesul imediat.

Incapabilă să-și mai ascundă durerea pe care i-o provocau aceste cuvinte, ea încercă să se îndepărteze de el. Dar el o strânse în brațe. Brusc, o scutură de umeri, forțând-o aproape să ridice capul și să-l privească în ochi.

— Tu chiar crezi că am uitat? zise el cu vocea gătuită. Crezi oare, că de la venirea ta aici nu m-am gândit și răsândit la viața noastră de odinioară, știind că ești aproape de mine, în camera de alături și că, în propriul tău interes, n-aveam dreptul să te ating?

Stupefiată, ea-l privi fără să scoată o vorbă. El se aplecă brusc și își puse buzele pe gâtul ei - ca altă dată. Emoționată de această subită ardoare, ea se abandona mângâierilor lui. Îl regăsise pe omul pe care-l iubea: nimic nu mai conta. Și dacă el se întorcea la ea, va reuși oare să-l păstreze, să nu-l mai lase să se îndepărteze de ea?

O ploaie de scântei căzu deodată pe grătarul căminului și luminează masca spânzurată pe perete care luă pentru o clipă o expresie de răutăcioasă bucurie.

Deschizând ochii, în zorii zilei următoare, Marcia recunoscu de îndată împrejurimile. Cuprinsă subit de pasiune se întoarse în patul mare pentru a regăsi căldura lui Jeremy lângă corpul ei. Dar locul lui Jeremy era gol. Focul pâlpâia deja în cămin. Marcia gândi confuz că trebuie să se scoale și să se ducă în camera Lauriei, înainte ca fetița să se trezească și să se neliniștească de absența mamei ei.

Dar se simțea moale, incapabilă de mișcare. Amintirea nopții cu Jeremy o umplea de duioșie. Deci, după

toate cele, el nu fusese chiar insensibil la prezența ei; încă o mai lubea și doar asta conta. După ce se întâmplase, în mod sigur el nu o mai putea lăsa să plece. Relațiile lor vor fi mult mai pline de încredere, mai puțin tensionate; vor fi zorii unei vieți noi. Bineînțeles că ea nu reușise încă să distingă legăturile care-l rețineau pe el în Japonia; dar pe măsură ce va sta cu el, străduindu-se să-i ajute, aceste legături vor sfârși prin a se desface, una câte una și vor cădea singure. Poate că Jeremy va găsi de acum încolo o relaxare în brațele nevestei lui, în dragostea pe care ea i-o poartă...

Ea se ridică în capul oaselor și se întoarce să-i arunce o privire măștii. În lumina rece și gri a dimineții, nu mai era decât o bucată de lemn sculptat, în forma dorită de artist. Dar nu putea uita că omul care crease acel obiect cunoștea adâncimile de nepătruns ale răutății umane.

Leneșă, Marcia se ridică puțin și își cuprinse genunchii cu brațele, savurând dinainte momentul în care va țâșni din pat, își va pune halatul de casă și va merge să-l întâlnească pe Jeremy pentru a împărți împreună micul-dejun. Se simțea minunat de proaspătă, bine dispusă și plină de viață așa cum nu mai fusese de multă vreme.

Privirea îi căzu pe stampa japoneză de deasupra căminului - cei doi îndrăgostiți, bărbatul îmbrăcat în negru, grațioasa siluetă a femeii cu capul înfășurat în voalul alb... Marcia se crispă dintr-odată. Noaptea cu Jeremy o făcuse aproape să uite evenimentele de cu o seară în urmă; și iată că acel tablou o făcea să retrăiască, foarte intens, momentul în care, de sus din galerie, văzuse fantoma albă care bântuia prin grădina familiei Minato.

Examină cu atenție stampa, căutând să stabilească un raport între femeia cu umbrelă și acea pe care Ichiro Minato venise, cu o seară în urmă, s-o readucă în casă. Jeremy se atașase oare de această imagine pentru că

I-o amintea, cu precizie, pe femeia în alb, frumoasa Chiyo? Dar fețele desenate pe stampă aveau trăsăturile împietrite și fără viață. S-ar fi putut spune că artistul, stilizându-le, evitase în mod deliberat să le imprime personalitate.

Și cu toate acestea nu era în firea lui Chiyo să fixeze pe cineva cu o asemenea intensitate stranie. Oare ce i se putuse întâmpla? Fusese ea la originea tulburătoarelor evenimente din seara precedentă? Și până la ce punct ținea Jeremy la ea?

Dar, încă emoționată de noaptea petrecută cu Jeremy, Marcia nu voia să se gândească la Chiyo Minato.

Auzindu-i pașii lui Jeremy pe hol, ea se sprijini pe pernă și-și aranjă părul negru pe umeri: altă dată, lui Jeremy îi plăcea părul lung al soției sale.

— Bună dimineața, iubittle, îi zise ea veselă, văzându-l intrând. Avea intenția să mă scol și să cobor să bem o ceașcă de ceai împreună, dar cred că este cam târziu?

— Am luat deja micul dejun, zise el.

Cu un gest spontan, ea-i întinse brațele. Fără să-i răspundă la zâmbet, el se apropie, îi luă mâinile în ale sale și se așeză pe marginea patului.

— Marcia, zise grav, trebuie ca tu și cu Laurie să părăsiți Japonia cât mai curând posibil.

Ea-i aruncă o privire năucită.

— Dar, iubittle...

— Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu trebuie să se mai repete, i-o tăie el pe un ton rece și distant. Crede-mă că nu sunt prea mândru de mine pentru asta.

Căzută din nori, Marcia își retrase mâinile dintr-ale lui Jeremy și se ascunse mai tare sub pături fixându-și soțul cu ochi mari și aluriți. El se ridică, se duse la birou, își luă pipa și portmoneul cu acte cu gesturile automate ale unui om care se pregătește să meargă la muncă. Dar în mișcările

lui era o nervozitate care-i trăda dorința de a dispărea cât mai lute din privirile rănite ale Marciel.

— În cea ce privește detaliile practice, vorbim mai târziu, îl aurncă el. De îndată ce te vei hotărî asupra datei de plecare, mă voi ocupa de biletele de avion.

Ea nu-i răspunse. El se întoarse și ieși.

După ce auzi poarta închizându-se, Marcia se ridică, și își puse halatul de casă. Își dădu seama că deși era cald în cameră dinții îi clănțăneau. Șocul pe care-l primise o zdrobise, o nimicise. Dar hotărârea ei nu se clintise:

— N-am să plec, murmură ea ridicându-și ochii sfidător spre mască. Nu poți să-mi faci nimic, înțelegi? El are nevoie de mine, eu îl iubesc... și voi rămâne.

Atenția îi fu deodată atrasă de o carte de pe noptiera lui Jeremy. O carte pe care i se păru că o mai văzuse. O luă și o răsfoi. Era un exemplar din „Floarea lunii”, culegerea de poezii pe care Yamada-san i-o adusese Nanei Horner. Ea observă că cineva mângălise ici-colo, pe margini, traducerea anumitor versuri. Fără îndoială, Nan Horner? Scrisul, în orice caz, nu era al lui Jeremy; și cu toate că el știa să vorbească destul de corect japoneza, nu era desigur capabil să descifreze ideogramele.

Ea începu să citească versurile:

„Petalele de azalee, strălucind în soare;

Negre ca pământul

La lumina lunii”.

Literatura japoneză este în mod hotărât, deliberat morbidă și se complace în simboluri ale disperării, gândi Marcia. Și citi mai departe:

„Lumina albă, arzând ca fierul roșu,

Înspăimântător bubuit,

Și lumea zboară-n țandări”.

Kyoto nu suportase bombardamentul atomic, dar toți, cu excepția copiilor foarte mici, păstrau amintirea

catastrofelor de la Hiroshima și Nagasaki. Poetul acesta fusese martor. Era bărbat sau femeie? Marcia își promise s-o întrebe pe Nan, puse cartea la loc și, cuprinsă de un inexplicabil frison, își trase mai tare în jurul ei poalele capotului.

Poate că o baie caldă o să-i facă bine? Întrebată, Sumie-san a anunțat-o că baia era gata și Marcia fugi să se cufunde în baia aburindă: începuse să devină o ferventă practicantă a acestei tradiții japoneze. Contactul tonic cu apa îi întări hotărârea. Nu, nu se va lăsa învinsă! După toate cele întâmplate, nu-i dovedise oare Jeremy noaptea trecută că avea nevoie de prezența ei? Aluzia lui la viața lor de odinioară nu demonstra că nu era satisfăcut de existența lui actuală? Ceva - sau cineva - îl ținea prizonier și-l distrugea lent: datoria ei, a ei personal, era să rămână lângă el, să-l ajute să lupte împotriva acelei influențe nefaste.

Când ieși din baie, își regăsise tot dinamismul natural.

În cursul după-amiezii, telefonul sună, Sumie-san răspunse și o chemă pe Marcia la telefon.

Alan Cobb era la capătul firului:

— Unul dintre tinerii mei prieteni mi-a propus să facem în această după-amiază o plimbare la castelul Nijo, zise el. Crezi că Lauriei i-ar face plăcere să meargă cu noi?

— Va fi încântată. Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la ea.

— Perfect. În cazul ăsta pot să trec pe la tine, pe la ora două și s-o lau?

— Da, bineînțeles...

Marcia ezită o clipă. Perspectiva de a aștepta până seara întoarcerea lui Jeremy în casa acea sumbră și rece i se părea nespus de deprimantă.

— ... vezi vreun inconvenient în faptul că vreau și eu să vin? reluă ea. Țin tare mult să văd castelul ăla.

— Bineînțeles! Ești binevenită!

După ce închise, Marcia alergă pe verandă pentru a-i anunța vestea Lauriei. Îngenuncheată pe malul eleșteului, fetița era foarte ocupată cu aruncatul fărâmiturilor de pâine peștișorilor roșii. Micuța Tomiko Minato stătea în picioare lângă Laurie. Poarta care separa cele două grădini era larg deschisă și cele două fetițe, foarte absorbite de joaca lor, păreau că se distrează copios. Chiyo le lăsase să se joace împreună: fără îndoială că se obișnuise cu prezența noilor vecini... doar dacă nu auzise că ele două vor pleca în curând.

CAPITOLUL 8

Alan Cobb veni să le ia cu un taxi. Yoji, discipolul său, era un tânăr de vreo șaptesprezece ani, simpatic și în mod vizibil dornic să-și pună în practică noțiunile de engleză; era îmbrăcat, ca toți studenții, într-un palton închis, o haină încheiată la toți nasturii și o caschetă cu vizieră. Marcia, Laurie și Aian se așezară pe bancheta din spate, în timp ce Yoji luă loc lângă șofer.

Marcia nu se putu împiedica să facă iarăși comparație între Aian și soțul ei. Jeremy avea o fire capricioasă și schimbătoare: oscila permanent între exaltare și deprimare. Dimpotrivă, Alan era așezat, destins, cu o fire constantă; părea să aibă o siguranță și o forță de caracter care îi dădea încredere Marciei, așa cum o făcuse și pe parcursul lungii lor călătorii până la Kyoto. Era totodată, în ciuda amabilității lui mereu zâmbitoare, o ființă extrem de greu de descifrat.

— Necazurile vecinilor voștri s-au aplanat până la urmă? o întrebă el pe Marcia după ce i-l prezentă pe Yoji.

— Nu știu nimic, zise Marcia evitându-i privirea. Jeremy nu mi-a spus nimic când s-a întors.

— Nici Nan n-a vrut să-mi spună nimic. Am încercat s-o trag de limbă în seara aia, în timp ce o conduceam la ea, dar a rămas mută ca o stâncă.

Aerul lui detașat n-o păcăli pe Marcia.

— De ce te interesează atât de mult soțul meu? întrebă ea luându-l la fix.

— Mi-e destul de greu să-ți explic. Motivele mele sunt multiple. Cartea mea. Apoi faptul că Mark Brewster se interesează de el. Ceea ce știu eu despre cercetările lui...

Se opri stânjenit.

— Mai este un motiv, nu-i așa? insinuă ea.

— Poate suma tuturor acelor pe care ți le-am enumerat deja, zise el.

Și, schimbând subiectul:

— Yoji, acum ori niciodată este momentul să-ți exersezi engleza, să știi! Încearcă, deci, să și vorbești puțin.

Yoji se întoarse grăbit spre Marcia.

— Dacă nu vă supărați, locuit San Francisco? o întrebă el într-o engleză anevoioasă.

Marcia explicându-i că locuiește la Berkeley, de cealaltă parte a golfului San Francisco, Yoji scoase un mic suspin extaziat. Să viziteze America era, vizibil, cea mai mare ambiție a vieții lui. Aian preciză că majoritatea elevilor lui erau în aceeași situație.

— Pentru un băiat ca Yoji, Japonia, la ora actuală, nu oferă prea multe debușuri, zise el. Există, pentru fiecare post ca lumea, o sută de candidați cu diplomă iar salariile sunt foarte mici. Tinerii nu se pot căsători după pofa inimii lor: nu pot spera decât să facă o căsătorie „bună”, o căsătorie de circumstanță. Japonia a început totuși să adopte concepția noastră despre dragoste, grație cărților și cinematografului. Au fost, recent, o grămadă de idile nefericite, uneori chiar și sinucideri.

Yoji asculta atent conversația, cu toate că era clar că nu înțelege mare lucru.

În ziua aceea proaspătă și însorită, străzile din Kyoto erau negre de lume. Cea mai mare parte a trecătorilor era îmbrăcată după moda occidentală și femeile tinere, aproape toate în fustă și taior, erau la fel de elegante ca toate cele din capitală.

Laurie se entuziască în fața micuțelor prăvălii ale căror mărfuri, dispuse sub cerul liber pe niște cărucioare, se ofereau privirilor trecătorilor. Vitrinele magazinelor erau aranjate cu gust, dar trebuia adesea, ca să le poți privi, să tropăi prin noroiul clisos. Praful era vizibil, la Kyoto, o problemă majoră și negustorii pierdeau mult timp măturând trotuarele și turnând peste ele căldări de apă.

Marcia zări curând turnurile albe și acoperișurile în formă de pagodă ale castelului Nijo. Taxiul se opri în fața porții principale. Niște doage înconjurau zidurile înalte ale castelului. Aian se duse să cumpere bilete de intrare și Laurie se hotărî să-l păstreze amintire pe al ei pentru desenul delicat, imprimat cu o culoare verde-pal pe el.

Când trecură podul arucat peste doage, Yoji, luându-și în serios rolul de ghid, începu să le spună istoria castelului. În fundul curții celei mari se ridica un palat impozant cu acoperișul sculptat și frumos ornamentat spre care tânărul japonez își îndreptă însoțitorii.

Nemaiavând până atunci ocazia să vadă un castel, Laurie îl hărțui cu întrebări pe Yoji. La intrare, vizitatorii își traseră peste încălțăminte niște cipici de pâslă care le erau distribuiți pentru a proteja de zgârieturi și murdărie parchetul îngrijit și foarte frumos al castelului.

Culoare largi duceau spre camerele castelului. Aceste încăperi, spațioase și în întregime goale, păreau în ochii unui occidental ciudate și chiar monotone. Dar panourile glisante care le înconjurau erau decorate cu minunate piesaje marine și montane, cu ramuri de pin sau de cireși înfloriți; iar tavanele erau pictate cu o mulțime de motive între care dominau frunzele aurite. Toate acestea formau un ansamblu care degaja o impresie de frumusețe și liniște care o fermecară pe Marcia. Acest decor, aparținând de un ritual căruia nimeni n-are voie să i se sustragă, o ajută să înțeleagă mai ușor tradiționalismul japonez: tradițiile au

un specific liniștitor iar omul care li se supune este lipsit de grija de a gândi el însuși. Fără îndoială că era absolut necesar ca Japonia să se smulgă unora dintre aceste constrângeri; dar obiceiurile Japoniei de altă dată nu erau totuși mai puțin impregnate de o noblete și o demnitate incomparabile.

Laurie voi să se aventureze patinând pe „parchetul privighetorilor”, de-a lungul culoarului care ducea la apartamentele *Shogunului*. Dar lamelele gemură de îndată sub greutatea ei: acest parchet era special pentru a-i avertiza pe oamenii *Shogunului* că cineva se apropie în vârful picioarelor și, deci, nu cu cele mai curate gânduri.

Departate de atmosfera apăsătoare a vilei lui Jeremy, Marcia încerca o ușurare care-i readuse aproape toată veselia de altă dată. Simțea foarte bine privirile întrebătoare pe care Aian i le arunca din când în când; dar neștiind sensul acestor întrebări mute nu-și făcea griji, lăsându-se în voia bucuriei de a fi momentan scutită de problemele obișnuite.

În sala principală a castelului erau manechine în mărime naturală, îmbrăcate în haine somptuoase de epocă, care-l înfățișau pe *Shogun* și pe oamenii lui. *Shogunul* trona pe o mică estradă.

Yoji, ca majoritatea japonezilor, adora copiii și se atașase imediat de Laurie. Fetița îl trăsesese mai departe ca să privească grădina în care dădea o galerie și Marcia rămase singură în sală cu Aian.

— Japonia este în mod sigur foarte diferită de Filipine, zise Alan, în timp ce studia detaliile salonului. Tot ce se vede aici este impregnat de istorie - o istorie rafinată care le lipsește insulelor sălbatice ale filipinezilor.

— Îmi amintesc că mi-ai povestit în timpul călătoriei că ți-ai petrecut copilăria în Orient. Tatăl tău avea garsoniera în Filipine?

—Da, mai precis la Manilla. Acolo mi-am început școala.

—Ce cu seamănă Manilla? Întrebă ea în timp ce se îndreptau spre sala următoare.

—N-am păstrat decât niște amintiri fragmentate, zise el zâmbind. Arborii de papaya cu frunzele lor decupate în formă de degete. Căldura. Micuțul nostru servitor care mergea mereu în picioarele goale pentru că până atunci trăise numai la munte. Trotuarele de beton supraîncălzite de soarele amiezii. Și apoi, bineînțeles, faimosul golf al Manillei și apusurile de soare peste Corregidor.

—Nu te-ai mai dus niciodată acolo? De la sfârșitul războiului, vreau să spun.

El ezită o secundă, apoi scutură din cap.

—Manilla a suferit atâtea bombardamente că tot ceea ce îmi amintesc eu nu mai există, probabil. Și nici nu sânt sigur că aș avea chef să mă întorc acolo.

Mărcia simți din vocea lui un soi de rezervă subită și consideră că este preferabil să nu mai insiste. Împreună, ajunseră în sala din care Laurie și Yoji admirau grădina.

Brusca oscilație a pământului sub picioarele ei o făcu să tresară pe Mărcia. În jurul lor, ușile și panourile palatului păreau scuturate de o mână invizibilă. O turistă americană scoase un țipăt ascuțit și se agăță de soțul ei. În grădină, frunzele unui camfor venerabil începură să foșnească furioase. Mărcia, care crescuse în regiunea San Francisco, înțelese de îndată ce se întâmpla.

—E un cutremur, zise Aian luând-o de braț. Nu cred că e prea puternic.

Mișcarea tectonică abia dacă durase câteva secunde. Yoji, care o luase instinctiv pe Laurie de mână, veni lângă ei. El zâmbea. Iar ochii îi străluceau de excitație.

—Mămico, a fost un cutremur de pământ! strigă ea. Ai văzut ce tare foșneau frunzele arborelui acela mare?

— Cutremur tare mic, zise Yoji pe un ton liniștit. Peștele-pisică abia și-a scuturat mustățile.

El le povesti legenda japoneză a peștelui-pisică, locuitor al centrului pământului. Când animalul își agită mustățile pământul se mulțumește să freamete; dar când își mișcă puternic coada, atunci este un adevărat cataclism care scutură întreaga Japonie.

* — Atunci, pământul începe să salte în sus și în jos și e mai bine să-ți iei picioarele la spinare, zise Aian. Dacă am înțeles eu bine, o ușoară mișcare laterală, așa cum a fost asta, nu e considerată ceva de rău.

Când terminară vizitarea castelului, Yoji care-i promisese mamei lui că face câteva cumpărături, îi părăsi la poartă. Aian le propuse celor două însoțitoare să meargă cu un taxi până în centrul orașului și să privească împreună vitrinele magazinelor. Marcia acceptă cu bucurie: nu era nicicum grăbită să ajungă înapoi în vila lugubră care părea că este bântuită, plină de mistere și locuită de un bărbat care devenise un străin pentru ea.

De pe podul Sanjo, unde-i lăsase taxiul, au luat-o pe o străduță comercială numită Kawaramachi. Laurie întârzie în fața vitrinei unui negustor de jucării unde erau expuse exotice păpuși japoneze în costume de la curtea imperială. Interiorul prăvăliei era populat de o mulțime de feluri de păpuși. Laurie intră și se opri în fața unui grup reprezentând o familie japoneză în întregul ei. O, păpușică dolofană cu privirea serioasă și cu obraji rotunzi și roșii părea că-i întinde brațele.

— Seamănă atât de mult cu Tomiko! exclamă Laurie. Oh, mămico...

— Îmi dai voie? zâmbi Alan făcându-i semn unei vânzătoare.

Văzând că păpușile erau destul de scumpe, Marcia încercă să protesteze, dar Aian nici nu voi să audă.

—Excelent mod de a cheltui nițel din drepturile de autor, zise el. Ești sigură că pe asta o vrei, Laurie?

Întrebarea era inutilă: fetița și păpușa părea că au căzut pradă unei iubiri la prima vedere.

Vânzătoarea luă păpușa în spatele tejghelei unde o ambală cu grijă într-o cutie pe care o legă frumos cu o panglică colorată și sub care strecură tradiționalul peștișor simbolic.

Radioasă, Laurie ieși din magazin strângându-și cutia la piept. Alan părea aproape la fel de încântat ca și ea.

— Uite că și asta face parte din prerogativele unui burlac! conchise el zâmbindu-i Marciei.

Continuă să hoinărească pe străzi, privind în tăcere vitrinele magazinelor de aparate optice și minusculele restaurante la intrarea cărora, în vitrine de sticlă, stăteau imitațiile din plastic ale mâncărilor servite înăuntru. Erau și băcăniile făcute după o modă americană și cofetărilor luxoase ale căror bomboane și prăjituri semănau cu florile proaspăt culese.

Trecură pragul unei librării mari plină cu clienți, dintre care unii se mulțumeau să citească liniștiți ca și cum ar fi fost într-o bibliotecă. Alan, care examina un raft cu volume, se dădu deodată înapoi cu o exclamație de surpriză, scoțând un volum imprimat cu caractere japoneze.

— Este cărțulia mea, îi zise el scurt Marciei. N-aș fi crezut că mai există încă în librării.

Coperta cărții îi atrase atenția Marciei. Era înfățișată pe ea figura unui soldat japonez cu privirea feroce. Bărbatul, îmbrăcat într-o uniformă modernă, purta la brâu o spadă lungă curbată. În planul secund, se vedea ridicându-se turnul unei clădiri în stil spaniol. Arhitectura asta spaniolă, arborii aceia tropicali, soldatul japonez... era vorba oare de Manilla?

Ea-i aruncă o privire întrebătoare însoțitorului ei.

— N-ai putut să părăsești Manilla la începutul ostilităților?

— Nu, spune el sec. Am fost internați acolo. Tata a murit în timpul luptelor iar eu și mama n-am putut să fugim la timp.

Marcia puse degetul pe turnul spaniol desenat pe copertă:

— Este turnul Santo Tomas?

El aprobă cu un semn din cap.

— Da, am stat închis acolo patru ani, zise el pe un ton neutru.

Presimțind că orice manifestare de compasiune ar fi deplasată, Marcia urmă:

— Deci cartea asta este povestea captivității tale? Ce titlu i-ai dat?

— „Sabia de tinichea”. Este un titlul de care nu sunt foarte mândru - de altfel nici de carte. Titlul face aluzie la o expresie folosită curent în Japonia de aceia care erau împotriva *bushido*, sau, dacă vrei, codului de onoare al vechilor samurai, și care nu voiau să-l vadă pe japonezul modern înarmat cu o sabie de războinic. Titlul este, vai, la fel de violent ca și cartea.

— De ce n-ar fi? Trebuie să fi avut motive serioase pentru asta.

— Acea violență era inutilă, zise Aian destul de sec. Era aruncată în gol.

O mulțime de întrebări îi veneau în minte Marciei. De ce oare, în aceste condiții, Aian Cobb voia să stea în Japonia? Ce sentimente nutrea el acum în privința japonezilor? Pentru că Laurie venise lângă ei, Marcia se hotărî să lase întrebările pentru mai târziu.

* Expresia originală s-ar traduce liber prin "fier alb", adică o foaie subțire de tablă acoperită cu o peliculă de cositor. (n.trad.)

FARTOANA ALBĂ DIN KYOTO

—Vezi vreun inconvenient în faptul că vreau să-ți cumpăr cartea? îl întrebă ea pe Aian.

—Nici unul, răspunse el fără entuziasm.

Când ieșiră din magazin, Aian Cobb părea puțin stânjenit ca și cum simplul fapt de a fi găsit cartea îi orientase gândurile spre evenimente pe care ar fi preferat să le uite.

CAPITOLUL 9

O dată întoarsă acasă, Marcia luă cartea lui Alan și o vâri în fundul unui sertar. Nu ținea deloc ca Jeremy s-o vadă. Dacă era vorba despre o răutate pe care până și Alan o regreta acum, nu era nevoie ca Jeremy s-o potolească de aluzii ironice sau să fie indignat de titlul ei. Poate că i-o va arăta într-o zi Nanei Horner ca s-o roage să-i traducă niște pagini din ea.

În timpul cinei, Jeremy se arată nespus de vesel, ceea ce avu ca efect accentuarea impresiei de destindere pe care Marcia o încercase în cursul acelei zile. Jeremy se interesă de vorbele și gesturile fetiței mai mult decât o făcuse de la venirea lor. Îi admiră păpușa - botezată Tomi - și acordă vorbelor Lauriei o atenție înțelegătoare.

— Sunt foarte încântată că ai ieșit puțin, îi zise el soției lui. Ar fi un adevărat păcat să părăsești țara asta fără să fi văzut mai mult! Va trebui să te duci să faci o excursie la Nara și să vizitezi câteva dintre cele mai pitorești colțuri ale Japoniei.

Marcia aprobă, fără să pară că a auzit aluzia lui Jeremy la apropiata lor plecare.

Încântată de a fi captat - lucru foarte rar - atenția tatălui ei, Laurie începu să-i povestească vizita la castelul Nijo și menționează în treacăt că Alan Cobb petrecuse anii războiului internat într-un lagăr japonez din Manilla.

— La Santo Tomás? întrebă Jeremy surprins. De ce dracu' n-a spus asta în seara când a venit la noi?

— Nu cred că-i place prea mult să vorbească, despre asta, zise Marcia.

Dar trecutul lui Aian Cobb nu-l interesa prea tare pe Jeremy, drept pentru care schimbă subiectul. După cină, o expedie pe Laurie la ea în cameră să se joace cu noua ei păpușă și, întorcându-se spre nevastă-sa:

— Nu vrei să mergem în salon? Întrebă el pe un ton oarecum rigid. Trebuie să-ți vorbesc.

Atmosfera din salon era în seara aceea și mai sinistră decât de obicei. Vântul începuse și bătea în rafale, făcând să scârțâie și să trosnească bătrâna vilă. Jeremy închise și se duse să se sprijine de cămin. Era aparent la fel de bine dispus ca în timpul cinel; dar Marcia crezu că zărește în privirea lui o oarecare tensiune și simți cum i se risipește senzația de relaxare din timpul după-amiezii.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus și ai fixat data plecării? întrebă el.

Ea se cuibări în fotoliu și-și încrucișă mâinile pe genunchi. Focul aprins în cămin arunca pe perete umbre mișcătoare. „A venit momentul să vorbesc, gândi ea. Să-l anunț clar și fără ocolișuri că n-am de gând să mă supun hotărârii lui de a mă trimite înapoi în America. Ar fi mult mai simplu dacă aș putea să-l spun toate astea, ca altă dată, cu capul sprijinit pe umărul lui”!

— Așează-te, îl rugă ea arătându-i o pernă mare pusă pe jos, lângă fotoliul ei.

O umbră de tandrețe luci în ochii lui Jeremy. Se pregătea să se așeze pe pernă când se opri brusc, cu urechile ciulite. Marcia auzi, la etajul de sus, parchetul scârțâind și troznind ca și cum cineva ar fi mers furișându-se, în vârful picioarelor.

— Pe cinstea mea, s-ar putea spune că avem și aici „parchetul privighetorilor”, exact ca la Nijo! observă ea, forțându-se să pară înveselită.

— Ascultă, îi porunci Jeremy, cu urechile ciulite.

Scârțâitul furiașat reîncepu. Era vorba oare într-adevăr de niște pași sau de vântul care bătea? Zguduită de un frison, Marcia își reținu răsuflarea. Jeremy se duse la ușa salonului, o deschise ușurel și ascultă din nou. Apoi se îndreptă spre scări.

Rămasă singură, Marcia parcurse din priviri salonul cel mare care, în absența lui Jeremy, părea și mai gol și mai sumbru. Tic-tac-ul pendulei de pe șemineu răsuna în cameră ca și cum ar fi fost amplificat de liniște. Marcia își auzi soțul mergând la primul etaj și coborând apoi în hol.

— Casa asta mi-a mai jucat deja câteva feste asemănătoare, zise el pe un ton trist și obosit. Este evident că nimeni nu poate descurca ușa de comunicare care ne separă de apartamentul de alături, sunt singurul care are cheia.

— Dar de ce ar încerca să o deschidă? întrebă Marcia. Jeremy își reluase atitudinea distantă.

— Acest Minato nu mi-a inspirat niciodată încredere, zise el. N-a știut să se readapteze vieții civile: este un ratat și un bețiv. Și mai ales îmi poartă pică.

Începu distrat să bată darabana cu degetele în marginea căminului. Marcia rămase tăcută. În legătură cu ce - sau cu cine - putea Minato să-l dușmănească pe Jeremy? În legătură poate cu Chiyo? Minato n-ar putea vedea cu ochi buni interesul purtat de Jeremy lui Chiyo. Dar această ipoteză, oricum ar fi luat-o, era mult prea simplă. Jeremy fusese din totdeauna o personalitate extrem de complexă: obișnuia să se îndoiască de mobiluri mult mai încălcite și mai obscure decât acela.

— Deci, ce motiv are să-ți poarte pică? întrebă ea până la urmă.

Jeremy se opri brusc din bătut darabana.

— Nu-l treaba ta. Vreau doar să te pun în gardă în legătură cu Minato: atâta vreme cât vei rămâne aici, evită-l, nu-i vorbi. Dacă vreodată se apropie de tine, depărtează-te de el cât mai repede posibil. Războiul a făcut din el un om cu apucături foarte violente.

— Dar... și Laurie? zise ea alarmată. Crezi că ar fi capabil să-i facă rău fetiței?

El deschise gura ca și cum ar fi vrut s-o contrazică, să-i spună că temerile ei erau absurde. Apoi se răzgândi.

— Este posibil, zise pe un ton neutru. Nu știu. În orice caz, nu ne putem asuma riscul. Cu cât plecați mai repede de aici, cu atât va fi mai bine, pentru tine și pentru Laurie.

Spunea oare adevărul... sau încerca pur și simplu s-o sperie prin orice mijloc?

— Dar... de ce nu-i ceri să se ducă să stea în altă parte, dacă te temi de el în felul ăsta? insistă ea.

— E mai ușor de zis decât de făcut! suspină Jeremy, exasperat. Marcia, răspunde-mi: când te-ai hotărât să pleci?

Linștită, ea se sprijini mai bine în fotoliu, foarte dreaptă, cu picioarele lipite unul de celălalt și, luându-și inima-n dinți:

— N-am intenția să plec, Jeremy, zise ea. Sunt nevasta ta și intenționez să rămân aici până când vei fi dispus să te întorci cu noi în America. După cele ce s-au întâmplat noaptea trecută, mi-e imposibil să cred în continuare că cea ce mi-ai scris în scrisoarea ta este adevărat.

Fața lui Jeremy se întunecă. Mânia luci o clipă în ochii lui.

— Nici nu se pune problema, îl aruncă el pe un ton dur. Te joci cu focul, Marcia: nu vezi că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le poți înțelege? Întoarce-te la tine, în țara ta. Locul tău nu este aici.

Ea se ridică și se apropie de el.

— M-ai dorit noaptea trecută. De ce nu și acum?

Crezu, timp de o secundă, că o pleznește. Apoi, fără o vorbă, el se răsuci furios pe călcâie și ieși. Marcia îl auzi depărtându-se pe alee și rămase singură în camera mare, sumbră și ostilă care părea să-i trimită ecoul vorbelor lui Jeremy: „Pleacă! Du-te înapoi la tine acasă”!

Stinse lumina și, cuprinsă de panică, ieși la rândul ei. În hol, se opri și ciuli urechile. Dar vântul care sufla în rafale domina toate celelalte zgomote umplând casa cu gemetele și trozniturile lui care păreau și mai sinistre. Noaptea, slugile, după o regulă generală, se retrăgeau în locuințele lor. Singură cu Laurie în acea clădire imensă și pustie, Marcia se simți disperat de izolată. Se gândi o clipă să urce scara să se asigure că nimeni nu intrase și că ușa de comunicare era tot încuiată cu cheia. Dar nu urcase el, Jeremy, fără să constate nimic anormal?

Poate că el simulase neliniștea cu scopul de a o determina, terorizând-o, să plece...

Ușa de la intrare având zăvor automat, Jeremy o încuiase în urma lui la plecare. Partea de casă în care locuiau era, din fericire, dotată cu uși și ferestre adevărate; pe când locuințele japoneze, cu acele *amado* glisante, erau mult mai ușor de prădat, atât de ușor era de pătruns în ele prin efracție.

Părăsind holul prost luminat, Marcia alergă lângă Laurie în cameră unde atmosfera era mult mai caldă și mai primitoare. Fetița, așezată pe un taburet în fața căminului, se juca liniștită cu păpușile ei și cu micuța mască pe care i-o dăruise Nan. Îi zâmbi blând maică-si:

— Spune mami, nu vrei să te joci cu mine în seara asta?

Exuberanța și molipsitoarea voie bună a fetiței o calmară pe Marcia care, instalându-se pe covor lângă ea, începu să inventeze tot felul de povești ale căror eroine

erau păpușile. Se jucară împreună mai mult de o oră, până ce Laurie merse la culcare. O dată copilul adormit, Marcia se așeză lângă foc. Incapabilă să se concentreze asupra unei cărți, rămase nemișcată, atentă, așteptând întoarcerea lui Jeremy. Cât va mai putea suporta aceste interminabile așteptări? Cât timp va putea să facă față voinței implacabile a bărbatului ei? Ce viață ar fi aceea pentru ea dacă se va încăpățâna să rămână? Și totuși, noaptea trecută, noaptea trecută...

Focul începuse să se stingă, Marcia, înfrigurată, se hotărî să nu-l mai aștepte pe Jeremy și se culcă. Niciodată el nu întârziase atât de mult. Unde se ducea oare în serile în care ieșea? La prieteni? Dar cine erau ei, prietenii ăștia? Știa, în fond, atât de puține despre bărbatul cu care era măritată!

Înainte de a stinge veioza, se duse și întredeschise ușa, pândind trosniturile casei și gemetele vântului. Crezu că aude în galeria de deasupra un zgomot de pași, ușori ca ai unei fantome. Dar scara cea mare era pustie. Din aripa japoneză a casei se auzea iarăși acel cântec trist, estompat de distanță, și acompaniat de *samisen*. Ce inexprimabilă tristețe răzbătea din cântecul acela pentru o ureche occidentală! De altfel, japonezii erau un popor paradoxal. Din toată literatura, muzica și pictura lor răzbătea, cel mai ades, o notă de disperare. Drama era leit-motivul celor mai multe dintre producțiile lor artistice, chiar și, așa cum subliniase Alan, în viața cea de toate zilele: ziarele menționau frecvent sinuciderile, mai ales pe acelea ale tinerilor îndrăgostiți, incapabili să se supună regulilor pe care le impuneau părinții lor. Nu mai târziu decât cu o săptămână în urmă, în insula Oshima, un cuplu de tineri se aruncase în craterul fumegând al vulcanului Mihara, ca multe alte sute de tineri care o făcuseră

înaintea lor. Când viața le înșela așteptările, erau atât de ușor tentați să-și înncredințeze viețile în mâinile zeilor!

Și, cu toate astea, japonezii, fie că era pe stradă sau aiurea, păreau de o continuă voie-bună. Se părea că în Japonia nimeni nu ridică vocea; toată lumea era amabilă, drăguță și trata inamicul de ieri fără urmă de resentiment. Cum era oare posibil că oamenii aceștia, de o indescritibilă violență, când erau în război, să se arate atât de fataliști în viața lor particulară?

Marcia închise ușa, regretând că nu o poate încuia într-un fel sau altul. În noaptea acea, pentru prima oară de la sosirea ei în Japonia, îi era frică. De ce? N-ar fi știut să spună dacă din cauză că Jeremy îi spusese ce-i spusese în legătură cu Minato, dacă din cauza percheziției pe care el o făcuse la etajul de deasupra, sau, în fine, din cauza absenței soțului ei. Cât de departe era după-amiaza acea liniștită și fără griji petrecută în compania lui Alan Cobb!

Înainte de a se băga în pat, se duse la fereastră și privi afară. Vântul agita vârfurile pinilor, negri pe fundalul cerului întunecat și acoperit de nori joși. În Japonia, pinii aveau un aspect foarte special: cu trunchiurile lor noduroase, cu ramurile ca un desen delicat și fantastic, semănau aidoma cu cei din stampele japoneze. Un corn subțire din argint strălucitor se ivi printre nori și Marcia se simți ciudat de liniștită la gândul că nu este lună plină.

Se cuibări înfrigurată în pat, cu picioarele încolăcite pe buiota pe care Sumie-san i-o pusese, înainte de a pleca, sub pături.

Samisen-ul tăcuse. Marcia rămase multă vreme nemșcată cu ochii larg deschiși în întuneric, pândind în continuare întoarcerea lui Jeremy și întrebându-se unde poate întârzia atâta. Pleoapele i se îngreunară și după o vreme, în ciuda voinței ei, adormi.

Se trezi brusc pe la orele trei din noapte, cu toate simțurile în alertă. Nu știa dacă Jeremy se întorsese, dar zgomotul care o făcuse să tresară era acela al unei chei care se întoarce în broască. Era zgomotul pe care-l auzise seara - un soi de hârșăit la etajul superior, care semăna cu pași furișați.

Zgomotul era atât de ușor, atât de continuu, că nu-și dădu seama dacă parchetul galeriei troznise ca sub pașii cuiva. Vântul, fără îndoială? Scrutând întunericul, Marcia ciuli urechile. Dar vântul se oprise și grădina adormită încremenise sub brumă. Troznitura se auzi iarăși în galerie - nu, de astă dată era pe scări. S-ar fi putut spune că o fantomă cobora ușurel, cu infinite precauții, de-a lungul treptelor lăcuite.

„Nu, este imposibil, gândi ea. Jeremy mi-a zis mai devreme că nu are decât el cheia de la ușa de sus”. Dar trozniturile, acum, nu se mai auzeau de pe scări. Erau din hol... Deodată, încetară. Unde se oprise vizitatorul nocturn? În mijlocul holului? Nu, mult mai aproape. Dacă vreun intrus pătrunsese într-adevăr în casă, trebuia să se afle acum chiar în spatele ușii Marciei, unde se oprise, trăgând cu urechea.

Îi veni să țipe, dar nu îndrăzni. Țipând, ar fi însemnat să-i arate necunoscutului că-i simțise prezența. Dacă Jeremy nu se întorsese, cine i-ar putea veni în ajutor? Servitoarele stăteau prea departe de vilă. Nu, era mai bine să nu se miște, să se prefacă adormită. Cu ochii larg deschiși, Marcia rămase înțepenită în așteptare. O rază de lumină tăie deodată întunericul: încetișor, ușa se întredeschidea.

Cu inima bătând puternic, Marcia închise ochii și se forță să respire adânc, liniștit, așa cum face un om adormit. „Măcar de nu s-ar trezi Laurie”, gândi ea pierită.

Prin pleoapele închise, simți că lumina crește în intensitate ca și cum necunoscutul, cu pași ușori, s-ar fi apropiat de patul ei. Ce voia? S-o înjunghie în somn? S-o sufoca sub pături? O formă umană se ridica la căpătâiul ei, cu o lanternă în mână, ca pentru a-i studia trăsăturile feței. Un iz de parfum îi izbi nările - un parfum fin de flori. Deci o femeie și nu un bărbat se apleca asupra patului ei.

Marcia înfrădeschise imperceptibil pleoapele, știind foarte bine că mișcarea lor pot s-o trădeze și zări la lumina lanternei strălucirea mătăsoasă a unui kimono alb. Încordându-se, deschise larg ochii și privirea îi căzu pe un obi lat, brodat cu fir aurit și pe o mână în care strălucea un obiect lung și subțire. Înghețată de frică, Marcia crezu că era vorba de un cuțit. Dar femeia, cu un gest prompt, își desfăcu evantaiul de fildeș și-și ascunse fața.

Marcia clipi din ochii orbiți de lumina lanternei, încercând să-și identifice vizitatoarea. Dar aceasta purta, înfășurat în jurul capului, un voal care-i ascundea trăsăturile. În mod evident, necunoscuta încerca să nu fie identificată.

— Cine ești, șuleră Marcia. Ce vrei de la mine?

Vizitatoarea își plecă capul voalat și zise cu o voce melodioasă:

— *Gomen nasai.*

Marcia știa că aceste cuvinte înseamnă „Iartă-mă”.

Lăsând în jos lanterna, femeia se întoarse și ieși din cameră în vârful *tabi*-urilor ei albe. Cu nervii întinși, Marcia o auzi traversând holul, urcând treptele scării și luând-o prin galerie... Apoi se făcu iarăși liniște.

O frică de necontrolat o cuprinsese brusc. Pe pipăite, căută întrerupătorul și aprinse veioza. Laurie dormea liniștită. Marcia alunecă jos din pat și, fără zgomot, deschise ușa. Totul era calm. Trosniturile încetaseră. Peste tot, domnea liniștea, singurătatea. Și dacă femeia în alb

se hotăra să revină? Dacă... înnebunită de frică și de neliniște, Marcia, înnăbușindu-și un hohot de plâns, alergă la ușa lui Jeremy și o deschise.

— Jeremy! șopti ea pe un ton grăbit. Jeremy, ești aici?

Îl auzi pe Jeremy ridicându-se în pat și se agăță o clipă de ușă, tremurând ușurată.

— Da, zise vocea lui Jeremy. Ce se întâmplă?

El aprinse lumina. Încă sub impresia fantomaticii apariții, Marcia, fără să se gândească, alergă să se arunce în brațele lui. Dinții îi clănțăneau atât de tare că era incapabilă să scoată un sunet. El îi mângăie fruntea udă și o legănă cum se leagănă un copil.

— Ușor, ușor, calmează-te, zise el blând. Totul e bine acum. Ai avut un coșmar.

O irezistibilă tandrețe o invadă. Strânsă în brațele lui Jeremy, cu obrazul lipit de pieptul lui, auzi bătăile ritmice ale inimii lui. Dar, după o clipă, Jeremy o îndepărtă cu blândețe.

— Hai, hai, uite, la cuvertura asta și puneți-o pe umeri. Ești înghețată.

Ea se supuse, deși murea de dorința de a se cuibări iarăși în brațele lui, de a se strânge toată în el. El se așeză lângă ea pe marginea patului și, viguros, îi frecă mâinile înghețate. Încet-încet, clănțănitul dinților se opri.

— Cineva... cineva a venit din partea cealaltă a casei, bolborosi ea. Cineva a intrat la mine-n cameră.

Îl simți devenind rigid.

— Hai, e imposibil, Marcia, visezi! Ușa de sus este încuiată cu cheia. Nimeni n-o poate deschise.

Ea scutură cu vehemență din cap.

— Ba da! A fost deschisă. O femeie îmbrăcată în alb, cu o lanternă în mână. S-a apropiat de patul meu și m-a privit. Când am deschis ochii și-a ascuns fața cu un evan-

tal. Cine era? Chiyo? Nu cumva Chiyo este puțin cam ciudată?

Jeremy îi puse tandru mâna în jurul umerilor și încercă să o potolească. Ceea ce povestea ea era imposibil. Și el avea uneori coșmaruri care, un anume timp, păreau cât se poate de reale și nu niște plăsmuiri de vis. Avusese pur și simplu un coșmar.

— Da, da, un coșmar, repetă ea, năucită.

Cuvintele liniștitoare ale lui Jeremy sfârșiseră prin a o face să se îndoiască de propriile simțuri. Era oare posibil ca recente evenimente, din care-și amintea și cel mai mic detaliu, să fi fost rodul imaginației ei?

— Trebuie să te întorci la culcare și să încerci să dormi, zise Jeremy. Haide, te duc până la tine-n cameră.

Marcia ar fi vrut să-i strige: „Nu mă părăsi! Lasă-mă să rămân cu tine!, dar își venise în fire și teama i se estompa-se, făcând loc stânjenelii pe care o încerca de câte ori se găsea în prezența lui Jeremy. Pasivă, se lăsă condusă în cameră. El o puse în pat și îi atinse fruntea cu un sărut fugar.

— Lasă lumina aprinsă, zise el. Asta o să te liniștească. Dacă ai nevoie de mine, n-ai decât să mă strigi. Măine dimineață totul va reintra în ordine.

După ce Jeremy plecă, Marcia rămase multă vreme nemișcată, încordată, atentă la cel mai mic zgomot. Visase efectiv toate acele imagini? Și parfumul acela care părea că încă plutește în cameră - un parfum abia perceptibil, care-i amintea de acela de garoafe - era tot o iluzie a simțurilor ei?

Febrilă, se încapătănă să re trăiască scena. Dar imaginile care-i defilau în minte nu erau estompate, ca acelea dintr-un vis. Fiecare episod îi revenea în memorie foarte clar... Brusc, un detaliu, care-i răsări în minte, o tulbură mai mult decât toate celelalte la un loc - un

PARTOANA ALBĂ DIN KYOTO

---

detaliu insolit pe care, pe moment nu-l conștientizase kimonoul femeii în alb era înfășurat după moda occidentală, partea dreaptă peste partea stângă. Ori, în Japonia, kimonoul nu se purta așa decât în veșnicia morții.

CAPITOLUL 10

Ziua următoare fu pentru Marcia cea mai lungă din toate cele pe care le petrecuse la vilă. Jeremy plecase dis de dimineață și nu apăru deloc.

Spre prânz, Marcia, incapabilă să mai suporte multă vreme singurătatea, se hotărî să-l sune pe Jeremy la laborator sub un pretext oarecare. Nu îndrăznise până atunci s-o facă de teamă să nu-i supere pe soțul ei: era lege să nu fie deranjat în timpul lucrului. Apăsată de liniștea ce domnea în vilă, Marcia dorea doar să-i auză vocea, să schimbe câteva vorbe cu el. Noaptea trecută, ținând cont de evenimentele care se petrecuseră, el se arătase destul de înțelegător: fără îndoială că nu va face un capăt de țară din faptul că ea-l va deranja cu telefonul.

Avu cele mai mari greutateți din lume încercând să-i smulgă lui Sumie-san numărul de telefon al laboratorului. Tânăra japoneză încercă tot felul de tertipuri, ridicând o mulțime de obiecții; până la urmă cedă în fața insistențelor Marciei și, dând reprobator din cap, ceru numărul telefonistei. Apoi, fără să scoată o vorbă, îi dădu receptorul Marciei.

Telefonul sună, sună fără întrerupere în gol. Când, la capătul răbdării, Marcia închise în sfârșit, avu sentimentul că Sumie-san știa foarte bine la ce să se aștepte. Ori Jeremy nu răspundea la telefon de obicei, ori nu era la laborator. Putea, desigur, să aibă o mie și unul de motive serioase. N-avea de ce să-și bată capul... și cu toate astea nu-și putu reține o anumită neliniște.

În cursul după-amiezii, Nan Horner veni într-o fugă pe la vilă. Ostilitatea pe care Marcia o simțise pentru americană la început, se risipise și fu mai mult decât fericită, în acea zi, de venirea musafirei sale a cărei prezență, manierele directe, dar sincere, și robustul bun simț care o caracterizau îi erau mai mult decât necesare. Îi făcu o primire călduroasă, îi ceru lui Sumie-san să servească ceaiul și o trase pe Nan în salon.

Laurie se juca în grădină în compania lui Tomiko, pe care mama ei o autorizase, se pare, mai mult sau mai puțin, să se joace cu fetița străină. Cele două femei erau singure.

— Am venit doar să mai aflu vești despre voi, zise Nan fără altă introducere. Tânărul pe care l-am cunoscut la voi în seara aia a venit pe la mine să împrumute niște cărți despre Japonia și mi-a pomenit în treacăt de vizita voastră la castelul Nijo. Mi-a spus că nu prea arătați în apele tale și se temea să nu fii prea deprimată, sau și mai rău, în curs de a cloci cine știe ce gânduri sinistre.

— Ba deloc, mă simt foarte bine, protestă Marcia.

Nan, foarte tomnatecă în taiorul ei de tweed maro, cu eșarfa de culoarea frunzelor moarte și cu mocasinii de piele maro, o studie cu atenție.

— Dacă te interesează părerea mea, găsesc că ești nițel trasă la față. Și știu că Jeremy nu este bărbatul care să observe amănuntele astea. Ești sigură că ești în formă? Când sosești în Japonia se întâmplă mereu că sistemul digestiv e nițel deranjat. Dar asta nu durează mult și după aceea toată lumea se simte bine.

— Nu, zău, n-am nici un fel de problemă cu sănătatea, articulă cu greutate Marcia.

Nan îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare și, punându-și ceașca pe farfurioară zise:

— Să știi că înainte să vii aici n-aveam nici pic de simpatie pentru tine. Eram dinainte convinsă că ființa aceea legendară care era nevasta lui Jeremy mă va călca pe nervi dacă voi ajunge într-o zi s-o cunosc.

— Nu... nu sunt de compătimit, zise Marcia.

— Nu te compățimesc. Mai degrabă mă încearcă o oarecare admirație. Ai debarcat împotriva veto-ului lui Jerry și mi se întâmplă adesea să-mi spun că dacă n-ar fi depins decât de tine, ai fi venit aici de multă vreme.

Se ridică și începu să meargă de-a lungul și de-a latul imensei camere înghețate. Marcia o privea în tăcere.

— Și acum ce intenționezi să faci? Ți arucă ea.

— Am intenția să rămân. Vreau să spun... până când Jeremy va fi dispus să se întoarcă în America.

Nan fluieră încetșor și, cu degetul, îi atinse ușor bărbia.

— Hâmm! Alan nu s-a înșelat în privința ta. Iată o bărbie care trădează o mare tărie de caracter. Alan mi-a zis că faci parte dintre tipii care știu să cadă mereu în picioare.

— Ce știe el? replică Marcia iritată. Ce nevoie are să vorbească de mine?

— Nu este interzis, din câte știu, să vorbești despre prietenii tăi, zise Nan pe un ton împăciuitor. Presupun că și noi facem același lucru acum: de ce ai face tu excepție de la regulă? Am vorbit despre tine pentru că te iubim și pentru că nu ne place să te știm supărată și nefericită.

— Nimeni nu mă supără, se zbârli Marcia. Cred că în viața lui Jeremy este ceva care nu merge. Sunt poate singura persoană din lume care-l poate ajuta să iasă din asta și am uneori impresia că este și el conștient de asta... cu toate că refuză s-o admită.

— Fără îndolală că ai dreptate.

Nan își deschise etuiul din piele, scoase un pachet de țigări și-i oferî Marciei. Aceasta schiță un gest de refuz, Nan își aprinse una și începu să fumeze cu un aer absent.

— Azi dimineață, zise Marcia, am încercat să-i sun pe Jeremy la laborator. N-a răspuns nimeni și Sumie-san s-a comportat într-un fel ciudat, ca și cum ar fi știut că nu se află acolo.

Nan înălță din umeri.

— Poate că ea știa că va lipsi.

— Și în cazul ăsta de ce nu mi-a spus?

— Prea cauți acul în carul cu fân, spuse Nan. Cred că ești cam nervoasă!

— Se mai duce la laborator? insistă Marcia. Cercetările le lui... îl mai preocupă?

— Cred, zise Nan cu un ton plat, că ar fi bine să te distrezi cât mai mult. Să trăiești cât e ziua de lungă în... mausoleu... nu-ți folosește la nimic. Vreau să organizez peste puțin timp o recepție cu ocazia lansării „Florii de lună”. N-o să fie multă lume: Yamada-san și câțiva prieteni a lui Haruka Setsu.

— Haruka Setsu?

— Femeia care este autoarea poeziilor, spuse Nan, care părea că se gândește intens. Vrei să vorbesc eu cu Jeremy, pentru că veți fi și voi invitați? E o săptămână de când nu l-am mai văzut.

Blândețea și înțelegerea pe care în mod neobișnuit i le arăta Nan, o încurajară pe Marcia să i se confeseze puțin.

— Noaptea trecută, zise ea, Jeremy era furios pe mine că nu vreau să mă întorc în America. A ieșit din casă și nu s-a întors decât foarte târziu...

Marcia se opri o clipă, apoi reluă:

— Nan, tu știi unde se duce?

Nan suflă spre tavan două rețecoale de fum și se adânci în contemplarea lor.

— Dacă vrei să rămâi în Japonia, mititica mea, ar fi mai bine să nu pui întrebări. Încearcă doar să fii nevasta care vrea el să fii și încearcă să-l convingi să se întoarcă în America. Este încă, poate, realizabil, cu condiția să nu încerci să știi prea multe, să răscolești prea mult trecutul. Sunt anumite subiecte pe care nu este deloc prudent să le abordezi în prezența lui dacă nu vrei să te trezești dată afară pe ușă fără multe vorbe.

— Dar tu, insistă Marcia, tu îi cunoști secretul, nu-i așa? Privirea Nanei se înăspri.

— În orice caz, este un lucru pe care nu ți-l pot spune. Jeremy îmi este un foarte vechi prieten. Eram prieteni dinainte de căsătoria voastră. Dacă-ți place sau nu, îmi ești simpatică și am încercat să te scot din situația imposibilă în care te afli. Dar trebuie să înțelegi bine că Jerry are prioritate în fața ta - că îmi este imposibil să-i trădez încrederea. Dacă este ceva pe care el ă să vrea să-l știi, ți-l va spune el însuși.

Marcia, căreia această izbucnire îi înroșise obraji, o privi pe Nan drept în ochi.

— Noaptea trecută cineva a trecut de ușa zăvorâtă și a intrat în casă.

Nan, care se pregătea să scuture țigara în scrumieră, se opri brusc și scrumul căzu pe covor.

— Ah, da? zise ea.

— Era o femeie îmbrăcată într-un kimono alb, care ținea o lanternă în mână. A intrat la mine în cameră și s-a apropiat de pat ca să mă privească.

— Și apoi...? întrebă Nan, întorcându-i spatele Marciei pentru a stinge chiștocul cu o violență abia reținută.

— Nimic. Am întrebat-o cine este și ce vrea de la mine. Nu sunt sigură că mi-a înțeles întrebarea. S-a mărginit să-mi spună *gomen nasai...* și a ieșit.

— Și... ai putut vedea cine era? întrebă Nan încordată.

— Nu. Purta pe cap un fel de voal alb. Ar fi putut fi Chiyo, dar nu cred asta.

Nan păru ciudat de ușurată de răspunsul Marciei. Se apropie de ea și o luă de umeri.

— Ascultă-mă. Nu-i vorbi de incidentul ăsta lui Jeremy. Nu-i spune că femeia aceea a venit. N-ai face decât să înrăutățești lucrurile.

— Dar vezi tu... i-am spus deja! Îmi era mult prea frică să stau liniștită în patul meu după plecarea femeii aceleia. M-am repezit în camera lui și i-am povestit totul.

— Înțeleg. Și el cum a reacționat?

— A zis... că am visat.

— Poate că tu chiar ai visat toate alea. La urma-urmei, nu-i chiar imposibil, nu?

Marcia o privi fără să clipească.

— Tu știi bine că nu. Refuz să mai joc multă vreme comedia asta. Jeremy nu va reuși să mă facă să mă îndoiesc de propriile mele simțuri - și nici tu. Trebuie să mai fie în casa familiei Minato și altă femeie în afară de Chiyo. Am zărit de altfel, acum câțeva vreme, în grădina de alături, o femeie care m-a privit cu o intensitate neobișnuită, până în momentul în care Minato-san a venit s-o ia în casă. Și dacă această femeie există, tu poți la fel de bine să-mi spui cine este.

Nan ezită, apoi, decise brusc:

— După toate astea, cred că pot să-ți spun. Este o rudă a lui Chiyo. Chiyo este foarte atașată de ea din pricina tuturor necazurilor prin care au trecut împreună în timpul războiului. Casa lor a fost bombardată. Și-au

pierdut nu numai toate bunurile, dar și pe ceilalți membri ai familiei. Legăturile de familie sunt foarte puternice în Japonia. Chiyo și verișoara ei, care este cu vreo zece ani mai mare decât ea, sunt singurele supraviețuitoare. Chiyo era destul tânără la vremea aceea pentru a-și putea reveni din acel șoc înspăimântător, dar verișoara ei a devenit din ce în ce mai... să spunem neurastenică. Toate astea sunt îngrozitor de triste.

— Verișoara asta este... periculoasă?

— Nu... nu cred, spuse Nan, vizibil stânjenită.

— Nan, este un lucru asupra căruia aș vrea să-mi spui tot adevărul. Trebuie neapărat să-l știu, chiar și în interesul lui Jeremy. Bărbatul meu are o... legătură cu doamna Minato? De asta îi este Minato dușman, iar Jeremy nici nu vrea să audă să-i dea afară? De ce încearcă să mă trimită cu orice preț în America?

Brusc, Nan se uită la ceas.

— Drace, am o întâlnire de care uitasem! Trebuie neapărat s-o șterg. Sunt deja cu zece minute în întârziere. Mulțumesc pentru ceai!

Marcia își conduse musafira până la ușă.

— Ți-am spus deja că trebuie să păstrez un secret, zise Nan în timp ce se încălța. Sunt întrebări la care, ți-ai dat desigur seama, îmi este imposibil să răspund. Ai face mai bine să i le pui direct lui Jerry. Dar, dacă aș fi în locul tău, m-aș feri ca de foc s-o fac.

Dispăru cu aceeași dezinvoltură cu care venise și Marcia rămase și mai dezorientată decât înainte. Neurastenia acelei verișoare era în realitate o boală mentală? Nebunia aceea să fie cheia misterului care plana asupra familiei Minato?

Unde vor duce toate țiile astea?

Jeremy apără la cină, atât de calm, ca și cum n-ar fi ieșit cu o seară în urmă trântind ușa și lipsi o bună parte

din noapte. Părea în toane foarte bune, ca un om care se hotărâse să adopte o altă conduită. În timpul mesei, o copleși pe Laurie cu atenții iar fetița îi răspunse cu un entuziasm care-i strânse inima Marciei. Era fără îndoială firesc faptul că fetița era atât de încrezătoare în tatăl ei; dar Marcia învățase să se îndoiască de schimbările de atitudine ale soțului ei. Regimul acela de dușuri scoțiene risca, în timp, să fie mult mai dureros pentru fetiță decât indiferența pur și simplu.

La masă, Marcia îi povesti lui Jeremy de vizita Nanei și de recepția proiectată de ea în cinstea publicării cărții doamnei Haruka Setsu. Reprimându-și o mișcare de surpriză, Jeremy se mărgini să declare că va lua legătura cu Nan.

Încă obsedată de infructuosul apel telefonic de dimineață, Marcia se hotărî să-i pună întrebarea direct lui Jeremy.

— Am încercat să te sun astăzi, zise ea pe un ton detașat. Dar probabil că tocmai lipseai din laborator.

— Da, efectiv, în ultima vreme, mă duc foarte rar pe acolo. Este inutil să încerci să dai de mine.

— Dar nu lucrai, la început, împreună cu niște confrăți japonezi? Când lipsești tu, nu mai este nimeni?

— Ba da: păianjeni și șoricei, zise el zâmbind ironic. Ei nu pot răspunde la telefon și nici, mulțumesc lui Dumnezeu, nu-și pot băga nasul peste tot așa cum făceau dragii mei confrăți. Este o grămadă de vreme de când prietenii mei japonezi nu mai lucrează cu mine. Nu mai urmăresc același drum.

— Și tu, ce drum ai ales? întrebă Marcia.

El o privi cu răceală.

— Asta, draga mea, mă privește doar pe mine. Sunt convins că viața ta ar fi de mii de ori mai agreabilă dacă ai înceta să te joci de-a Pandora.

O dată în plus, Marcia se găsea în impas.

După cină, Jeremy îi propuse fetiței să meargă să se plimbe cu el pe colină. Laurie bătu din palme.

— Să spunem că mai rămâi aici o lună, zise el neglijent în timp ce Laurie alerga să-și ia pantalonașul. Până la sfârșitul anotimpului cireșilor înfloriți. Atunci, vom studia iarăși problema și vom încerca să tragem linie. De acord?

— Da, da, bineînțeles, zise ea repede, pentru că nici pe departe nu se așteptase, după episodul din seara precedentă, ca el să-i facă o astfel de concesie.

El îi zâmbi.

— Deci, ai uitat coșmarul acela?

Întoarcerea fetiței care-și trăgea paltonul în fugă o scuti pe Marcia să răspundă soțului ei.

— Această mică plimbare o să-mi dea ocazia să o cunosc mai bine pe fiica mea, reluă Jeremy, aruncându-i Marciei, peste umărul fetiței, un zâmbet dezarmant.

Ieșiră amândoi. Laurie nu se gândise nici ea s-o invite pe mamică-sa la plimbare cu ei. Rămasă singură, Marcia încercă să se liniștească. Interesul subit pe care Jeremy îl manifesta pentru fiica lor nu putea fi, până la urmă, decât absolut firesc. În loc să se îngrijoreze - ceea ce era absurd - ar fi trebuit mai degrabă să se bucure. Dar, Jeremy avusese, în ultimul timp, un comportament atât de ciudat...!

Faptul că, după propria-i mărturisire, nu se mai ducea la laborator decât episodic, remarca lui ironică la adresa păianjenilor și șoriceilor, toate astea continuau s-o tulbure - într-un plan pur personal, bineînțeles, dar și pentru că vedea în asta semnele unei detașări progresive a lui Jeremy de cercetările lui. Jeremy Talbot era altă dată un nume în lumea științifică. Îl auzise de zeci de ori pe tatăl ei vorbind cu stimă de el și prezicându-i un viitor strălucit. Acum, Jeremy încerca în mod deliberat să se facă uitat:

și nu pentru că suferise un eșec, ci pentru că nu-i mai păsa de contribuția lui la avântul științei.

Zilele trecură. Cameliile înfloriră, apoi se ofiliră; mugurii pomilor pocniră, lăsând să se ivească fragilele frunzulițe de un verde palid. Se simțea în aer o mireasmă nouă: se apropia anotimpul florilor. Singurătatea care o apăsă pe Marcia îl permise să aprecieze mai bine farmecul subtil al primăverii japoneze; și ea începu, ca mulți alții înaintea ei, să lubească Japonia din tot sufletul.

Deja, în eternitatea sudică, în insula Klou-Siou, cireșii înfloriseră și o febră primăvărată se grăbea să cuprindă progresiv tot arhipelagul nipon. În anumite zile, timpul era atât de frumos că ferestrele puteau rămâne mereu deschise.

În acest început de aprilie, Laurie era copleșită de bucurie. Jeremy o lua adesea cu el și relațiile dintre tată și fiică deveniră mult mai strânse. Marcia crezu totuși că vede instalându-se la fetiță un soi de nervozitate care o neliniști.

Într-o după-amiază, simțindu-se foarte singură, Marcia o strigă pe fetiță și nu primi nici un răspuns. Copilul nu era nici în grădină și nici în camerele de la parter. Marcia urcă în căutarea ei și o găsi cuibărită într-un colț al galeriei superioare. Cu obrazii șiroind de lacrimi, fetița privea fix un obiect pe care-i ținea în mână.

— Ce-i scumpa mea? întrebă cu blândețe Marcia. Ce te supără?

La vederea mamei, Laurie tresări, se ridică repede și își ascunse mâinile la spate cu un aer de sfidare. Marcia o privi stupefiată: de obicei, Laurie era un copil docil și nu o fire veșnic revoltată.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ce nu merge?

Cu un gest rapid și hotărât, Laurie își scoase mâna de la spate și, cu toată puterea, aruncă obiectul pe

fereastră, în fundul grădinii. Privirea îl era cât se poate de sfidătoare.

— Ce-ai aruncat pe fereastră? Întrebă Marcia, reprimându-și neliniștea.

— Nimic, zise fetița cu un aer încăpățânat, evitând s-o privească.

— Nu vrei să-mi spui? Bine, nu-mi spune nimic. Dar atunci cum vrei să te consolez?

Laurie scutură din cap cu vehemență.

— Dacă îți spun că nu s-a întâmplat nimic!

Și, brusc, îl întoarse spatele năpustindu-se cu toată viteza în josul scărilor.

„Ce-i veni? Poate că începe să crească, și încearcă să-și afirme personalitatea. Toate mamele pătesc asta”, încercă să-și spună Marcia. Dar incidentul continuă să o preocupe. Seara, Laurie fiind plecată cu taică-su la plimbare, Marcia se hotărî să scotocească partea de grădină unde trebuia să fi căzut obiectul aruncat de fiica ei. Dar tufișurile erau atât de dese că Marcia trebui să renunțe.

Venirea primăverii adăugase grădinii un farmec suplimentar și, temperatura devenind mai blândă, Marcia își făcu un obicei din a se instala în grădină, sub un pom, ca să citească și să se lase, în același timp, învăluită de frumusețea delicată dimprejur. Oricât de tulburată ar fi fost, vederea grădinii o umplea de o bucurie calmă și pură care-i permitea să-și regăsească echilibrul. În această grădină, fără ronduri și alei florile creșteau la întâmplare ici-colo, la poalele arborilor. Fiecare detaliu contribuia la armonia decorului: savanta curbură a crenșurilor unui pin pitic plantat lângă brâul de piatră, albeața și forma rotunjită a dalelor potecii care ducea la eteșteu, arcul micuțului pod vopsit în roșu, contrastul făcut între verdele crud al pajistii și maroniul pământului gol. Doar șirul de bambuși care tăia grădina în două, strica armonia

acelui paradis miniatural: astfel că, de obicei, Marcia stătea cu spatele la el ca să nu-l vadă.

Încântate s-o vadă pe tânăra străină că apreciază gustul exotic al grădinii tipic japoneze, Sumie-san și Yasuko-san veneau bucuroase să stea cu ea pentru a-i semnala cutare sau cutare detaliu nou; iar Marcia le împărtășea entuziamul. În Japonia, servitorii sunt mai mult decât niște simpli salariați: ei participă strâns la viața de familie. Marcia se obișnuise să mulțumească micuței servitoare și bucătăresei după fiecare masă cu blândețe și să le arate cât este de mulțumită de ele. Sumie-san și Yasuko-san, la rândul lor, după ce înțeleseseră că Marcia voia să aibă o prezență cât mai discretă în gospodărie și nu le ciuntea din măruntele lor prerogative, păreau că au adoptat-o. O iubeau nespus pe Laurie și o luau adesea cu ele la cumpărături. De altfel, Laurie făcuse progrese uluitoare în învățarea japonezei; era capabilă de-acum să schimbe câteva cuvinte cu micuța Tomiko atunci când se jucau.

Misterul familiei Minato rămăsese intact. Femeia în alb nu mai apăruse. Chiyo însăși era invizibilă și nici o ocazie nu-i apăruse Marciei ca să rupă nevăzuta barieră ce o separa de vecini.

Apoi, deodată, într-o cețoasă dimineață de aprilie, se produse un eveniment care puse familia Minato într-o lumină nouă. Minato-san le adusese copiilor lui niște broscuțe țestoase și Tomiko îi dăduse una Lauriei. În acea dimineață, cele două fetițe se jucau cu broscuțele pe malul eleșteului în timp ce Marcia, așezată pe treptele verandel, le supraveghea.

Taro, fratele lui Tomiko, trecu deodată poarta care separa cele două grădini. Puțin mai înalt și mai în vârstă decât Laurie, afișa aroganța și aerul superior al tinerilor japonezi față de sexul „inferior”. Le privi câteva minute pe

fete, aruncându-le din când în când replici vizibil destinate să le înfurie. Cum Laurie se uită la el cu un zâmbet nesigur, el se strâmbă îngrozitor la ea. Apoi, rece, calculat, deliberat, se apropie de surioara lui, luă broscuțele țestoase și le aruncă în eleșteu. Tomiko începu să plângă, trăgându-l pe Taro de braț și rugându-l să se ducă să pescuiască broscuțele. Dar Taro, disprețuitor, o respinse cu atâta putere că o făcu să se rostogolească în iarbă.

Tomiko izbucni în hohote zgomotoase. Totodată, Laurie avea un simț justițiar prea adânc înrădăcinat ca să nu reacționeze cu violență. Fără să ezite, se lansă în urmărirea lui Taro, care le întorsese spatele și se îndrepta, foarte mulțumit de el însuși, spre poarta grădinii, și se aruncă asupra lui cu atâta impetuozitate, că băiatul se clătină și își pierde echilibrul. Ca o mică furie se năpusti asupra lui, cărându-i o ploaie de pumni și, odată căzut la pământ, se așeză călare pe spatele lui ca să-l poată da mai bine cu capul de pământ.

— Ești o scârbă! țipă ea scoasă din țâțâni. Un pui scârbos de japonez!

Marcia, pe jumătate amuzată, pe jumătate conșternată, privea scena. Taro nu făcuse decât să caute cu lumânarea corecția pe care i-o aplica Laurie! Dar cum el scoase deodată un urlat de groază, Marcia își spuse că este timpul să intervină.

Se ridică să meargă să-i dea o mână de ajutor lui Taro. Dar înainte ca ea să ajungă la ei, Chiyo Minato, alertată de țipetele fiului ei, pătrunse în grădină fugind de-i scăpărau călcâiele și se năpusti spre cei doi copii ca să-l scape pe Taro:

— Ce faci? exclamă ea în engleză privind-o sever pe Laurie. Ce-i faci fiului meu?

Marcia rămase o clipă ținută locului, stupefiată. Nu numai că tânăra japoneză, atât de stăpână pe ea de

FARTOMA ALBĂ DIN KYOTO

---

obicei, trăsese un sprint „occidental” fără să-i pese de kimonoul desfăcut, dar se exprimase într-o engleză impecabilă!

Laurie plângea și ea acum - de indignare și de furie, mai mult decât de durere și de tot restul.

Marcia se grăbi să ajungă lângă micul grup.

CAPITOLUL 11

— Dacă Laurie l-a lovit pe Taro, crede-mă că sunt dezolată, îi zise Marcia lui Chiyo. Dar trebui să-ți spun că și Taro a greșit: și-a brutalizat surioara și i-a aruncat broscuțele țestoase în eleșteu.

La vederea Marciei, Chiyo tresări și, reluându-și masca imobilă, se prefăcu a nu înțelege. Dar era prea târziu. Involuntar se trădase.

— Știi englezește, nu-i așa, doamnă Minato? întrebă curioasă Marcia. Și vorbești fără pic de accent străin. Ești cumva nise?

Întorcându-i spatele Marciei fără să lase impresia că ar fi auzit întrebarea care-i fusese pusă, Chiyo începu să-i șteargă lacrimile lui Taro și s-o liniștească pe micuța Tomiko. Laurie, încă fierbând de indignare, își scutură fustița mormăind. În general trebuia foarte mult ca să-și iasă din sărite, dar și când o făcea, o făcea de-a binelea.

— Își imaginează că, pentru că este băiat, are dreptul să facă tot ce-i trece prin cap și să fie rău cu fetele, strigă ea. Nu-mi plac băieții răi.

Taro îi aruncă o privire nesigură și o zbughi la el în fuga mare.

— Vino, Tamiko, ne va da pace acum, zise Laurie. O să încercăm să ne pescuim broscuțele. Ia uită-te! una se îndreaptă înot spre un ditai pietroiul.

Chiyo urmări din priviri cele două fetițe care se întorceau la joaca lor și, evident împotriva voinței ei, se întoarse spre Marcia.

— Am știut engleza, dar n-o mai vorbesc aproape deloc. Îmi scapă din când în când câte o frază, atunci când mă aștept mai puțin.

Fața tinerei japoneze avea o formă foarte pură, numită „sămânță de pepene”, de un oval prelung. Tenul îi era foarte deschis; ochii migdalați aveau străluciri de jad. În kimonoul ei gri, presărat cu motive albe, părea minunată și proaspătă - atât de japoneză ca să spunem totul - că în gura ei engleza părea ceva străin. O mulțime de întrebări, de bănuieli, îi asaltară Marciei mintea. Faptul că această tânără vorbea atât de bine englezește explica și mai bine interesul pe care i-l putea purta un american izolat de multă vreme de compatrioții lui.

O flacără de gelozie țâșni brusc în inima Marciei, concomitent cu o devorantă curiozitate. Oh, să știe, să știe totul, chiar cu riscul ca acele dezvăluiri să fie foarte dureroase pentru ea. Reuși să-i zâmbescă lui Chiyo. Orice s-ar întâmpla, nu putea să scape o asemenea ocazie nesperată.

— Nu vrei să intri o clipă în casă și să stai de vorbă cu mine? zise ea. Oricum, vâlul este de acum ridicat!

Buzele tinerei japoneze începură să tremure ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu... nu pot, bolborosi ea.

— Vino, te rog, o întrerupse Marcia cu o voce blândă, dar fermă. Vom fi singure și Sumie-san ne va face un ceai.

După ce mai ezită o clipă, Chiyo cedă. Ajunsă în pragul casei, își scoase *geta* și intra cu pași mărunți, ca o japoneză bine crescută ce era. Marcia o conduse în camera ei, a cărei atmosferă era mult mai confortabilă și mai intimă decât a salonului.

— O să stăm mai bine aici, zise ea. Uite, stai pe balansoarul acela, este locul meu preferat.

— Admir grația cu care porți kimonoul, zise Marcia. Sunt atât de multe japoneze care au adoptat moda occidentală! Și, cu toate astea, ai alergat mai devreme ca și cum ai fi fost obișnuită cu hainele noastre.

— Soțul meu preferă îmbrăcăminte tradițională, zise sec Chiyo.

Cu toate că accentul îi era ireproșabil, se exprima cu o anumită rigiditate, în felul în care se exprimă oamenii care s-au obișnuit să vorbească o altă limbă.

— Îmi place să port kimonoul. Îmi amintește că sunt japoneză și vreau să flu numai japoneză, reluă Chiyo, privind-o drept în ochi pe Marcia.

Era în vocea ei un fel de sfidare.

— Te înțeleg perfect. Este absolut normal, zise Marcia. Dar... ai trăit în America?

— Sunt o *nisei*, născută în America, din părinți japonezi. Am locuit până la unsprezece ani la San Francisco.

— Eu locuiam pe partea cealaltă a golfului, la Berkeley. Chiyo își înclină capul mic, cu plete lungi și negre.

— Da, știu.

Sumie-san aduse platoul cu ceai pe care-l puse pe o măsuță joasă între cele două femei. Nimic, pe figura ei, nu trăda mirarea pe care trebuie s-o fi simțit la vederea tinerei lor vecine. „Îmi imaginez de pe acum ce comentarii va face la bucătărie, de îndată ce va ajunge acolo!” nu se putu împiedica să gândească Marcia.

Fără un cuvânt, Marcia servi ceaiul verde și îi oferî oaspetei sale „sembi” sărate. În ciuda aparenței sale calme, se simțea nervoasă, surescitată. Dar avu mare grijă ca Chiyo să nu-și dea seama cât de nerăbdătoare era să lămurească misterul care plana asupra celor două case. Cât despre neplăcutul ei acces de gelozie, reușise să-l înăbușe - sau cel puțin așa spera.

— Vorbeai deja japoneza când ai venit aici pentru prima dată? întrebă ea.

— Da, bineînțeles, zise Chiyo sorbindu-și ceaiul cu înghițituri mici. Am învățat japoneza în același timp cu engleza. Dar mi-a fost foarte greu să mă aclimatizez aici. Eram la vremea aceea americană sută la sută și așa voiam să rămân. Părinții mei aveau de mult în proiect să revină în țara-mamă; m-au adus cu ei în Japonia cu câteva luni înainte de începerea ostilităților.

— Cred că ți-a fost foarte greu să-ți vezi cele două patrii în război.

— Da, foarte greu. Cu atât mai mult cu cât nu eram, în realitate, nici în întregime japoneză nici americană. Ceilalți copii mă considerau tare ciudată. Aveam fața unei japoneze, vorbeam japoneza, dar nu eram la curent întru totul cu obiceiurile și tradițiile japoneze. Părinții mei se americanizaseră foarte mult și erau o grămadă de lucruri pe care nu mi le spusese. Comiteau tot felul de gafe.

— Cum așa?

Chiyo zâmbi trist.

— Nu știam, de exemplu cum se deschide un *shoji* după toate regulile artei. În principiu, trebuie să-ți pui mâinile într-un anume loc și să îngenunchezi la început într-o parte și apoi în cealaltă, trăgând ușa. Sunt sute de astfel de obiceiuri pe care o tânără japoneză trebuie să le învețe ca să nu fie considerată prost-crescută. Am sfârșit prin a învăța cum să mă port.

Cu un gest brusc, mai mult american decât japonez, Chiyo își puse ceșcuța de ceai pe farfurioară.

— Acum trebuie să plec. N-ar fi trebuit să accept să vin. So... soțul meu ar fi foarte mirat să știe că sunt aici.

— Și de ce ar fi mă rog atât de mirat? o luă Marcia din scurt.

Chiyo nu răspunse. Cu toate că acceptase invitația Marciei și se exprimase fără pic de reticență până atunci, o puteai simți că este tot timpul în gardă.

— Te rog, nu pleca atât de repede, așteaptă puțin, zise Marcia. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înțeleg! De ce n-am avea dreptul să ne vedem, să ne vorbim? De ce copiii noștri n-ar avea voie să se joace împreună?

Chiyo deschise gura, ezită, apoi își lăsă în jos pleoapele.

— Pe soțul tău și nu pe mine trebuie să-l întrebi toate astea.

Marcia schimbă tactica.

— Atunci, povestește-mi despre primii ani pe care i-ai petrecut aici, zise ea. Aș vrea să înțeleg mai bine țara asta.

— Tatăl meu a fost ucis într-o luptă, în Noua Guinee, cu toate că nu crezuse niciodată în eventualitatea unui război, începu să spună Chiyo fără a-și privi interlocutoarea. Toți ceilalți membri ai familiei mele, mama, mătușa mea, fratele și sora mea - au murit la Tokyo în timpul unui bombardament. Spre sfârșit, japonezilor nu le mai păsa dacă vor pierde sau vor câștiga războiul. Nu-și doreau decât să se sfârșească. Și eu. Nu mai aveam de altfel nici un fel de patrie... doar doliu și durere.

Marcia rămase o clipă tăcută.

— Dar acum ești fericită împreună cu soțul tău și cu copiii voștri? zise e într-un târziu, cu blândețe.

Chiyo dădu vag din cap fără să răspundă.

— Dar verișoara ta? reluă Marcia. A sfârșit prin a-și reveni?

Trecu o clipă lungă de liniște.

— Verișoara mea este, din noi toți, aceea care a suferit cel mai mult, răspunse Chiyo cu o voce abia auzită.

Nu se va face niciodată bine. Verișoara mea este... bolnavă.

O dată în plus, o ușă se închisese. Să insiste ar fi fost deplasat.

Chiyo se ridică și se înclină în fața Marciei.

— *Arigato gozainasu*. Mulțumesc pentru ceai. Trebuie neapărat să plec.

Marcia o conduse până în hol. Deodată tânăra japoneză leșindu-și din obișnuita rezervă, zise:

— Ai face mult mai bine să pleci cât mai repede, doamnă Talbot, să-ți lei fiica și să te întorci în America.

— Aici trăiește soțul meu, îi replică ferm Marcia. Vreau să trăiesc lângă el și nu în altă parte.

Fața japonezei rămăsese impasibilă, dar Marciei i se păru că-i citește în fundul ochilor migdalați un soi de groază.

— Rămânând, riști să provoci catastrofe, zise Chiyo pe un ton imperativ. Nu ești dorită aici. Dacă refuzi să pleci, nu vei face decât să abați nenorocirea asupra unor nevinovați.

Cele două femei se înfruntară o clipă din priviri. O ostilitate tacită se născuse deodată în ele. Chiyo se înclină iarăși politicos în fața Marciei, își încălță *geta* și, cu un pas rapid, traversă grădina în direcția eleșteului pe malul căruia se mai jucau încă cele două fetițe. Luând-o pe Tomiko în brațe, trecu de poarta dintre cele două grădini și o închise cu grijă în urma ei.

Marcia o urmări din priviri, epuizată de emoțiile care marcaseră acea întrevedere. cu toate că numele lui Jeremy nu fusese nici măcar o dată rostit, prezența lui nu încetase să le despartă pe cele două femei. S-ar fi spus că fiecare dintre ele considera că are niște drepturi asupra lui.

Laurie intră în casă cu o mină descumpănită:

— Zi, mămico, de ce a luat-o pe Tomiko? Este furioasă că l-am trântit pe Taro și că l-am lovit, nu-i așa? Dar el a început! Este foarte rău. De ce a venit să ne deranjeze când ne jucam atât de liniștite amândouă?

Marcia îi netezi șuvițele rebele care-i căzuseră pe frunte:

— Pentru că băieților japonezi, ca tuturor băieților din lume, le place să le tachineze pe fetițe. Zău, în America nu ți s-a întâmplat niciodată să te necăjească un băiat?

Laurie se gândi, gravă, și sfârși prin a schița un surâs palid. Marcia o trase pe fetiță la ea și o strânse în brațe. Simțea dureros nevoia să-i arate copilului un surplus de afecțiune și de tandrețe.

Dar Laurie se degajă repede din îmbrățișarea maternă.

— Se face ora când se întoarce tata. Pot să-i ies în întâmpinare? Mă va aduce înapoi cu mașina.

— Du-te, puiul mării. Dar fii atentă la *batabata*!

Cea mai mare parte a străzilor din Kyoto, cu excepția marilor artere, erau lipsite de trotuare și micile camioane cu trei roți, cărora pârâiturile motoarelor le atrăseseră porecla de *batabata*, circulau cu o viteză infernală, claxonând fără întrerupere, fără să le pese prea mult de pietoni. Lucru curios, nu păreau să fi călcat niciodată pe nimeni și puteai vedea pietoni circulând liniștiți pe mijlocul străzilor, cel puțin atunci când o circulație prea intensă nu-i forța să se lpească de zidul celei mai apropiate case. Laurie îi promise mamică-sii că va fi prudentă și dispăru imediat.

Înarmată cu o plasă improvizată, agățată la capătul unui băț de bambus, și cu o cutie pe jumătate plină cu nisip, Sumie-san, care, din bucătărie văzuse întreaga scenă, se duse pe malul eleșteului. După ce puse cutia la poalele unui tufiș de azalee, începu să pescuiască broș-

cuțele țestoase ale copiilor și să le închidă în cutie. Pe când își ștergea mâinile de șorț, atenția îi fu atrasă de un obiect agățat în mijlocul tufișului. Îl luă, îl examinează curioasă și i-l aduse Marciei.

— Aparține lui Laurie-san, zise ea.

Marcia recunoscuse de îndată obiectul pe care i-l întindea Sumie-san. Era micuța mască pe care Nan Horner i-o dăruise fetei la puțină vreme după sosirea lor la Kyoto. Fără îndoială, copilul o pierduse când se jucase în grădină.

Dar punând masca între celelalte jucării ale Lauriei, Marcia își aminti că tufa de azalee se găsea chiar în partea de grădină unde, cu câteva zile înainte, Laurie aruncase obiectul pe care refuzase să i-l arate mamei ei. Era foarte posibil ca micuța mască să fi fost acel obiect.

Dar de ce? Ce motiv putuse să aibă? Se arătase totuși atât de satisfăcută de cadoul Nanei. Marcia o surprinsese chiar în timp ce-și umfla obrajii și încruntându-și sprâncelele cu un aer feroce, încerca să maimuțărească strâmbătura măștii și răseseră împreună de eforturile comice ale fetei. Atunci, ce putea motiva acea renunțare subită?

Instinctul o avertiză pe Marcia că era mai bine să n-o întrebe pe fetiță. Oricare ar fi fost pricina, era preferabil s-o lase pe fetiță să uite incidentul. Poate că, dacă mama ei nu-i zice nimic, Laurie se va juca într-o zi iarăși cu masca.

Pe cămin trona, îmbrăcată cochet într-un kimono cu margini alb-roșii, păpușa japoneză, dăruită fetei de Alan Cobb. Marcia puse masca lângă păpușă pentru ca Laurie să o poată, într-o zi, descoperi singură.

Auzi deodată mașina lui Jeremy oprindu-se în fața vilei. Câteva clipe mai târziu, Laurie năvăli în cameră, în timp ce taică-su băga mașina în garaj. Fetița era foarte agitată.

— Tata a spus că, mâine, duminică, o să mergem la templul Kiyomizu ca să vedem cireșii înfloriți, strigă ea. Numai noi trei: tu, eu și cu tata. O să-ți spună la masă.

Marcia făcu un efort să nu se mai gândească la Chiyo. Dacă Jeremy făcuse planuri să meargă împreună la Kiyomizu era un eveniment fericit. Nu putea, firește, fi șters trecutul, dar mai rămăneau prezentul și, mai ales, viitorul. Poate că, la urma-urmei, era mai bine că ea și Chiyo se înfruntaseră deschis una cu cealaltă. Japoneza va ști de acum înainte că nevasta lui Jeremy nu era dintre aceia care capitulează cu ușurință.

Nan îi povestise deja despre Kiyomizu, unul dintre templele cele mai grandioase și mai interesante din Kyoto. Acum cireșii erau în plină înflorire. Trebuia să meargă repede să-i vadă, înainte ca florile, în toată splendoarea lor, să se scuture. Și ce bucurie să admire acest spectacol minunat în compania lui Jeremy!

Laurie observă imediat masca pusă pe cămin. Fără să spună nimic, o luă și o examinează.

— Samie-san a găsit-o în fundul grădinii, zise Marcia fără să dea impresia că-i acordă vreo importanță.

Laurie se prefăcu a nu fi auzit. Luă păpușa de la Alan, fixă masca pe fața-i dolofană și puse păpușa la loc. Acum, micuța mască nu mai avea nimic comic și expresia, până atunci nevinovată a păpușii, devenise diabolică: de acum, demonul având un corp, putea să se abată asupra întregii lumi; luase o formă umană. O voce interioară o avertiză pe Marcia că era mai bine să nu spună nimic, să nu agraveze lucrurile cu întrebări presante.

Când Laurie întoarse spatele păpușii mascate, fața ei copilăroasă era ciudat de gravă. Fără să-i arunce nici măcar o privire malcă-sii, plecă să se pregătească pentru cină.

CAPITOLUL 12

În acea noapte, Marcia rămase multă vreme trează. Nu era nici pic de vânt și singurele părâituri erau ale grinzilor și dușumelelor bătrânei vile. Jeremy dormea în camera de alături. Totul era liniștit și Marcia, gânditoare, re trăia trecutul.

Cu o intensitate dureroasă, și-l amintea pe Jeremy, așa cum era la întoarcerea după prima călătorie în Japonia, la moartea profesorului Vance. Descumpănit de dispariția omului căruia îi purtase un fel de cult, își găsisse refugiul lângă fiica savantului. S-ar fi putut spune că, întorcându-se în America, voia să se sustragă unei amintiri atroce pe care se strădula, în van, s-o dea uitării. Poate că fugea de o latură a lui însuși pe care o descoperise acolo, și care-l umplea de teamă și de groază?... Oricare ar fi fost motivele adânci cărora le dădea ascultare, el se agățase, la începutul căsniciei lor, de nevastă-sa și de dragostea pe care ea i-o purta, ca de un colac de salvare.

Marcia își răsucea febrilă capul pe pernă. Căută să înțeleagă cauza schimbării lui Jeremy.

Chiyo?

Chiyo - delicata, minunata, distinsa Chiyo - era fără îndoială o femeie capabilă să trezească dorința în sufletul oricărui bărbat. Era, mai ales, născută în America și putea să se exprime în propria lui limbă. Cu toate astea, instinctul îi spunea Marciei că explicația aceasta era mult prea

simplă. Chiyo... da, poate; dar mai era, în mod sigur, și altceva...

Ichiro Minato era desigur un om nesuferit, un ratat. De ce oare Jeremy nu-l dăduse afară? Care era exact legătura care-i unea sub același acoperiș? Și care era rolul clar al femeii în kimono alb în povestea asta? Care putea fi cauza ciudatei ei boli?

Marcia sfârși, într-un târziu, prin a adormi. Când deschise ochii, o ploaie fină de primăvară, se prelingea pe geamuri, absorbită avid de pământul uscat al grădinii. Laurie fu morocănoasă până când, spre sfârșitul dimineții, soarele își făcu apariția.

Duminica, în Japonia, este, în ciuda faptului că unele birouri sunt închise, o zi ca oricare alta. Cea mai mare parte a magazinelor sunt deschise, ziua liberă obișnuită fiind luna. Totodată, acea duminică avea aerul unei sărbători. O animație intensă și veselă domnea pe străzi cu ocazia ceremoniei cireșilor înfloriți. Jeremy își parcă mașina la picioarele colinei numită „a olarilor” ca să le permită Marciei și fiicei sale, urcând spre templu, să admire celebrele produse ceramice de Kyoto. Magazinele minuscule expuneau obiectele cele mai heteroclite, mergând de la bibelourile vulgare la îndemâna turiștilor, până la piesele cele mai rare. Se găseau acolo minunate servicii de ceai din porțelan, platouri de toate mărimile și dimensiunile, statuete pitorești din ceramică, reprezentând zei, cu chipuri umane sau de animale. În vârful colinei abrupte se ridica o pagodă înaltă, roșu aprins, care străjuia în fața clădirilor templului propriu-zis.

Ajunseră în sfârșit la picioarele scării principale pe care se urca la intrare. Jeremy le propuse să apuce mai bine pe una dintre intrările laterale.

— Panorama, de pe partea asta, este mult mai grozavă. Vom merge pe partea din afara zidurilor templului, zise el entuziast.

Se părea că-și regăsise, în ziua aceea, aproape tot entuziasmul de odinioară. Marcia aprobă cu bucurie. Departe de vila lugubră unde mucegăia, simțea renăscând în ea veselia pe care, altă dată, Jeremy o iubise atâta.

La o curbă a potecii care înconjura templul, Marcia rămase nemișcată, copleșită de spectacolul care dintr-o dată i se oferea vederii. Toată panta colinei era acoperită de o feerie compusă din flori albe și roz. În fața acestei frumuseți, ea înțelese de ce japonezii instituiseră acea ceremonie rituală. În întreaga Japonie, mulțimea se aduna în jurul cireșilor ca să savureze spectacolul acelei miraculoase și efemere înfloriri. Mulțimea care, în ziua aceea, invadase Kiyomizu era mai pestriță decât de obicei, cea mai mare parte a femeilor punându-și, pentru această ocazie, kimonoul tradițional. Nenumărate familii se fotografiau pe treptele templului.

Tineri japonezi, în uniformă albastră, foarte sobră, îi conduceau pe vizitatori prin clădirile templului. Peste tot erau copii. Laurie se opri înmărmurită în fața unui grup de fetițe care, ghemuite pe jos, pictau liniștite în acuarelă peisajul pe care-l aveau în fața ochilor; operele lor erau, în marea majoritate, foarte reușite, pentru că micii japonezi erau obișnuiți foarte de mici să manevreze pensula pentru a putea desena complicatele ideograme.

Din parcul cel mare care se întindea în valea de la picioarele templului, panorama era admirabilă. În spatele unui zid cu fundația din piatră, la fel de înalt ca al castelului, se zăreau acoperișurile de la Kiyomizu ce luau cerul cu asalt. La extremitatea peretelui, o platformă de lemn, înălțată deasupra râpei, suporta celelalte clădiri ale

templului, care păreau astfel suspendate deasupra văii. Această platformă era susținută de o veritabilă pădure de trunchiuri de pom care serveau drept piloni și care erau legați unul de celălalt prin grinzi solide și elegante din lemn: japonezii, pentru care lemnul era singurul material de construcție, căpătaseră în utilizarea lui o adevărată măiestrie. În depărtare, se ridicau bătrânele acoperișuri ascuțite, acoperite în întregime cu paie.

După ce urcară scările care duceau la templu, se alăturară mulțimii adunate pe platformă și admirară spectacolul pe care-l reprezenta orașul Kyoto întins la picioarele lor. În fundul râpei, curgea un mic torent - „apa limpede” care dăduse numele templului Kiyomizu.

— Este atât de frumos, că-ți vine să plângi, murmură Laurie.

Marcia o strânse de mână pe fiica ei. Pentru ea, ca și pentru Laurie, frumusețea acelor locuri devenea și mai fermecătoare datorită prezenței lui Jeremy, atenției și atitudinii lui aproape afectuoase.

Făcură turul principalelor clădiri și, trecând pe sub *torii* de piatră, urcară pe o nouă scară, flancată de doi câini mari din piatră cu buzele răsfrânse într-un rictus feroce. Din capătul scărilor zăriră un mic edificiu sacru în fața căruia o japoneză trăgea un clopot, de o sfoară groasă. Bătu de trei ori din palme pentru a atrage zeilor atenția asupra ei; apoi, cu capul plecat și cu mâinile împreunate, se adânci într-o rugăciune.

Continuându-și vizita, traversară o grădiniță și ajungeră pe malul unui eleșteu în mijlocul căruia se găsea o insuliță, legată de mal printr-o punte. Tolănită pe o piatră, o broască țestoasă mare stătea la soare și nu-și dădu nici măcar osteneala să-și retragă capul în carapace când ei se apropiară. Jeremy le pofti să se așeze o clipă pe o băncuță de piatră, departe de mulțimea celorlalți vizita-

tori. O strălucitoare lumină aurie scaldă acoperişurile templului, accentuând frumuseţea triumfătoare a cireşilor înfloriţi.

Emoţionată, Marcia se sprijini uşurel de umărul soţului ei şi îşi strecură mâna în a lui. Degetele lui Jeremy răspunseră atingerii ei; dar, ridicându-şi ochii, văzu că el are privirile îndreptate asupra fetei.

— Spune Laurie, o întrebă el pe fiică-sa, ştii de ce samurarii şi-au ales drept emblemă floarea de cireş?

Cum fetiţa schiţă un gest de ignoranţă, el reluă pe un ton blând, de sub care răzbătea totuşi o intenţie ascunsă:

— Floarea de cireş cade din pom la apogeul frumuseţii ei în loc să se ofilească încet precum celelalte flori. Vechii samurai, războinici dacă vrei, considerau că este mai nobil să mori în plină luptă, decât să îmbătrâneşti legănat de amintirea trecutei glorii.

Cu privirea aţintită asupra cireşilor care, exact ca o mare înspumată, se întindeau până la orizont, Marcia murmură visătoare:

— Comparaţia este cât se poate de poetică. Dar sper că japonezii nu mai gândesc aşa în zilele noastre!

— Aşa gândeau în timpul războiului, spuse Jeremy. Un proverb japonez spune că „floarea de cireş este cea mai frumoasă dintre flori, aşa cum soldatul este cel mai bun dintre bărbaţi”. Tradiţia cere ca, exact ca floarea de cireş, războinicul să cadă pe câmpul de luptă în apogeul gloriei sale. Soldaţii japonezi erau instruiţi ca mai degrabă să moară decât să se predea. Asta este poate cheia comportamentului lui Ichiro Minato: a fost educat să moară şi el este încă în viaţă. Poţi să bănuieşti că se consideră dezonorat că este încă printre vii. Marcia, te-a deranjat vreodată într-un fel sau altul? Vorbesc de Minato-san.

— Nu mi-a spus niciodată vreo vorbă, răspunse Marcia surprinsă de bruscheţea întrebării.

Fără să știe de ce, preferă să nu-i spună lui Jeremy că Minato o privise de mai multe ori cu o curiozitate insistentă.

Orientându-se spre capitolul războiului și al morții, bucuria Marciei se topi. În speranța că va schimba cursul cam morbid al gândurilor lui Jeremy, ea dădu semne că ar vrea să se ridice. Dar Jeremy o reținu, strângând-o de braț. Ridicându-și privirea spre el, îi zări în ochi acea lucire satanică de care învățase să se teamă.

— Găsești că toate astea sunt foarte frumoase, nu-l așa? întrebă el pe un ton incredibil de răutăcios. Ei bine, vă propun la amândouă să vă supuneți următoarei experiențe. Nu privi peisajul, Marcia, închide ochii o clipă. Și tu, Laurie.

Incapabilă să înțelagă atitudinea soțului ei, Marcia, cuprinsă deodată de neliniște, ridică privirea spre Jeremy. Dar Laurie închisese docilă ochii și aștepta, încrezătoare, curioasă să afle ce se va întâmpla.

— Auzi avioanele? o întrebă taică-su. Nu, nu deschide ochii. Sunt avioane militare, avioanele viitorului, poate. Le auzi?

— Da, tati, da, le aud! strigă fetița, intrând în joc. Sosesec, sunt o mulțime. Zboară pe deasupra munților. Iată-le deasupra orașului.

— Ascultă bine, acum. Ascultă, sunt aici, își lansează bombele... Acestea cad. O singură bombă și Kiyomizu nu mai există. Cireșii înfloriți, templele, oamenii... nu mai rămâne nimic. Nimic.

Marcia stupefiată, reuși totuși să reacționeze.

— Taci odată, taci! strigă ea îngrozită. Ce vrei să...

Nu-și termină fraza. Răul era deja făcut. Pe fața drăgălașă a fetei se zugrăvea o groază indescritibilă. Deschizând ochii, copilul roti împrejur o privire îngrozită:

s-ar fi spus că privea ruinele fumegânde, un spectacol dezolant aflat sub domnia morții.

Lividă, pe punctul de a leșina, Marcia îl cuprinsese fetei umerii cu brațul ca să încerce s-o protejeze, să șteargă expresia de stupeoare dureroasă care, brutal, îi dăduse fetei o figură de om matur.

— Nu crede ce-ți spune, drăguța mea, e doar un joc! strigă ea încercând să adopte un ton glumeț. Nimeni n-a bombardat Kyoto, nimeni n-a încercat să distrugă toate lucrurile astea frumoase.

— Dar asta se putea întâmpla, Laurie, insistă Jeremy, fără să-i acorde vreo atenție Marciei. Se putea întâmpla oricând. Ține minte asta. Dacă oamenii sunt capabili să creeze atâta frumusețe, ei sunt capabili și să distrugă. Îndoiește-te de oameni, Laurie. Le acorzi mult prea ușor încrederea ta.

Marcia se simți tremurând de indignare și de furie. Îl bănuia pe Jeremy animat de o perversitate care se încăpățâna să-i distrugă nu numai pe ceilalți, dar și pe sine însuși. Se hotărî să-i vorbească între patru ochi cât mai curând, ca să-i atragă atenția asupra monstruoasei fapte pe care tocmai o comisese. Grație cerului, Laurie avea o fire veselă: își va reveni, va uita... Dar, ea, Marcia, mama ei, cum ar putea să uite vreodată? Acel episod atroce o răvășise, o rănise până în fundul sufletului.

Jeremy părea că se distrează pe seama indignării pe care o citea în ochii nevestii-sii. Încercă, totuși, să se scuze:

— Sunt dezolat, draga mea. Poate că ar fi trebuit să-mi păstrez fanteziile numai pentru mine. Veniți, mai aveți o grămadă de lucruri interesante de văzut. E aici un dragon pe care aș vrea să-l vezi, Laurie.

Dar bucuria acelei zile era definitiv compromisă. Laurie se ridică și-și urmă tatăl ca un automat. În fața grilajului care înconjura fațada templului, se ridică un dragon

enorm din bronz, cu corpul acoperit de solzi, amenințător. Laurie îl examinează gravă, fără să schițeze un zâmbet. Vizitatorii se opreau în fața unei fântâni și scoțând cu ajutorul unui căuș din lemn, apă, se spălau pe mâini și pe buze pentru ca, simbolic, să lase afară murdăria înainte de a pătrunde în templu.

— Să ne întoarcem, zise deodată Laurie. Mă doare burta și mă simt foarte rău.

Jeremy, care avea o oroare absolut specială de a se găsi lângă un copil bolnav, se grăbi să le conducă prin mulțime spre locul unde parcase mașina. Marcia o instală pe Laurie lângă ea, pe bancheta din spate, și luă capul copilului pe genunchi. Când ajunseră la vilă, fetița se simțea deja mai bine; dar nu voi la cină decât un pahar cu lapte, o felie de pâine prăjită și un fruct. Marcia consideră că este mai prudent s-o bage de îndată în pat. Laurie îi ceru voie să citească puțin înainte de a adormi și Marcia aranjă pe noptieră cărțile pe care le cerea copilul, apoi aprinse veioza. După care, plecă în căutarea lui Jeremy.

Acesta era la el în cameră, așezat la birou. Schiță, zărind-o, un zâmbet ironic; dar se ridică totuși și-i trase un scaun lângă birou ca să se poată așeza.

— Îmi face impresia în seara asta că ai intrat în pielea unei mame. A uneia foarte combative, observă el. Dă-mi voie să-ți spun că personajul ăsta nu te prinde.

— Scutește-mă de bancuri la ora asta, te rog, îl replică ea sec. Am încercat până acum să țin cont de faptul că nu ești obișnuit cu copiii: sunt ani buni de când, ca să spun așa, n-ai mai văzut unul și propria ta fiică este o străină pentru tine. Dar de astă dată ai sărit calul!

El oftă și-i arătă cu degetul dosarele etalate pe birou.

— Vreau totuși să te previn că n-am deloc chef în seara asta să ascult o predică despre paternitate. Am de lucru.

De pe scaunul ei, Marcia, fără să vrea, zărea masca spânzurată deasupra patului lui. Se strădui să-și mute privirea. Rânjetul acela batjocoritor o călca pe nervi.

— N-ai dreptul, mă auzi, n-ai dreptul s-o traumatizezi pe Laurie așa cum ai făcut-o mai devreme, reluă ea cu greutate. Este atât de vulnerabilă, atât de încrezătoare că ar fi un mare păcat să...

Cu un gest brusc, Jeremy puse pe masă creionul cu care se juca distrat. Ochii lui negri ardeau cu o lumină greu de privit.

— Fetița asta are în mod clar nevoie de un tată! I-o tăie el. Femeile au mereu tendința să-și cocoloșească progeniturile. Trebuie, din contră, să-i înrăiești, să-i pregătești pentru ceea ce-i așteaptă! Această minunată încredere, cum o numești tu, ce va mai rămâne din ea când Laurie nu va mai fi sub aripa ta și va fi pe propriile-i picioare? Crești o floare de seră, o ființă slabă și fără apărare în fața vieții.

— Dar nu are decât șapte ani, sări Marcia. Iar dragostea, tandrețea, nu înseamnă slăbiciune. La șapte ani, un copil nu este destul de matur ca să reacționeze ca un adult în fața mizeriilor vieții. Dacă vei continua așa, riști s-o scârbești pentru totdeauna.

— Dar tu, ești suficient de matură ca să suporti mizeriile vieții? zise el răutăcios. Ai ajuns vreodată adultă?

Marcia se încordă.

— Tu, tu n-ai ajuns încă adult! zise ea înfocată. Tu ești acela care încerci să te sustragi datoriei tale! Tu nu mai ești în stare să înfrunți mizeriile vieții și să descoperi ce are ea mai nobil și mai frumos. Dar n-am să te las s-o contaminezi pe Laurie. Am s-o împiedic să mai rămână singură

cu tine, dacă nu-mi dai cuvântul de onoare că n-ai s-o mai tulburi așa cum ai făcut astăzi.

El izbucni în râs.

— Și cum crezi tu că m-ai putea împiedica s-o văd dacă vreau, s-o văd numai pe ea? Fiica noastră este, draga mea, trebuie să-ți spun, deja optzeci la sută de partea mea. Și atunci cum crezi că ai putea s-o sustragi influenței mele? Cel puțin atâta vreme cât nu vei consimți să plecați împreună în America...

Marcia îl aruncă o privire uimită și plină de oroare.

— Spui... deci spui că nu vei ezita să te servești de Laurie ca să mă forțezi să plec?

— Poate, zise el cu răceală. În orice caz este o posibilitate la care te sfătuiesc să te gândești serios.

Fără să spună o vorbă, Marcia se ridică și ieși pe ușă.

Se opri în hol, cuprinsă de un tremur necontrolat. Prin ușa întredeschisă a bucătăriei se auzea zgomotul vaselor puse la loc. În camera fetiței totul era liniștit. Dar Marcia nu se putea hotărî să intre imediat: nu trebuia ca Laurie, deja zguduită emoțional, să vadă fața descompusă a mamei ei. Afară era încă lumină. Își puse o bluză pe umeri și ieși. Simțea nevoia să meargă - să meargă printre străini care nu-i puteau citi tulburarea de pe față.

Se îndreptă spre vârful colinei. Ajunsă în fața casei Nanei Horner, grăbi pasul. Nu trebuia ca Nan s-o zărească. Nan era o prietenă a lui Jeremy și în această calitate îi va ține probabil parte.

Mergând își simți obraji uzi de lacrimi fierbinți. „Pot să-mi permit să plâng, gândi ea. Pentru moment n-are nici o importanță.”

Zăbind la bifurcația drumului poteca spre un mic sanctuar pustiu, se refugie într-acolo pentru a-și putea veni, în liniște, în fire.

CAPITOLUL 13

Sanctuarul triunghiular era înconjurat de un zid scund din piatră. Două *torii* proapăt vopsite cu auriu, care indicau că lăcașul este închinat cultului *shinto*, atrăgeau la intrare atenția trecătorilor. Interiorul, la care duceau o mică alee pavată, era plantat cu pomi și cu tufișuri dese. Vântul foșnea printre pinii cei mari; puțin mai departe, în stânga, se auzea murmurul unui pârâu.

Atrasă de pacea pe care locul o degaja, Marcia o apucă pe aleea flancată de două felinare din piatră. La capătul aleii se ridica, adăpostit sub un acoperiș de țiglă și, nu mai mare decât o casă pentru păpuși, sanctuarul propriu-zis. La un capăt al aleii, Marcia zări mica fântână cu apă limpede și căușul de lemn care servea la curățirea practicantilor cultului. Două vulpi din piatră, puse pe socluri din granit, făceau de gardă în fața sanctuarului. Pe altar nu se aflau nici imagini și nici statuete ca în templele budiste, ci niște simple vase albe, înconjurate de frunze. Un clopot, de care atârna o funie groasă din cânepă răsucită, alb-roșie, la permitea credincioșilor să atragă asupra lor atenția zeilor; alte două vulpi mici din porțelan priveau altarul cu ochi vigilenți. Marcia se destinse puțin, fericită că a găsit acel loc singuratic și liniștit, tulburat doar de clipocitul apei în minuscule fântână și de foșnetul pinilor agitați de vânt. Îngrozită de amenințările soarelui ei și de perversitatea pe care ele i-o trădau, Marica fugise din vilă ca un animal hăituit. Dacă Jeremy se hotărâse într-adevăr să se servească de Laurie ca să

exercite presiuni asupra nevestii-sii, singura soluție era să cedeze și să plece cu copilul în America.

Deci pentru a da înapoi în fața unui astfel de impas traversase ea Pacificul? Avea dreptate, la urma urmei, să se încăpățâneze orbește încercând să salveze căsnicia lor? Pe obrăji, lacrimile se uscaseră, de-acum, dar o suferință atroce îi sfâșia pieptul și-i contracta gâtul.

— Cum să fac să nu-l mai iubesc? gemu ea. Cum să tac să învăț să-l urăsc și să-mi recapăt libertatea?

Nu-i mai venise până acum ideea recăpătării libertății. Toată viața ei, singura ambiție fusese aceea de a-și împărți viața cu Jeremy, chiar dacă acesta nu i-ar acorda decât o mică parte din a lui. Și iată că, ușor confuz, se vedea acum într-o lumină nouă, ca pe o femeie care este victima unei vrăji malefice de care trebuie să scape cu orice preț.

Soarele apunea după munți și deja sanctuarul se scaldă în umbra crepusculară. Cele două vulpi de piatră, ținând în gură, una un cilindru și cealaltă o sferă, o fixau curioase ca și cum s-ar fi întrebat cine este vizitatoarea lor și ce vânt o adusese până acolo. Marcia își aminti ce se spunea despre zeul-vulpe. Acel spirit, profund răufăcător și pervers, avea obiceiul, pentru a-și ajunge relele scopuri, să împrumute forme umane. Dar blândețele vulpițe care păzeau sanctuarul păreau dintre cele mai inofensive. Marcia schiță în direcția lor un salut în stil japonez și se pregătea să se întoarcă atunci când zări ivindu-se, în cadrul primului *torii*, o siluetă întunecată.

Era, vizibil, silueta unui bărbat. Fără îndolală, un credincios veni să se roage în sfântul lăcaș? Și totuși bărbatul nu înaintă. Părea că o pândește din priviri. Marcia știa că, în principiu, o femeie putea să meargă singură pe stradă fără teamă că ar putea fi acostată; dar trebuiau fără îndolală puși la socoteală vagabonizii, hoții și tâlharii...

Noaptea deja se lăsase. Marcia căută în zadar o altă potecă de ieșire din sanctuar. Singura soluție era să treacă repede prin fața bărbatului nemișcat și să ajungă la vilă cât mai iute.

Când se apropie de ieșirea din sanctuar, bărbatul făcu un pas înainte pentru a-i bara calea. Era Ichiro Minato. Își aminti deodată recomandările lui Jeremy și-și reținu un frison. Strada era întunecată și pustie. Admițând că Minato avea intenții rele în ceea ce o privea, nu era nimeni care să-i poată da Marciei o mână de ajutor.

— Bună seara, Minato-san, zise ea cu o voce care se voia sigură.

El se înclină cu o oarecare curtuozie și se apropie de ea.

— Tu vii, okusama. Tu vii.

— Nu, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Trebuie să mă întorc acum, să mă duc la Talbot-san.

El scutură din cap.

— Nu Talbot-san. Tu vii.

Respira cu greutate iar răsufierea îl duhnea a alcool. Luându-și inima-n dinți, Marcia îl împinse violent pe Minato, care se clătină, și fugi din toate puterile către vila Nanei Horner ca să caute adăpost. Va avea Nan grijă să-l pună la punct pe bețivul ăla! Zgomotul propriilor pași și bătăile puternice ale inimii, care-i răsunau în urechi, o împiedică să se gândească la Marcia să-și dea seama dacă era urmărită sau nu.

Poarta Nanei se deschise chiar în momentul în care, Marcia, fugind în continuare, o atinse cu mâna și ea se trezi în brațele lui Aian Cobb.

— Dumnezeuule mare, ce se întâmplă? întrebă el blând. Ești urmărită?

Timp de o clipă, Marcia gustă din plin siguranța pe care i-o oferea prezența lui, izul de proaspăt și de virilitate

pe care Alan îl emana. Brusc, avu o mișcare de recul și se uită neliniștită peste umărul lui:

— Era Minato-san, vecinul nostru, zise ea. Cred că m-a urmărit când am ieșit. Băuse prea mult și...

— Nu văd pe nimeni. Vrei să fac o mică recunoaștere prin împrejurimi?

— Nu, zise ea, încercând să-și prindă coada la loc. Nu vreau să fac o poveste dintr-o chestie minoră. Poate că, totuși, nu voia să-mi facă nici un rău!

Alan își puse cărțile, pe care le ținea în mână, sub braț și începu s-o conducă.

— Îți mărturisesc că individul ăla nu-mi spune nimic bun. Prietena ta, Nan Horner, tocmai mi-a vorbit despre el.

— Da? Și ce ți-a spus? îl întrebă Marcia, fericită că discuția lua o întorsătură mai puțin personală.

— Nan este mai degrabă înclinată să-l compătimescă; iar adevărul este că m-a obligat să-l privesc într-o lumină nouă. Când Minato-san a fost trimis acasă după capitularea Japoniei, era deja îngrozitor de dezamăgit. Nu numai că nu se întorcea ca un erou, dar chiar se ura că mai este în viață și dezonorat pentru că țara lui pierduse războiul. Întoarcerea, se pare, a fost mult mai rea decât se așteptase; pentru că japonezii, între timp începuseră să afle despre atrocitățile comise de soldații lor, și aceste revelații li-i scosese de la suflet. Astfel că, un mare număr de bărbați, care plecaseră la război cu intenția să moară pentru împăratul și patria lor, s-au întors vii ca să fie huliți și disprețuiți de propriul popor.

— Dar toate astea sunt povești foarte vechi!

— Da, cea mai mare parte dintre ei s-au adaptat până la urmă și au intrat în sânul comunității. Dar unii, de genul lui Minato, vor rămâne marcați pentru totdeauna de război - și nu vorbesc doar de cicatricea pe care

Minato-san o are pe frunte. Mă și întreb, de fapt, ce s-a întâmplat; și-a omorât el inamicul - pe acela care era să-l omoare?

Discutând, ajunseră la poarta vilei. „Dacă aș putea să-l mai țin puțin!”, își spuse Marcia, pe care această conversație animată o readusese într-o lume mai familiară.

— Nu vrei să intri o clipă? întrebă ea. Laurie ar fi foarte încântată să te vadă!

El negă.

— Mulțumesc. Ar fi o mare plăcere, dar cred că e mai bine să vin aici doar cu o invitație prealabilă! Am încercat să-l sun pe soțul tău la laborator o dată sau de două ori, dar fără succes. Nan spune că nu mai lucrează decât foarte rar.

— Vrei să-i pui întrebări în legătură cu cartea pe care o ai în lucru? întrebă ea fără să dea impresia că ar fi auzit aluzia lui Alan despre laborator.

Alan o cântări din ochi.

— Ăsta este motivul pe care i l-am prezentat, și cred că este foarte aproape de realitate, cel puțin în parte...

— Ce vrei mai exact să spui? întrebă ea intrigată de atitudinea bizară pe care Alan o avea de câte ori venea vorba despre Jeremy.

— Am oroarc să văd cum oamenii își irotesc darurile, zise el încet. Îmi este la fel de greu ca și lui Mark Brewster. Mai ales când este vorba de o capacitate ca Jeremy Talbot.

Marcia nu răspunse. În situația asta ea era prima care putea plânge starea de lucruri.

— Sunt atât de puțini oameni pe lumea asta care sunt capabili să realizeze ceva important! reuă Alan cu violență. De ce nu urmează calea pe care și-a propus-o? Cu ce drept privează el, în mod conștient, societatea de geniul lui de care ea are atâta nevoie? Când mă

gândesc la tot ce ar putea realiza și refuză s-o facă, îmi ies din pepeni. Și cred că n-am dreptul să mă spăl pe mâini și să spun că nu e treaba mea. În zilele noastre, viitorul este treaba fiecăruia dintre noi.

Marcia nu putu decât să-l aprobe.

— Sunt zile când mă înspăimântă, mărturisi ea. Simt că Jeremy este pradă unei suferințe secrete căreia nu reușesc să-i găsească cauza.

Aian deschise poarta și-o conduse pe Marcia până în pragul ușii. La lumina becului atârnat deasupra intrării zări urmele întunecate pe care lacrimile le lăsaseră pe obraji ei.

— Ai plâns? Ți-a fost chiar atât de frică de Minato?

— Nu, nu-i nimic, zise ea repede. Eram... eram îngrijorată din pricina fetei. Dar cea ce mi-ai spus în legătură cu Jeremy... Există, după părerea ta, vreo modalitate în care aș putea acționa? Aș vrea atât de mult să-l ajut, Aian! Dar numai dacă aș ști cum...! Până acum, tot ce am încercat a eșuat în mod lamentabil.

— Poate că este prea târziu - cu toate că mi-ar fi foarte greu să admit asta. Poate să fie vorba de ceva în care tu să nu poți interveni cu nimic. Nu-ți bate prea mult capul, zise el zâmbind blând.

Vigoarea călduroasă cu care el îi strânse mâna o relaxă.

— Să știi că îmi fac griji în privința ta, adăugă el înainte să plece.

Ea-l privi cum se depărtează pe alee. Ce știa el? Nan îi povestise desigur despre greutățile ei, dar până la ce punct era el în cunoștință de cauză? Și totuși Marcia nu simți nici un fel de jenă la gândul că Aian poate să știe tot adevărul despre ea.

Pregătindu-se să-l înfrunte pe Jeremy, se simți deodată mai puțin singură. Era hotărâtă să-i povestească

imediat incidentul cu Minato și să-l lase să hotărască ce era de făcut.

Bătu la ușa lui. Nu răspunse nimeni. Sumie-san veni în hol ca să-i explice că danna-san ieșise și că ea îi ținuse o vreme de urât Lauriei, după care o culcase. Marcia îi mulțumi tinerei japoneze și urcă în camera ei. Întinsă pe burtă, Laurie dormea dusă. „Cât de vulnerabil pare un copil când doarme”, gândi Marcia sărutând ușor obrăjorul călduț al fetei.

Adormind, Laurie lăsase să cadă lângă pat cartea la care se uita. Era o culegere de povești pe care i-o dăruise Jeremy. Fără îndoială că fetei i se păruse prea greoaie lectura, cu toate că începuse să citească de la șapte ani.

Marcia luă cartea, se așeză lângă veioză și începu s-o răsfoiască. Cât de stranii erau poveștile acelea! Într-una din ele se povestea despre o femeie îmbrăcată foarte elegant și care pe stradă părea la fel ca toate celelalte, dar a cărei față dispărea imediat ce un bărbat se apropia de ea. După cât se părea, fantomele japoneze n-aveau nici față și nici picibare: acesta era semnul care le deosebea de cei în viață.

O altă poveste vorbea despre Yuki-onna, alba „doamnă a zăpezilor” care le aducea moartea tuturor acelor care-i zăreau urmele. Peste tot era vorba numai despre diavoli și vulpi; și culegerea acea nu era cu nimic mai rea decât poveștile fraților Grimm pe care Laurie le adora și le știa aproape pe de rost. Dar fetița fusese în ultima vreme atât de nervoasă, că Marcia se gândi că este mai bine să pună sub interdicție pentru un timp poveștile acelea îngrozitoare.

Acordurile melancolice ale *samisen*-ului răsunară iarăși, venind tot din casa de alături. Marcia tresări. Muzica aceea sfârșise prin a-i inspira o teamă irațională; ritmul obsedant care părea că învăluie întreaga vilă îi pune

nervii la grea încercare. Marcia asimila inconștient muzica aceea cu masca îngrozitoare din camera lui Jeremy.

Aproape că țipă când auzi un zgomot ușor la fereastră. Nu plouă. O creangă, poate, bătuse în geam? Nu, era imposibil: pomii nu erau plantați suficient de aproape de casă pentru ca această ipoteză să stea în picioare. Marcia rămase nemișcată, tremurând și ciulii urechea. Auzise oare pași în grădină? Întâlnirea ei cu Minato și poveștile fantastice pe care le citise îi zguduise cu siguranță judecata!

Zgomotul se auzi iarăși. Marcia se ridică dintr-un salt și stinse repede lumina. Identificase zgomotul: era făcut de pietricele care loveau în geamurile camerei ei. În întuneric, se duse și trase puțin perdelele, iscodind grădina. Nimic. Nimeni. Și totuși, intuiția îi spunea că era ceva acolo, așteptând, pândind-o.

Dacă era iarăși Minato, nu mai avea de acum a se teme: un țipăt și va veni cineva s-o ajute, fie din casa ei, fie din casa de alături. Poate că era mai bine să se ducă și să-l găsească pe bărbatul acela, ca să afle ce dorește de la ea. După conversația cu Alan, soțul frumoasei Chiyo îi făcea mai puțin teamă; se simțea mai puțin singură decât după incidentul de la Kiyomizu. Aruncându-și paltonul pe umeri, se duse în vestibul și întredeschise ușa de la intrare.

— Cine este acolo? șopti ea.

Gefa trăncăniră pe dalele aleii și, brusc, Minato se ivi din întuneric la câțiva pași de Marcia. Becul atârnat deasupra intrării îi lumină slab fața. De această dată zâmbea, un zâmbet forțat care se voia liniștitor; iar cicatricea care-i brăzda fruntea avea, în lumina palidă a becului, o culoare lividă. Se înclină în fața ei fără să încerce să se apropie mai mult.

— Vă rog, tu vii la mine acasă, zise el înclinându-se din nou.

— Dar, de ce? Ce vrei de la mine?

El schiță un gest lute, ca pentru a o ruga să tacă, și se îndreptă spre poartă-făcându-i semn să-l urmeze. Marciei nu-i mai era frică. Mănată de o subită curiozitate, se încălță și îi călcă pe urme.

Minato mergea repede, fără ca totuși *geta* să mai troncăne. O dată ajuns în fața porții propriiei sale locuințe, se opri și se întoarse pentru a se asigura că Marcia îl urma în continuare. Apoi o apucă pe alee și se îndepărtă în întuneric, având grija să lase poarta deschisă.

Marcia ezită o clipă: era oare înțelept să-l urmeze pe bărbatul acela până la el? Dar *samisen*-ui miorlăia în continuare: ferestrele de la etaj erau luminate slab. Liniștită, Marcia intră pe alee. Minato o aștepta nemișcat. Când îl ajunse, el o trase, tăcut ca o umbră, spre grădina din spate.

Înțelegând că vrea s-o facă să asculte ce se întâmplă la etaj, Marcia schiță un gest de împotrivire: i se părea nedemn să-i spioneze pe locatarii acelei case, chiar dacă treburile lor o priveau în mod direct și pe ea. Dar înainte să facă drumul înapoi, auzi un râs ușor, râsul unei femei. Muzica se opri, și Chiyo începu să vorbească în japoneză cu o voce de o infinită blândețe. Foarte jenată, Marcia se pregătea să plece, când Minato îi bară calea. Ținea vizibil foarte mult ca ea să rămână ca să asculte.

Deodată, un bărbat începu să vorbească în japoneză. Vocea era, fără îndoială, a lui Jeremy. Marcia rămase o clipă ținută locului: deci asta voia Minato s-o facă să audă! Apoi, împingându-l pe japonez, plecă în fugă. Minato, de astă dată, nu mai făcu nici un gest s-o rețină.

Intră repede la ea în cameră și se dezbracă pe întuneric. Doar respirația copilului adormit, tulbura liniștea. *Samisen*-ul tăcuse, dar Marcia, cuibărită sub cuverturi, își astupă urechile ca și cum ar fi vrut să se ăpere și de amintirea acelei muzici învăluitoare, sfâșietoare, care continua să-i răsunе dureros în urechi. Acum, măcar un lucru era sigur: din cauza lui Chiyo nu voia Jeremy să părăsească Japonia.

Sentimentul euforic care o invadase înainte de excursia la Kiyomizu, impresia că reușise, fie și pentru moment, să-l recucerească pe Jeremy - toate asta nu erau, în definitiv, decât o iluzie. O iluzie pe care Jeremy o provocase, poate, deliberat înainte de a o distruge, nu mai puțin deliberat, cu amenințările privitoare la Laurie.

Păpușa japoneză care stătea încă pe cămin o privea din întuneric, cu obraji roșii ascunși sub masca diabolică pe care Laurie i-o pusese pe față.

CAPITOLUL 14

În zilele următoare, Marcia se întrebă îndelung ce metodă să aplice. Soluția cea mai simplă ar fi fost să se ducă la Jeremy și să-i spună: „Foarte bine, ai câștigat, vreau să mă întorc în America”. Dar Marcia nu se putea hotărî. Se simțea tot timpul răscolită de o suferință care nu era legată numai de propriul ei eșec: și Jeremy suferea, în felul lui, cu toate că ea nu știa din ce pricină.

Întorcându-se într-o zi acasă pe neșteptate, Jeremy o surprinse în grădină răzând în timp ce se juca veselă cu mingea fetiței. Râsul acesta era puțin forțat; nu pornea din inimă. Dar Jeremy nu avea, evident, cum să-și dea seama. Rămase o clipă gânditor pe verandă privindu-le pe amândouă. Marcia se întoarse prin surprindere și fu uimită de expresia neașteptat de blândă a privirii lui.

Cu pași rari, ea se duse în întâmpinarea lui, în timp ce Laurie se dusesese să caute mingea căzută în mijlocul unui tufiș des.

— Râsul tău mi-l amintește pe acela de odinioară, zise el. Veselia ta a fost cea care m-a sedus. Acum nu mai râzi aproape deloc.

— Cam așa este, zise ea privindu-l drept în ochi.

El se întoarse și bătu grăbit în retragere în interiorul casei. Dornică să profite la maxim de acest moment de împlânzire, ea-și scoase repede pantofii și se duse după el în cameră.

Jeremy era așezat la birou, cu capul prins în mâini. Cu câțiva ani în urmă, suferise de îngrozitoare migrene pe

care doar masajele puteau să le facă să se potolească puțin. Marcia se apropie de el și, ușurel, începu să-i maseze ceafa și tâmpile. Fără să scoată o vorbă, Jeremy îi prinse mâna și-l sărută podul palmei.

— Spune-mi ce pot face pentru tine, îl imploră ea. Știi bine că nu cer decât să mă lași să te ajut.

El îi dădu brusc drumul la mână.

— Nu poți să faci nimic pentru mine, zise pe un ton redevenit distant.

— Lucrările tale, cercetările... Le-ai abandonat complet, nu-i așa? îl întrebă ea fără să se lase intimidată de izbucnirea lui. Ce s-a ales de proiectele tale?

— Ce se alege de proiectele marii majorități dintre noi? De exemplu, tu. Ce ți-a adus viața?

— Mi-ar aduce tot ce aș dori, dacă aș putea să te ajut.

— Încerci să te ocupi prea mult de alții, îl aruncă el pe un ton răstit. De câte ori să-ți repet că-mi place să trăiesc așa cum îmi vine? Nimeni, în lumea asta josnică, nu poate să ajute pe nimeni, bagă-ți bine asta în cap.

Negăsind nimic să-i răspundă, Marcia ieși din cameră, fără ca totuși să se simtă învinsă. Intuia confuz că soțul ei nu-și pierduse toate sentimentele în privința ei; și nu se putea hotărî să rupă definitiv legătura care o unea cu Jeremy.

Ceremoniile și dansurile legate de sărbătorirea cireșilor înfloriți atrăseseră la Kyoto numeroși turiști, atât americani cât și japonezi. Aceștia din urmă erau, de fapt, călători neobosiți și adorau să viziteze locurile cele mai vestite din țara lor. Dar deplasările lor păreau să se înscrie într-un program cu grijă prestabilit în care orice inițiativă personală era exclusă: se vizita cutare sau cutare loc catalogat drept celebru - și se mergea în zile sau ore decretate drept cele mai favorabile. Vedeai rar pe stradă

un japonez hoinărind după capul lui, în speranța de a da peste un loc sau o scenă deosebită. Până și în contemplarea frumuseții, tradiția părea că joacă un rol deosebit.

Jeremy îi consacră de acum fetei o mare parte din timpul său și o ducea cu plăcere să viziteze cartierele pitorești ale orașului. Marcia începuse să se îndoiască de aceste excursii ale lor, de unde Laurie se întorcea aproape întotdeauna foarte nervoasă și irascibilă.

Marciei i se întâmplă din când în când să se întrebe despre mobilul care-l împinsese pe Minato s-o ducă în grădina lui. Din acea seară, Minato nu mai dăduse nici un semn și se prefăcea, atunci când se întâlneau întâmplător, că nu o recunoaște. Ce sentimente oare să-i stârnească relațiile soției lui cu Jeremy? Poate că japonezii aveau cu totul altă impresie despre genul ăsta de situații decât occidentalii... Poate că și Minato căzuse pradă disperării până în punctul în care nu mai putea avea nici o reacție și nădăjduia că nevasta lui Jeremy va fi ea capabilă să ia taurul de coarne?

Jeremy nu părea deloc intimidat de Minato. Îi vorbea uneori fără nici un fel de animozitate, pe un ton totuși rece. Omul îi era vizibil antipatic. Oare Jeremy nu avea tendința să-l subestimeze pe Minato? Poate că va fi ca picat din nori când va afla că Minato o pusese pe Marcia la curent cu nefericirea lui.

Cireșii își etalau în tot orașul splendoarea efemeră. Apoi, într-o zi, florile căzură brusc acoperind pământul cu un covor alb-roz. Marcia văzu închizându-se pe rând somptuoasele azalee, tijele lungi de glicină frumos mirositoare, irișii mari, mov și violet. Luna galbenă se mărea, rotunjindu-se iarăși.

Într-o după amiază, Marcia scoase din sertar cartea lui Alan și o duse cu ea la Nan ca să l-o arate. Dar conversația celor două femei se orientă, în ziua aceea,

spre un alt subiect. Ziua dineului oferit de Nan pentru a sărbători publicarea poeziilor doamnei Haruka Setsu se apropia. Alan Cobb, care se împrietenise cu americanca, își exprimase dorința de a-l cunoaște pe Yamada-san și Nan îi anunță Marciei intenția ei de a-l invita și pe el. Dar auzind că Ichiro și Chiyo Minato erau și ei invitați, Marcia se revoltă: nu suporta ideea de a fi nevoită să se arate o seară întregă amabilă cu Chiyo și nici să simuleze o cordialitate care nu exista. Cum putea Nan care, în mod evident, știa la ce să se aștepte, să-i ceară nevastei lui Jeremy un astfel de efort inuman?

— Cred că aș face mai bine în seara aceasta să stau acasă să-i țin de urât fiică-mii, zise ea pe un ton neutru.

— De ce? N-ai decât s-o iei și pe Laurie. N-a mers până acum la un restaurant japonez și va fi încântată! Ți-ai cam pierdut apetitul în ultima vreme. Nu-i frumos din partea ta să-mi sabotezi dineul.

Erau amândouă instalate confortabil în biroul Nanei și acesta din urmă îi arătase Marciei niște somptuoase kimono-uri de ceremonie pe care le cumpăraseră imediat după război de la niște femei din aristocrație, dornice să se despartă cât mai iute de comorile lor și pe care-și propusese să le doneze unui muzeu.

— Este inutil, cred, să-ți explic motivele pentru care nu țin să stau la aceeași masă cu familia Minato, zise Marcia mângâind distrată mătasea fină a unui kimono acoperit aproape în întregime cu broderii.

Nan își strivi în scrumieră țigara și luă mașinal alta.

— Hotărât lucru, astăzi vorbești în șarade! Ce-ar trebui să știi legat de familia Minato?

— Nu vreau să mă trezesc nas în nas cu Chiyo, zise Marcia cu efort. Mi-este și așa destul de greu la gândul că locuim sub același acoperiș.

Nan își aprinse încet țigara.

— Să știi că Chiyo este foarte de plâns, zise ea fără să-și ridice privirea spre Marcia. Se află într-o situație imposibilă. La ce bun să renunți la dineu? N-ai avansat cu nimic în căutările tale. Sper că ai să-ți schimbi părerea și ai să vii, adăugă ea pe un ton poruncitor.

„Chiar, la ce bun? gândește Marcia. Dacă trebuie, voi reuși să găsesc puterea de a o suporta o seară pe Chiyo. Mai devreme sau mai târziu va trebui să iau o decizie și să plec înapoi în America... Ce mai contează o seară în situația în care mă aflu?”

— Ei bine, ne-am înțeles, zise ea liniștită. Am să vin. Nan dădu aprobator din cap. Apoi, cum Marcia se ridica luându-și cartea, zise:

— Ai putea să-mi împrumuți cartea asta pentru câteva zile? Vreau să i-o arăt cuiva.

— Păstrează-o cât vrei.

În zilele următoare, Marcia se străduie să se gândească numai la aspectele plăcute ale petrecerii proiectate. Nu mai fusese niciodată la un restaurant cu adevărat japonez: experiența va fi fără îndoială foarte interesantă. Îi va face plăcere să-l revadă pe Alan Cobb și s-o cunoască pe talentata doamnă Setsu. Cât despre antipatia ei față de Chiyo... nu, ar fi mai bine să nu se mai gândească la acest subiect fierbinte. Se va strădui să joace ultima oară rolul soției lui Jeremy cu cât mai multă grație și eleganță posibil. Ea și nu Chiyo va avea rolul principal!

În ziua dineului, Jeremy pleacă după-amiază la laborator și o înștiință pe Marcia că se va duce la restaurant direct de la muncă. Renunțând la mașină, de teamă că nu va reuși s-o parcheze pe străduțele strâmte și aglomerate ale orașului, Nan veni să le ia pe Marcia și pe Laurie cu taxiul.

Traversară o străduță laterală ca să meargă la restaurant și întâlniră trei fete îmbrăcate cu un gust rafinat, cu fețele îngrijit fardate și cu părul ridicat după moda veche.

— Sunt *gheîșe*? întrebă Marcia.

— Nu, *maiko*. Așa se numesc învățăcelele *gheîșelor*. Locuiesc în Pontocho, aleea pe care tocmai am traversat-o. Pontocho este un cartier vestit pentru *gheîșele* lui. Dar fetele astea mai au multe de învățat până să devină niște adevărate *gheîșe*. Uite că am ajuns. Uitați-vă, tot personalul restaurantului stă, așa cum se cere, în pragul ușii ca să ne întâmpine!

Restaurantul în care Nan își organizase dineul avea o clientelă aproape exclusiv japoneză. Nu se vorbea englezește. Era compus din câteva saloane izolate în care se serveau meniuri dinainte comandate.

Își scoaseră pantofii după un ceremonios schimb de plecăciuni și fură luate în primire de o ospătăriță în kimono închis la culoare care le conduse pe o scară strâmtă cu trepte înalte din lemn lucios.

Salonul care le era rezervat era acoperit cu rogojini mari. Mobilierul se compunea doar dintr-o masă mare din lemn negru lăcuit și o mulțime de pernute aruncate pe jos. Nici un element decorativ. În afară de picturi și tradiționala *takonomia*. Marcia ajunsese să admire foarte tare simplitatea locuințelor japoneze: goliciunea camerelor scotea în evidență eleganța celor câteva obiecte care le decorau, în timp ce, la occidentali, unde totul era la vedere, sfârșeau prin a nu mai vedea nimic, oricât de frumos ar fi fost un obiect sau altul.

Familia Minato nu întârzie să apară. În kimonoul ei înflorat cu mâneci lungi, Chiyo semăna cu un fluture urlaș. Ichiro - care părea foarte palid - îmbrăcase un costum închis, cu o crolală foarte sobră.

Ca o gazdă bună, Nan se duse în întâmpinarea lor și intră în vorbă cu ei. Marcia, care le dăduse politicos bună ziua, rămase astfel liniștită deoparte.

Când Aian sosi la rândul lui, Ichiro îl întâmpină cu o deferență care-l surprinsese puțin pe tânărul american. Dar îl strânse mâna cordial fostului soldat japonez.

Yamada-san își schimbase, pentru această ocazie, hainele occidentale cu un kimono elegant, gri închis, decorat pe mâneci și pe spate cu blazonul familiei sale. Acea costumație nu făcea decât să sporească demnitatea obișnuită a bătrânului editor. Nan îi explică Marciei că doamna Yamada nu va veni: era un semn de proastă creștere ca un japonez să cineze în public însoțit de nevasta lui. Oricum, doamna Yamada era plecată la Kobe ca să țină o conferință despre libertatea avorturilor.

— Chiyo s-a născut în America: asta explică prezența ei aici în seara asta... Cu toate că Minato-san, dacă ar fi depins doar de el, s-ar fi lipsit cu bucurie de prezența ei, îi șopti Nan.

Nan îl așează pe Yamada-san la dreapta ei. Jeremy, care sosise între timp, fu așezat la stânga Nanei, între aceasta și Chiyo. În ciuda intențiilor ei ferme de a rămâne nepăsătoare în seara aceea, Marcia nu se putu împiedica să se zbârlească văzând curtoazia cu care Jeremy își trata vecina. El surprinsese o clipă privirea nevestii și o lucră ironică îi animă privirea. Dineul acela risca să fie pentru Marcia o încercare mult mai grea decât își închipuise.

— Cum se face că doamna Setsu, invitata ta de onoare, n-a sosit încă? Își întreabă ea gazda.

Nan păru ulmită.

— Doamna Setsu nu va fi aici. Este foarte fidelă vechilor tradiții și prezența ei printre noi ar fi o dovadă de proastă creștere.

Ichiro Minato continua să-i arate lui Alan semnele celui mai mare interes.

— Ai citit cartea pe care ți-am împrumutat-o, Minato-san? Întrebă Nan care-l observase.

— Hai - da, carte foarte bună, răspunse Minato zămbindu-i cu căldură lui Alan.

— Marcia mi-a arătat zilele trecute traducerea japoneză a cărții tale, se crezu datoare să-i explice Nan lui Alan. M-am gândit că nu se va supăra dacă i-o împrumut lui Minato-san. Și se pare, de altfel, că Minato-san a fost entuziasmat de citirea ei!

— Mă întreb de ce oare, zise gânditor Alan. Cartea îi prezintă pe japonezi în general și pe soldații japonezi în particular într-o lumină care este departe de a fi flatantă!

Minato, din ce în ce mai cordial, se aplecă peste masă și-i strânse cu efuziune mâna lui Alan.

— Cobb-san, Minato-san - frați, zise el,

Chiyo interveni:

— Ichiro a înțeles foarte bine cea ce ați vrut să spuneți, cu atât mai mult cu cât a fost el însuși prizonier într-un lagăr din Malaezia. De acolo are cicatricea aia de pe frunte: un soldat aliat l-a lovit cu patul armei.

Chiyo făcu o mică pauză și apoi reluă, roșind:

— Aliații, când au venit să-i elibereze pe ai lor, au fost șocați de ceea ce au văzut. De fapt, aveau și de cel Nu era vina lui Ichiro. Dar, cum el se găsea acolo, asupra lui a căzut mânia lor. El n-a spus niciodată nimic despre asta. Dar vă puteți explica astfel de ce vă arată atâta simpatie, domnule Cobb.

Alan îi zămbi lui Minato:

— Cealaltă față a monedei, de fapt, zise el. Reacția dumneavoastră mă interesează, Minato-san.

O ospătăriță japoneză intră, purtând un coș cu niște ciudate obiecte albe, în formă de floare, pe care le ofer

fiecăruia. Uimită, Marcia luă unul și-și dădu seama că era un șervețel ud și cald ale cărui pliuri complicate imitau petalele.

În timp ce invitații se ștergeau pe mâini, Nan le explică Narciei și lui Aian că vor mânca un fel de mâncare mult mai aproplat de tradițiile japoneze decât acel *sukiyaki* atât de gustat de turiști.

Li se serviră la început niște castronașe pline cu un sos în care puneau legume, pește și alge marine, fin tăiate. Apoi apărură succesiv pe masă câteva feluri, admirabil prezentate, care constituiau o încântare și pentru ochi și pentru papilele gustative.

Laurie, pe care Nan avusese grijă s-o așeze lângă Aian, fusese la început ciudat de rezervată față de vecinul ei. Dar sfârșise totuși prin a se lăsa cucerită de firea comunicativă și veselă a vechiului ei prieten și se distra de minune.

Marcia îl surprinsese pe Jeremy fixându-i pe cei doi cu o privire reprobatoare. Se părea că într-adevăr îl deranjează prietenia fiicei sale cu Aian.

Cât despre Ichiro Minato, el părea că se înveselește din ce în ce mai tare. Tânăra care-i turna *sake* cald îi umplea ceașca de fiecare dată când se golea și el începuse să manifeste o bună dispoziție nițel deplasată. Din câte se părea, japonezii beau destul de puțin acasă, așa că *sake-ul* li se urcă foarte repede la cap. Din salonul alăturat, la urechile Marciei ajunseră râsete zgomotoase care nu puteau fi decât ale unor bărbați în stare mai mult sau mai puțin euforică.

Chiyo - care de când venise nu-i vorbise Marciei decât pentru a o saluta și evita pe cât posibil să privească în direcția acesteia - spuse deodată cu o voce puternică și înaltă, că pentru a deturna atenția celorlalți de la soțul ei:

— Am înțeles, doamnă Talbot, că vei pleca în America foarte curând?

O liniște penibilă se instalează. Marcia, luată pe nepregătite, se simți deodată centrul atenției celorlalți.

— Dar, mămico, mi-ai spus mereu că o să rămânem! strigă rugătoare Laurie.

— Da, draga mea, ne-ai ținut secrete planurile tale. Am vrea să știm ce ai de gând, susură Jeremy pe un ton sarcastic, prefăcându-se că n-a auzit vorbele fetei.

— Dar, eu... se bâlbâi Marcia încurcată.

În aceeași clipă, Alan, cu un gest brusc, se întoarce spre tânăra japoneză care, ingenuncheată lângă el, îi turnă sake și îi răsturnă ceașca iar aceasta se rostogoli pe jos. Cele câteva secunde de confuzie care urmau îi dădură Marciei răgazul să-și recapete sângele rece.

— N-am hotărât încă nimic, articulă ea cu o voce liniștită, privind-l în ochi pe Jeremy.

Înțelese deodată că Alan provocase deliberat incidentul cu ceașca răsturnată pentru a-i permite să-și revină. Dar nu îndrăzni nici măcar să-i mulțumească din priviri, atât de tare se supraveghea ca să pară cât mai calmă și să nu-și trădeze frământările interioare.

Spre sfârșitul mesei li se servi invitațiilor orez dintr-o cutie mare de lemn lăcuit, cu ajutorul unui căuș din lemn; după care pe masă apărură un coș mare cu fructe. Tot timpul, acela care nu bea sake băuseră, după tradiția japoneză, ceai verde.

O dată masa terminată, Nan puse pe masă culegerea de poezii a doamnei Setsu.

— N-am intenția să vă țin un discurs, zise ea. Dar mai mulți dintre voi au participat într-un fel sau altul la publicarea „Florii de lună” și rezultatul final este, după părerea generală, o reușită. Această carte a fost admirabil tipărită și legată grație lui Yamada-san.

Bătrânul editor se înclină în semn de mulțumire.

— Desigur, reluă Nan, Jeremy Talbot este și el unul dintre principalii partizani ai acestei reușite pentru că a finanțat o bună parte a operațiunii. Iată de ce, vreau să-ți mulțumesc și ție, Jerry, pentru această... filantropie. Sunt fericită să salut această apariție editorială și voi trimite cu mare plăcere câteva exemplare în America pentru o eventuală traducere.

Amuțită de surpriză, Marcia îl privi pe Jeremy. Nicio dată el nu făcuse nici cea mai mică aluzie la rolul pe care-l jucase în publicarea „Floare de lună”. Dar își aminti, că văzuse la el în cameră un exemplar și se mirase de neobișnuitul lui interes pentru genul acela de literatură.

— Cred, Jerry, că ar trebui să citești acum, o poezie două, urmă Nan. Am tradus, destul de liber e drept, câteva, ca să ne putem face o idee.

Jeremy luă cartea pe care i-o întindea Nan, o răsfoi și începu să citească tare poezia care dăduse numele ei culegerii. Marcia asculta, înmărmurită; era departe de a bănuși că pe soțul ei îl interesa poezia și că putea citi atât de bine. El alegea apoi o poezie care evoca glorioasa floare de cireș, ca și alte câteva care aveau drept temă războiul. Toate poeziile erau impregnate cu melancolie, sentimentul dominant al celei mai mari părți a literaturii japoneze.

— Excelent, comentă scurt Nan când el termină de citit.

Marcia deduse că laconismul Nanei ascundea o emoție reținută cu grijă.

— Am să-i povestesc doamnei Setsu despre această seară, interveni Chiyo cu voce blândă. Va fi în mod sigur foarte mișcată.

— O cunoști bine pe doamna Setsu? întrebă Marcia.

Cuvintele ei fură urmate de o liniște jenantă. Jeremy își arborase pe față cel mai sardonice dintre zâmbete, Chiyo căzuse în contemplarea propriilor unghii. Nan puse brusc cartea pe masă.

— Pe cinstea mea, s-ar spune că toată lumea și-a înghițit limba! zise ea. Haruka Setsu este verișoara lui Chiyo. Nu știi, Marcia?

Stupefiată, Marcia scutură din cap. Verișoara lui Chiyo? Așa deci, femeia în alb care rătăcea prin grădină, persoana care venise într-o noapte în camera ei ca s-o privească în timp ce dormea, bolnava din casa de alături, nu era alta decât autoarea acelor stranii și melancolice versuri? Dar atunci... Această revelație ascundea un alt mister. Înainte ca Marcia să aibă timp să se gândească, Nan se ridică, dând astfel semnalul de plecare.

Pe când părăsea sala, Ichiro Minato, căruia *sake-ul* îi compromisese puțin stabilitatea, se împletici pe palier și aproape că se prăbuși peste Chiyo. Jeremy, care venea imediat după el, îl ținu brusc de braț cu un gest lipsit de orice prietenie. Ichiro se întoarse spre Jeremy și-l privi o clipă cu ochii încărcăți de ură, apoi, fără să scoată o vorbă, coborî scările. Incidentul se părea că-l trezise subit. Dar Marcia simți din plin animozitatea care, ascunsă sub o politete de suprafață, îi opunea pe cei doi bărbați.

Chemară taxiuri. Jeremy îi propuse lui Alan să-l lase în trecere la facultate. Alan acceptă și familia Talbot, Nan și cu el se înghesuiră în taxiul lor după ce-și luară rămas bun de la ceilalți.

Jeremy se așeză în față, lângă șofer. Părea foarte bine dispus și se întoarse din când în când ca să vorbească însoțitorilor lui. Marcia o luase pe Laurie în brațe și copilul, pe jumătate adormit, își sprijinise capul de umărul ei.

— Îmi pare rău că n-am putut încă să mă întâlnesc cu tine, Cobb, zise Jeremy. Vrei să treci pe la noi duminică după-amiază, dacă poți?

— Cu plăcere, răspunse Aian. Voi fi foarte încântat să stăm de vorbă.

Îl lăsară pe Aian în fața ușii sale și-și urmară drumul.

— Tânărul ăsta mi-e foarte simpatic, zise Nan. Cu atât mai mult cu cât am aruncat un ochi pe cartea lui, „Sabia de tinichea” și am găsit-o foarte amară.

Jeremy încruntă sprâncenele:

— Amar, Cobb? Bizar, n-aș fi crezut.

— Nu-l subestima, Jerry. Nu ești întotdeauna atât de priceput la descifrarea naturilor umane pe cât crezi, să știi!

Jeremy se mulțumi să ridice din umeri. Nan părea în mod sigur să dețină privilegiul de a-l bruffului, fără ca el să se formalizeze pentru asta.

— Nu înțeleg de ce japonezii țin atât să citească această carte, spuse Marcia. Cum se face, ținând cont de subiectul pe care-l tratează, că se vinde atât de bine în această țară? Cred că ar fi trebuit să nu le placă.

— Nici nu cred că le-a plăcut prea mult. Dar japonezii, o dată puși la curent cu niște adevăruri care le fuseseră cu mare grijă ascunse, au început să simtă irezistibila nevoie de a ști cât mai multe. Aian spune că japonezii pe care i-a întâlnit și care-i citiseră cartea s-au arătat cu toții doritori să se justifice și să-i demonstreze că Japonia s-a schimbat radical.

Laurie, care în ciuda aparențelor, nu dormea, se ridică pe jumătate.

— Spune-mi fati, de ce ai spus că domnul Cobb este rău?

Jeremy izbucni într-un râs amuzat.

— Mi-ai interpretat greșit vorbele! Nu asta am vrut să spun. Vorbim mai târziu când vei fi trează. Ești mult prea adormită acum.

Laurie își lăsă căpșorul să cadă la loc pe umărul mamică-sii, care-și strânse copilul în brațe. Marcia gândea, cu toate simțurile în alertă: ce-i spusese oare Jeremy fetiței pentru ca ea să înțeleagă așa ceva? Și de ce Jeremy încerca să submineze prietenia care-i lega pe cei doi?

Nan se gândea în mod sigur la același lucru pentru că atunci când Jeremy se întoarse cu spatele la ele, îl bătu pe umăr și zise pe un ton caustic:

— Ce dracu ești pe cale să uneltești, Jerry?

Dar Jeremy se mulțumi să râdă, un râs lipsit de veselie și nu-i răspunse.

CAPITOLUL 15

Adoua zi, Marcia se hotărî s-o întrebe pe Laurie ca să reușească să afle ce-i spusese tatăl ei despre Alan Cobb.

—Tata mi-a spus că Alan este rău, se mărgini să repete fetița.

Apoi, izbucni în lacrimi, atât de tulburată, că Marcia preferă să nu mai insiste. Dar când se străduia să o liniștească pe fetiță și să o facă să se potolească, simți că puștoaica avea un fel rigiditate interioară care o făcea impermeabilă la vorbele ei.

Lungul sezon al ploilor se instalase și, cu toate că nu ploua decât cu intermitențe, cerul era mereu gri și înnorat.

Vârfurile munților nu se mai zăreau, fiind ascunse în mod constant de o ceață deasă. Umiditatea, pe măsură ce temperatura creștea, devenise pătrunzătoare. Avea, în anumite zile, senzația că se scaldă într-un element lichid, că trăiește în apa tulbure a unui imens bazin. O astfel de atmosferă nu era de fel una care să genereze optimism.

Cu toate astea, Japonia nu-și pierduse farmecul. Ploaia îi conferea, dimpotrivă, o dimensiune nouă. Cufare piatră din grădină căpăta, udă de ploaie, o strălucire mătăsoasă pe care Marcia n-o mai văzuse; răpăitul ploii pe acoperișurile de țiglă îi răsuna în urechi ca o muzică armonioasă și tristă. Pinii erau de un verde mai strălucitor și frunzișul bambușilor foșnea continuu cu un zgomot dulce. Pe străzile nepavate, trecătorii lipăiau prin noroi cu

saboții lor înalți din lemn, cărora Marcia le înțelegea abia acum utilitatea.

Duminică, o ploaie fină începu să cadă chiar de dimineață. Marcia aprinse toate becurile din salon și încercă să înveselească atmosfera punând ici-colo vase cu azalee și iriși. Jeremy, observându-i foiala, o privi ironic.

— Pentru ce toate pregătirile astea? Credeam că Alan Cobb vine aici pentru afaceri.

— Vom putea totuși să bem un ceai împreună când vă veți termina treburile. Eu am să lipsesc în timpul discuției voastre.

— Nu, este absolut inutil. Mi-ar plăcea, dimpotrivă, să stai aici. Dacă se întinde prea mult, eu am să dispar sub un pretext oarecare și ție-ți va fi mai ușor după aceea să te debarasezi de el.

Marcia se întoarse cu spatele pentru a-și ascunde decepția. Începuse să-și pună speranțe în întrevvederele lui Jeremy cu Aian: convingerea acestuia din urmă, vederile lui largi, poate vor reuși să-l aducă pe Jeremy la gânduri mai bune. Dar modul mitocănesc în care Jeremy își dădea afară vizitatorul, chiar înainte ca acesta să vină, era de rău augur pentru acea discuție.

În cursul după-miezii, Nan veni să o invite pe Laurie să ia ceaiul cu ea și cu niște prieteni ai ei - un cuplu de tineri americani care aveau o fetiță de vârsta Lauriei - la hotelul Miyoko. Marcia se felicită în gând pentru plecarea copilului: nu-și va mai face griji pentru faptul că Aian o să-și dea seama de ciudata răceală pe care Laurie, la instigarea tatălui ei, o arăta în ultima vreme față de vechiul ei prieten.

Când clopoțelul de la intrare sună, Sumie-san luă o umbrelă mare din hârtie cerată și alergă la poartă să-i deschidă lui Alan. Acesta purta în brațe un pachet mare și tânăra japoneză trebui să facă adevărate exhibiții

pentru a reuși să apere, în același timp, de ploaie și pe Alan și pachetul.

— Ți-am adus un *presento*, îi spuse Aian Marciel, punându-și povara pe balustrada verandei. Am văzut planta asta în vitrina unei florării și ea mi-a amintit de copilăria mea petrecută la Manilla. Mama avea mai multe asemenea flori: m-au fascinat întotdeauna. Și apoi, este un decor floral care, în mod sigur, nu-ți va pune nici un fel de problemă!

În timp ce Aian își scotea pantofii, Marcia tăie grăbită sforile, desfăcu hârtia și văzu într-un ghiveci drăguț, făcut în stilul olarilor din Kyoto, o plantă mare cu frunzele de un verde închis, ai cărei cârcei se înfășurau pe o tijă subțire de bambus.

— O să înflorească mai târziu, spuse Aian. Știi cum se cheamă planta asta?

— Nu, zise Marcia mângâind frunzele cu vârful degetului. Dar deja o iubesc.

— „Floare albă, o tu, fantomă...”, cită Aian zâmbind. Este o „floare de lună”. Când eram copil, pândeam noaptea ca s-o văd înflorind. A doua zi, când mă trezeam, ea era deja închisă. O să-ți placă parfumul ei: este totodată discret și pătrunzător.

— Sunt foarte măgulită de atenția ta. Planta asta este minunată, zise ea fără să îndrăznească să-i mulțumească și pentru ușurarea pe care i-o producea simpla lui prezență.

O rugă pe Sumie-san să ducă planta în casă și îl conduse pe Aian în salon.

Când intrară, Jeremy se ridică și-i strânse mâna mușafirului. Era mai subțire decât Aian, dar și cu umerii mai înguști iar părul său negru, tenul închis și figura severă contrastau puternic cu părul blond, pielea albă și siguranța zâmbitoare a tânărului.

„Lucifer și Arhanghelul”, gândi Marcia amuzată.

Cei doi bărbați se instalară aproape de fereastra deschisă care dădea spre grădină. Marcia se retrase discret lângă cămin ca să asiste la discuția lor. Ocupată în continuare cu compararea celor doi bărbați nu le asculta decât cu jumătate de ureche conversația.

Aian părea că emană o siguranță liniștită care-i lipsea total lui Jeremy. Aian trebuia, în mod sigur, să fie genul de individ pe care nu-l descurajează cu ușurință un moment critic. Cât despre Jeremy, reacțiile lui erau întotdeauna imprevizibile; în fața unui pericol putea la fel de bine să se spele pe mâini sau să se bată cu umbrele, să-și risipească forțele în lupte sterile împotriva himerelor propriei sale imaginații.

„Ce straniu, am ajuns să-l analizez pe Jeremy cu atâta luciditate”, constată ea, mirată de șirul propriilor gânduri.

Vocea soțului ei o scoase din reverie.

— Nu văd ce fel de informații cauți pentru capitolul tău despre Japonia, zicea Jeremy. Sunt sute de persoane, familii întregi care au supraviețuit cataclismului de la Hiroshima. Dar, de la sfârșitul războiului și până acum, toate astea au fost răscolite și trecute printr-o sită foarte fină. Supraviețuitorii s-au saturat, de-acum, să mai povestească despre asta curioșilor. Vine o zi când nu mai ai chef să vorbești, când nu-ți dorești decât să te retragi în carapacea ta. După toate astea, oamenii ăștia trebuie să-și mai și trăiască viața!

— Te înțeleg foarte bine, zise Alan, și nici nu vreau să mă bag în sufletul nimănui. Dar sunt foarte mulți oameni cu care am vorbit și care par foarte interesați de proiectul meu. Sau măcar sunt foarte dornici ca și alții să afle cum au reușit să scape și cum au izbutit, apoi, să-și refacă viețile.

Jeremy râse sec.

— Americanii au ajuns astăzi foarte tari în a-ți învăța pe alții cum să se ajute pe sine. Cum să te așezi senin pe scaunul destinului? Cum să-ți faci curaj să te însori iarăși după ce ai divorțat deja de trei ori? Cum să te porți în cazul unui cataclism și cum să devii erou?

Alan nu era omul care să se dea bătut în fața ironiei mușcătoare a interlocutorului său.

— Este, efectiv, mult adevăr în cea ce spui tu, replică el liniștit. Este, după părerea mea, o mare diferență între a încerca să ajungi la esența lucrurilor și a da oamenilor o rețetă universală pentru a reuși rapid în viață. Seamănă puțin, dacă vrei, cu povestea păsării Phoenix care renaște din propria cenușă. Sunt convinsă că înțelegi bine ce vreau să spun pentru că experiența pe care ai trăit-o, la prima venire în Japonia, seamănă puțin cu aceea pe care am avut-o eu la Santo-Tomas. Ce o incită, deci, pe pasărea Phoenix să reia lupta chiar și atunci când este deja pierdută? Asta mă intrigă și asta încerc să discern.

Jeremy oftă și începu metodic să-și îndese pipa.

— Da, da, cunosc melodia. Asta distinge specia noastră de restul regnului animal. Admirabilul, extraordinarul, incomparabilul spirit uman! Asta-i, nu e așa?

— Și de ce nu? Poate că asta este amănuntul care ne desparte de stelele zise Alan zămbind. De fapt, m-am întâlnit zilele trecut cu un prieten de-al tău - un savant japonez care se numește Ogawa și care a lucrat cu tine la nu știu ce proiect atunci când ai venit pentru prima oară la Kyoto. M-a însărcinat să-ți transmit salutări.

Cum Jeremy nu reacționase în nici un fel la vorbele lui, Alan continuă liniștit, așa că Marcia își dădu cu ușurință seama, cum de altfel și Jeremy trebuia să fi înțeles, că urmărea un scop precis.

— Ogawa părea că regretă sincer faptul că tu ți-ai îndepărtat cercetările spre un domeniu mai... să spunem

mai restrâns, dacă am înțeles bine ce spunea. Se pare că te stimează foarte mult pentru cercetările pe care le-ai făcut împreună acum câțiva ani asupra izotopilor. După părerea lui, savanții au început să întrevadă-și, bineînțeles, e un motiv în plus să reușească - folosirea pașnică a energiei nucleare.

Jeremy scoase un mârâit surd de furie. Fără să țină cont de această întrerupere, Alan continuă, ca și cum și-ar fi vorbit sieși cu voce tare:

— Ogawa mi-a spus un citat din Einsenhower... Să vedem, cum spunea?... „Trebuie să găsim un mijloc care să-i permită spiritului uman să meargă spre lumină”...

— Spiritul uman! îl întrerupse brutal Jeremy. Scutește-mă te rog de asta!

Și, întorcându-se spre Marcia cu o mișcare bruscă, o făcu să tresară:

— Vrei tu să te duci să-mi aduci ceva din camera mea? zise el. Este deasupra patului meu o mască din lemn. Ai s-o poți lua fără greutate. Adu-mi-o aici, te rog.

Marcia îl ascultă fără tragere de inimă. Masca fiind agățată foarte sus, se descălță, se cățăără în pat și îl aruncă măștii o strâmbătură plină de dispreț și de sfidare. Apoi, după ce o trase nepoliticos de firele negre de păr ale bărbii, o dădu jos din cui și i-o duse lui Jeremy, având grijă însă s-o întoarcă spre el.

— Este o piesă frumoasă, zise Jeremy apropiind masca de lumină, ca să-i permită lui Alan să-i observe mai bine lucrătura. Este vorba de o copie excelentă, al cărei original de altfel este celebru. Ce zici?

Alan luă masca din mâna lui Jeremy și o studie atent. — Este mai mult decât o sculptură: ai spune că este vie. Nu cred că mi-ar plăcea prea mult să-l întâlnesc pe tipul care a servit artistului drept model!

— L-ai întâlnit deja. Îl întâlnești peste tot. Este omul în sine, esența fiecăruia dintre noi. Nu este o mască. adevăratele măști sunt fețele pe care le vedem în jurul nostru - a mea, a ta. Admirabilul tău spirit uman, n-aș da pe el nici un sfert de yen vechi. Spiritul uman, hai să vorbim de el! Diseacă-l bine, și uite ce vei găsi dedesubt. Nu sunt atât de sigur că merge spre lumină.

— Nu-i adevărat! strigă Marcia astupându-și urechile. Nu-i adevărat!

Aian îi zâmbi femeii și îi dădu înapoi masca lui Jeremy.

— Bineînțeles că nu este adevărat, zise el calm. Nu țin neapărat, domnule Talbot, ca lumea să-mi împărtășească punctul de vedere. Dacă am înțeles bine, preferi să nu mă pui în legătură cu persoanele pe care ai putea să le cunoști?

— Nu, n-am spus asta, făcu Jeremy punând masca lângă el pe o măsută. Fiecare om își distilează propria otravă. O să aranjez o întâlnire cu Chiyo Minato, dacă vrei. Cu ea nu vei avea nevoie de translator, e o *nisei*. A fost martoră, în timpul războiului, la orori inimaginabile.

— Îți mărturisesc că mă gândisem și eu la ea. Ar fi perfect.

„Perfect?” gândi Marcia. Dată fiind influența pe care Jeremy o avea asupra lui Chiyo, aceasta nu-i va spune lui Aian decât ceea ce Jeremy o să-i dea voie să-i spună. O discuție cu ea risca să fie un fals total. Dar Marcia preferă să-și păstreze gândurile pentru ea.

Se pregătea să ceară să le fie servit ceaiul când Sumie-san deschise grăbită ușa, adâncindu-se în scuze și plecaciuni. Chiyo era chiar în urma ei.

— Vă cer scuze, zise ea înclinându-se ceremonios spre Marcia.

• Și adresându-i-se direct lui Jeremy:

— Ichiro va veni aici îndată ce-și va da seama de absența mea. Dar trebuie neapărat să-ți vorbesc înainte de asta.

Marcia se ridică.

— Nu, rămâi, zise Jeremy. Ocazia de a-ți ilustra ceea ce spuneam mai devreme se prezintă singură... Esența umană personificată de vechiul nostru prieten Ichiro Minato. Ce se întâmplă, Chiyo?

— Ichiro a găsit de lucru la un șantier naval din Kobe, reluă Chiyo gâfâind. Vrea neapărat să mă ia cu el acolo.

Jeremy se întunecă:

— Motivele ca să nu-l însoțești nu lipsesc. Copiii voștri sunt bine instalați aici. Și apoi, ce s-ar alege de verișoara ta, fără tine?

— Ichiro vrea s-o facă să vină cu noi. Spune că își va asuma el responsabilitatea.

— Nu prea văd cum ar putea el să-și asume responsabilitatea pentru ceva.

Chiyo plecă frumosu-i cap cu un aer nefericit și căzu în contemplarea parchetului. Întorcându-i spatele, Jeremy se duse la fereastră ca să privească grădina udă.

— Pot să știu ce ai de gând să faci? o întrebă el peste umăr pe Chiyo.

— Nu pot să-i cer verișoarei mele să părăsească această casă, zise Chiyo pe un ton mōhorât. Orice fleac o tulbură. Și este evident că trebuie să rămân lângă ea. Asta i-am și spus lui Ichiro. Este supărat pe mine și intenționează să mă mănă cu băta, ca pe o nevastă japoneză din vechime!

Jeremy păru că se destinde. Se întoarse spre Chiyo cu ochii strălucind.

— Trebuie să rămâi cu Haruka, asta este evident. Cât despre Ichiro - nu-ți fie teamă, aranjez eu.

— Să nu crezi... începui Chiyo.

Se opri brusc auzind vocea soțului ei. După ce parlamentase o vreme cu Minato-san la ușa de la intrare, Sumie-san îl introduse pe acesta în salon. Minato era îmbrăcat într-un *yukata* simplu, alb cu albastru. Cu toate că era în picioarele goale, călca apăsător, ca și cum simplul fapt că adopta un aer marțial îi dădea mai mult curaj. Îl salută pe Marcia și pe Alan cu o polițe deosebită, îi aruncă soției sale o privire furioasă și începu să-i vorbească brutal lui Jeremy.

Cu toate că vorbea japoneza mai puțin bine decât Nan, Jeremy părea că înțelege foarte bine sensul cuvintelor lui Minato.

— Dacă te duci să lucrezi la Kobe, te vei duce singur, replică el în engleză. Familia ta trebuie să rămână aici. Ai fi putut foarte bine să-ți găsești de lucru la Kyoto dac-ai fi vrut.

Minato, care în mod vizibil înțelegea engleza mult mai bine decât o vorbea, scutură din cap cu aerul unui om care este ferm hotărât să rămână pe poziții.

Jeremy îl trată cu răceală. Cu toate astea, Marciei nu-i era greu să-și dea seama câte eforturi făcea soțul ei să se abțină.

— Soția ta nu vrea să meargă la Kobe. Dacă o necăjești, voi chema imediat poliția. Îți spun asta o dată pentru totdeauna.

Minato devenise cărămiziu la față:

— Eu plec la Kobe curând, reluă el cu un aer încăpățânat, Chiyo merge și ea la Kobe.

Brusc exasperat, Jeremy îl luă de guler pe Minato și începu să-l zgâlțâie ca un apucat. Era pe punctul să-l stranguleze când Alan țâșni, se aruncă între cei doi și reuși să-l facă pe Jeremy să-i dea drumul japonezului, dar furia lui se abătă asupra americanului.

— Chestia asta nu te privește, Cobb. Cară-te de aici! Minato profită de această secundă de relaxare ca să se îndepărteze de agresorul său. Întorcându-se pe călcâie, leși din cameră cu pasul apăsător al unui actor kabuki.

Chiyo, cu fața ascunsă în mâini, plângea încetîșor. Fără să-i acorde atenție tinerei japoneze și nici lui Jeremy, care îl privea amenințător, Alan se îndreaptă spre Marcia.

— Sunt dezolat. Acum trebuie să plec.

Încă năucită de incident, ea-l însoți până la poartă.

— N-aș fi crezut niciodată că voi fi nevoit să-i sar în ajutor lui Minato, zise el. Dar, la urma urmei, el îmi este cel mai simpatic. N-am impresia că i-am fost de prea mare ajutor astăzi și sunt dezamăgit. Intervenția mea n-a făcut, poate, decât să înrăutățească lucrurile.

Marcia scutură din cap cu vehemență.

— Nu! Trebuie să existe un mijloc prin care Jeremy să fie obligat să privească adevărul în față.

— Cred că mai întâi va trebui să fie capabil să se privească pe sine însuși în față!

Ea-l aruncă o privire îngrozită:

— De ce zicea acel Ogawa că Jeremy se consacră unor lucrări... minore? Ce înțelege el prin asta? Știu că Jeremy nu se mai duce aproape deloc la laborator, dar...

— Nu știu încă. Este oricum prematur să tragem concluzii.

— Dacă aflu ceva nou, îți dau de veste?

— Ne-am înțeles, vorbim. Și totuși, până atunci, nu-mi place să te știu stând aici.

Ea se strădui să zâmbească.

— Nu-ți face griji. Totul o să meargă bine.

— Dacă ai nevoie de mine, nu ezita să-mi dai un semn, un fluterat și sunt aici!

Alan adoptase un ton glumeț, dar privirea îi era gravă. Incapabilă să articuleze un sunet, Marcia încuviință din cap.

— Ai grijă de tine, zise el.

Și se îndepărtă brusc, fără ca măcar să-i strângă mâna. Dar vocea lui avusese, când pronunțase ultimele cuvinte, blândețea unei mângâieri.

Ploaia aproape că se oprișe. Marcia urmări cu privirea silueta robustă a lui Alan care, în impermeabilul lui transparent, dispărea în capătul aleii. Apoi se întoarse în salon.

Chiyo plângea fără zgomot în brațele lui Jeremy. Marcia dispăru fără ca ei să o fi observat. Era zdrăbănită, la pământ. Trebuia să admită că nu-l mai iubea pe bărbatul pe care îl adorase atâta timp. Nu mai putea face nimic pentru el. Ce mai era această căsnicie pe care, împotriva tuturor furtunilor, încercase să o salveze de la naufragiu? Lucru straniu, Marcia nu era deloc geloasă pe Chiyo și n-avea nici un fel de pică pe Jeremy. Se simțea mult mai afectată de eșecul lui Jeremy decât de-al ei personal.

Criza de insensibilitate pe care o traversa era, fără îndoială, pasageră. Poate că-și va regăsi până la urmă capacitatea de a suferi. Dar, pe moment, nu avea decât o singură dorință: să plece, să fugă de vila aceea și mai ales de acel soț ale cărui vorbe și gesturi o umpleau de groază. Jeremy nu mai avea, vizibil, nici o nevoie de ea și era posibil, de atunci înainte, ca nici ea însăși să nu mai aibă nevoie de el.

Tulburată de această constatare căreia era încă incapabilă să-i analizeze gravitatea, Marcia, îngândurată, se retrase în camera ei și rămase acolo până la întoarcerea fetiței.

Trebuia să facă un efort ca să coboare la cină. Simplul fapt de a se găsi față-n față cu soțul ei o amuțea.

Laurie își asumă, aproape în totalitate, în acea seară corvoada conversației. Foarte agitată de după-amiaza petrecută în compania Nanei și a prietenilor acesteia, se lansa în descrierea amănunțită a hotelului, a grădinilor și grotelor lui, a cabanelor japoneze și a piscinei, unde se scăldase cu micuța americană.

— Și cum era fetița aia? întrebă Jeremy care, de câțeva vreme, manifesta un interes neobișnuit pentru fiică-sa.

Fetița schiță o strâmbătură ironică.

— Ei bine, este mai degrabă genul comun, cu pistrii și părul roșcat. Și cât putea să fie de proastă! Aș fi putut s-o fac să înghită orice minciună.

Înmărmurită, Marcia o asculta pe fetiță, până atunci atât de drăguță și prietenoasă, emițând niște remarci atât de răutăcioase și de răuvoitoare. În timp ce Jeremy, cu un aer aprobator, o încuraja să continue.

După ce Laurie se culcă, Marcia se duse și bătu la ușa soțului ei.

— Ai câștigat, zise ea calmă, fără ca măcar să-și dea osteneala să între așa cum o invita el. Am să mă întorc în America, împreună cu Laurie, cât mai curând posibil.

Jeremy, care era așezat la birou, îi aruncă o privire ironică.

— Dacă înțeleg bine, draga mea, s-a cam dus iubirea eternă pe care mi-o jurai!

— Când am venit aici tu mi-ai spus un mare adevăr, reluă ea cu voce egală, fără să bage în seamă ironia tăioasă a răspunsului lui. Omul pe care-l lubeam nu mai există de mult. Ai devenit un străin pentru mine.

El mătură cu dosul palmei hârtiile întinse pe birou și se aplecă de ea:

— Mă felicit că, în sfârșit, ai devenit înțelegătoare. Prezența ta etse destul de stânjenitoare pentru mine și,

recunosc, nu putem să te dau pur și simplu afară pe ușă! Dar decizia ta sosește, din păcate, niștei mai târziu. Ai, evident, tot dreptul să te întorci în America; eu n-am să mă opun plecării tale. Dar Laurie este totuși fiica mea. Și mi-ar plăcea să mă ocup eu însumi de educația ei. Țin să-i inoculez simțul realității, ca să fie, mai târziu, suficient de pregătită pentru viață. Tu pleci, dar Laurie rămâne aici!

Ea ridică spre el o privire uimită și neîncrezătoare.

— Dar e absurd! Este normal ca fiica mea să se întoarcă în America împreună cu mine. Cum vei putea s-o reții lângă tine?

O luminiță triumfătoare străluci în ochii lui Jeremy.

— Îmi aparține deja mult mai mult decât ție. Dacă nu mă crezi, n-ai decât s-o întrebi tu însăși.

Fața lui avea o expresie înspăimântătoare. Marcia reuși totuși să articuleze cu o voce joasă și hotărâtă:

— Nici nu se pune problema s-o oprești aici. Laurie va merge cu mine.

El o apucă de umeri cu atâta violență, că degetele i se înfipseră în carne.

— Nu-ți face iluzii, Marcia. Am s-o opresc. Și-am să zdrobesc pe oricine o să mi se pună în cale. Încearcă doar s-o lei de aici! Am s-o aduc înapoi într-un fel în care n-o să-ți placă deloc.

Îi dădu drumul. Cuprinsă de o teamă incontroabilă, Marcia fugi, traversă holul și se refugie în camera ei. Jeremy trăia într-un univers în care conta doar propriul lui adevăr și unde adevărul adevărat era lipsit de orice sens.

CAPITOLUL 16

A doua zi, ploaia încetase; dar vremea se anunța cețoasă. Când Marcia deschise ochii, o lumină gri se filtra printre perdele. Ciuli urechile. Laurie dormea încă liniștită în patul vecin. Marcia îl auzi pe Jeremy plecând și venind în camera lui, apoi luându-și micul dejun. Nemișcată, încordată, așteptă ca el să plece de acasă. Se sculă atunci și ea și se îmbrăcă în liniște.

Sumle-san pusese planta de la Alan în sufragerie. Marcia preferă s-o pună la etajul de sus, pe veranda unde se ducea cu plăcere să stea de când temperatura devenise acceptabilă.

Puse planta pe balustrada verandei ca să-l dea posibilitatea să se bucure de maximum de soare și de lumină. Cât de plină de sevă și de promisiuni era planta aceea vîguroasă! Deja printre frunzele late se iveau minuscule muguri ai florilor. Planta aceea era proba tangibilă a prieteniei lui Alan. Marcia se trezi că-și dorește ca Alan să fie lângă ea. I-ar fi plăcut să i se destăinule. Simțea nevoia irezistibilă de a-i vorbi fără întârziere cuiva. Poate Nanei? Nan îl cunoștea pe Jeremy de multă vreme; fără îndolală că ea va ști mai bine decât însăși Marcia să-i facă să audă vocea rațiunii. Dar trebuia, înainte de orice, să sondeze sentimentele fetiței.

Când Marcia se înapoie în camera ei, fetița se trezise și tocmai se îmbrăca. Măcă-sa îl perie părul lung și îi împleti în două cozi.

— Cred că vom pleca acasă de îndată ce vom avea biletele de avion, zise ea. Ești încântată că ai să-ți revezi prietenele?

Laurie își întoarse atât de brusc capul spre ea, că-i smulse aproape codița din mână.

— Acasă? Dar aici suntem acasă. Tati spune că are nevoie de mine. Spune că nu trebuie să-l părăsesc niciodată, niciodată. În toamnă am să merg la școală la Kyoto.

Așa deci, Jeremy prevăzuse totul, aranjase totul dinainte?

— Tare mi-e teamă că nu se poate, zise Marcia. Și chiar n-o să-ți fie dor să te întorci la școala ta din Berkeley, unde sunt toate prietenele tale?

Fetița înjură.

— Nu, nu și nui țipă ea. Nu mai vreau să-l părăsesc pe tăticu. Am să rămân cu el în Japonia pentru totdeauna.

— Dar eu am să plec, zise Marcia.

Buzele Lauriei începură să tremure, dar copilul nu se aplecă de maică-sa.

— Nu pot să merg cu tine, mămico. Trebuie să rămân, înțelegi, trebuie!

Marcia trase spre ea căpșorul brunet și, blând, începu să mângâie fruntea umedă a fetei.

— Nu te frământa, puilul mamei. Vom găsi o cale să aranjăm toate astea. Haide, să mergem să luăm micul dejun.

Vocea-i era calmă, dar simțea, în fundul sufletului, o îngrozitoare teamă. Nu-și putea șterge din minte figura lui Jeremy, tonul lui amenințător.

După micul dejun, Toniko veni să se joace cu Laurie. Marcia profită ca să se ducă la Nan, și o rugă pe Sumiesan să mai arunce din când în când un ochi la joaca celor două fete.

Ajungând la vila Nanei, Marcia constată că mașina era deja trasă în fața porții. Nan stătea pe pragul ușii, trăgându-și pantofii.

— Salut, zise veselă americanca, zărindu-și vizitatoarea. Ești foarte matinală astăzi! Cu ce pot să te ajut?

Marcia ezită.

— Voiam doar să stăm de vorbă. Dar poate să aștepte, dacă trebuie să pleci.

Nan își puse la loc cîpicii și se ridică. După ce studie o clipă fața încruntată a Marciei, își luă poșeta cu un gest hotărât.

— Hai cu mine atunci. Vorbim pe drum. Trebuie să mă duc la o pepinieră ca să aleg un arbore exotic pentru unul dintre clienții mei americani. O să ți se pară interesant și, în orice caz, o să-ți mai schimbe puțin idelle. Unde este Laurie? Putem să trecem s-o luăm dacă vrei.

Marcia negă dînd din cap.

— Nu, zise ea. Tocmai despre ea voiam să-ți vorbesc.

— Sper că nu este nimic grav. Bine, urcă în mașină și o să-mi explici după aceea despre ce este vorba.

Nan era o șoferiță experimentată, capabilă simultan să-și concentreze atenția asupra drumului și să și urmărească discuția. În timp ce mergeau pe străduțele strâmte, Marcia îi povesti incidentul petrecut cu o seară în urmă la venirea lui Chiyo și Ichiro Minato.

— Trebuie să-ți mărturisesc că Minato-san mi-a inspirat o anumită simpatie, zise ea. Îl considerasem întotdeauna pe japonezi lipsiți de orice sentimente; dar ieri, acest biet om mi s-a părut foarte uman.

— Avem mereu tendința să-l considerăm așa pe japonezi din cauza educației pe care o primesc din fragedă pruncie. De la cinci sau șase ani li se bagă în cap că nu este o dovadă de bună-creștere să lași să ți se citească sentimentele. Dacă îți moare mama, trebuie să

păstrezi zâmbetul pe buze. Dacă îți detești soacra, trebuie să te înclini umilă în fața ei și s-o ascuți orbește. Rezultatul acestui soi de dresaj este că japonezii au aerul - am zis bine „au aerul” - unui popor vesel, fericit să trăiască și care are un comerț incontestabil, foarte agreeabil. Știu să se abțină, nu ridică niciodată vocea. Dar privește-i cum plâng la o reprezentație a teatrului *kabuki* unde este „legal” să-ți dai un pic drumul din frâu. Privește-i cum se descarcă după ce au băut fie și o singură ceșcuță de *sake*. Când au stat prea mult în tensiune, se mai întâmplă ca emoțiile să se elibereze, brusc, într-un mod imprevizibil. Ia-l de exemplu pe Minato. Iată un om care a fost destinat carierei armelor, care a fost o tinerețe întreagă îndochinat și căruia i s-a demonstrat deodată că tot ceea ce i se spusese n-a fost decât o mare glumă. Și să te mai miri că după asta și-a pierdut busola! Sper că va accepta postul care i se oferă și că se va duce la Kobe.

— De ce-ar refuza Chiyo să-l urmeze la Kobe? Întrebă circumspectă Marcia. Ar trebui, în mod normal, să fie încântată că-și vede soțul hotărât să nu mai bea și să se apuce de muncă.

Nan se afundă o clipă în condusul mașinii.

— Nu-i chiar așa simplu, zise ea într-un târziu. În primul rând, e vorba de doamna Setsu.

— Doamna Setsu! Mereu ne întoarcem la doamna Setsu. De ce boală suferă exact? De ce nu-i poate fi încredințată altcuiva sarcina s-o îngrijească?

Nan schiță un gest de nerăbdare.

— Mărturisesc că toate chestiile astea legate de Haruka Setsu au început să mă calce serios pe nervi. Personal, cred că ar fi trebuit să ți se spună de la bun început. M-am înclinat în fața dorinței celorlalți, dar, dacă ar fi depins doar de mine, știai de mult la ce să te aștepți.

— Deci, ai de gând să-mi spui?

— O parte tot am să-ți spun. Uite: în timpul războiului, Haruka i-a salvat viața lui Chiyo. De atunci, Chiyo consideră că este de datoria ei să o îngrijească pe verișoară-sa atâta vreme cât Haruka va avea nevoie de ea. Boala doamnei Haruka este că trăiește complet izolată de lume. Nu se duce nicăieri, nu primește pe nimeni, în afara membrilor familiei sale. Și, dacă am înțeles bine, sunt momente când o ia razna de tot. De aceea trebuie ținută mereu sub o strictă supraveghere.

Trecând prin fața unui mare *torii* roșu, care marca intrarea într-un templu aflat chiar în centrul orașului, Nan frână și apăsă hotărâtă pe claxon: un negustor de *tofu*, care traversa strada împingându-și căruciorul, era cât pe ce să i se arunce sub roți.

Marcia își aminti vizita nocturnă a doamnei Haruka. Nu, nu mai putea să creadă că fusese un vis.

Nan luă un viraj, se angajă pe o stradă mai puțin umblată și se opri în fața unui gard din bambus.

— Uite c-am ajuns! Crezi că o să poți ieși pe ușă? În Japonia, mașina nu este, în mod sigur, un lucru foarte practic: ai atât de puțin loc de parcare!

Împinseră poarta și intrară într-o grădină imensă în care se aflau, plantați în ghivece aliniate unul lângă altul în șiruri lungi, pomișori pitici dintr-un număr incredibil de mare de specii.

— Aici ai să te inițiezi în arta *bonasei*, adică arta cultivării arborilor pitici, zise Nan. Ah, uite-l pe Kato-san. Te sfătuiesc să-l tratezi cu multă deferență: este un adevărat artist.

Kato-san era un omuleț scund și slăbuț, mereu în mișcare, cu degete subțiri, dar suficient de puternice pentru a sili natura să se incline în fața dorințelor lui. Se înclină în fața celor două femei și îi adresă Nanei câteva formule de politețe în japoneză. Prezentările fiind făcute,

le conduse pe cele două femei până la vila din fundul grădinii, le invită să se așeze și să bea o ceașcă de ceai verde. Nan îi explică ce fel de pom dorește pentru clientul ei.

— Cred că am exact ceea ce dorești, dar poate că prietena ta americană dorește mai întâi să-mi viziteze pepiniera.

După ce-și băură ceaiul, Nan și Marcia hoinăriră prin grădină extaziindu-se în fața mulțimii de plante cultivate de Kato-san. Erau prunișori, sălcii, arțari, azalee și glicine. Dar pinii au fost aceia care au sedus-o pe Marcia. Fiecare dintre pomișori fusese, în timpul dezvoltării sale, îngrijit cu multă atenție. Folosind o sârmă subțire, artistul corecta ferm curbura trunchiului, direcția crăcilor, repartiția chiar a frunzișului. O dată ajuns adult, pomișorul, debarasat de cușca sa de sârmă, putea atinge o vârstă venerabilă fără să fie nevoie să fie mutat în alt ghiveci.

Cum Kato-san le lăsase singure ca să primească pe un alt vizitator care sunase la poartă, Nan reluă conversația ca și cum aceasta n-ar fi fost niciodată întreruptă:

— Vezi tu, necazul e că doamna Haruka își imaginează uneori că nu mai aparține lumii celor vii. Este convinsă că aparține lumii spiritelor și se străduiește să fugă de acasă pentru a-și reîntâlni scumpii dispăruți. Trebuie supravegheată foarte de aproape când este în starea respectivă; altfel s-ar putea întâmpla lucruri penibile.

Marcia își aminti cu un ușor fior felul în care Haruka purta kimonoul alb - partea dreaptă peste partea stângă, ca și cum ar fi fost moartă - și vorbele stranii pe care i le spusese Nan la prima lor întâlnire îi veniră în minte.

— Și... asta se întâmplă când e lună plină, Nan?

— Da, de obicei. Câteodată Chiyo nu reușește s-o liniștească și Jerry este obligat să se ducă să-i dea o mână de ajutor. Are un anume ascendent asupra doamnei

Haruka... Autoritatea masculină, probabil! Dar, în cea mai mare parte a timpului, Haruka trăiește singură cu Chiyo. Chiyo îi este damă de companie, cameristă, infirmieră - în sfârșit, tot. Bănuiesc că lui Ichiro i-ar plăcea să-și scoată nevasta din acest soi de... servitute. Dar Chiyo nu-și va părăsi niciodată verișoara atâta vreme cât aceasta are nevoie de ea.

Nan atinse ușurel cu degetul frunzișul unei sălcii pitice și reluă:

— Dacă Haruka ar muri, asta ar fi fără îndoială o ușurare pentru toată lumea, începând cu ea însăși. Dar am sperat în această moarte mult prea multă vreme ca s-o mai cred posibilă. Haruka ne va îngropa probabil pe toți. Natura are uneori capricii!

— Și, cu toate astea, scrie poezii minunate, zise Marcia gândindu-se la culegerea pe care Jeremy o finanțase - ca să-i facă plăcere lui Chiyo, fără îndoială.

Nan ridică din umeri.

— Pentru ea, asta nu-i decât o altă metodă de a fugi din realitate. Tot cea ce scrie respiră tristețe și moarte. De fapt, ai intrat în vorbă cu Chiyo, nu-i așa? Fetita ei și a ta par să se înțeleagă foarte bine. De ce nu încerci s-o convingi că datoria ei este să plece cu Ichiro? Ar putea să se stabilească la Kobe și să ducă o viață normală.

Marcia o privi stupefiată:

— Dar, dacă Haruka ar muri, Chiyo și-ar reproșa-o toată...

— Da' să moară o dată! Să moară și să nu mai aud pomenindu-se de ea! Țipă Nan cu o bruscă violență. La urma urmei n-ar fi mai bine pentru Chiyo?

Întreaga ei atitudine trăda o amărăciune pe care Marcia nu reușea să și-o explice.

— Dar dacă... dacă Chiyo îl iubește pe Jeremy... articulă ea cu greutate.

Nan avu o mișcare bruscă, de nerăbdare.

— Aș vrea ca lucrurile să fie atât de simple!

Vizitatorul îl plecase și Kato-san se grăbi să vină lângă ele și, după ce își ceru o căruță de scuze, le propuse să meargă să vadă pomișorul pe care i-l propunea Nanei.

Marcia mergea lângă Nan, atât de absorbită de gândurile ei, că aproape nu mai vedea nimic din cea ce o înconjură. Kato-san se opri încântat în fața unui pomișor cu o formă și niște proporții rafinate. Era un pin minuscul ale cărui cinci rămurele stufoase erau împodobite de conuri liliputane. Marcia îl privi distrată, fără să acorde atenție conversației tovarășilor ei care discutau calitățile și defectele pomișorului și se puneau de acord în privința livrării.

Ce înseamnă oare acea ultimă reflecție a Nanei? Că influența lui Jeremy asupra lui Chiyo n-avea nimic de-a face cu dragostea pe care aceasta i-o purta? Că Jeremy, iubind-o pe Chiyo, era legat de ea și prin altfel de fire? Acum, Marcia abia aștepta să rămână în mașină cu Nan ca să încerce să afle mai multe. Dar când Nan se instală la rășii la volan îl dădu clar de înțeles că nu mai răspunde la nici o altă întrebare.

— Am spus deja prea mult, zise ea cu umor. Oricum nu cred că ai venit la mine doar ca să vorbim despre Chiyo și verișoara ei. Este vizibil că altceva te roade. Așa că ar fi mai bine să vorbim imediat despre asta.

Marcia o înștiință despre intenția ei de a părăsi Japonia și de reacția lui Jeremy când a aflat vestea. De astă dată Nan nu-i mai ascunse indignarea pe care i-o stârnea atitudinea vechiului ei prieten.

— La început, am crezut că prezența ta aici ar putea să-i folosească. Dar m-am înșelat rău, zise ea. Oamenii care au trăit multă vreme în Orient se reaclimatizează foarte greu în altă parte. Este cazul lui Jeremy. Dar este

timpul ca tu și cu Laurie să părăsești Kyoto. Trebuie neapărat s-o sustragi pe fetița influenței lui Jeremy și să scapi și tu de amenințările lui.

— Și dacă Jeremy va încerca să mă oprească? Părea atât de pornit împotriva mea că mi s-a făcut frică.

— Știu. E capabil de orice când este într-adevăr scos din fire. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș mișca, cel puțin deocamdată: acum ești în siguranță la el ca în oricare altă parte. Dă-mi timp să mă gândesc. Vezi tu, neqazul tău este că nu ești firea care să ia măsuri radicale. Și, în definitiv, poate că tocmai o măsură radicală te poate scoate de aici.

— Știu să le iau, dacă trebuie. Dar Jeremy s-a schimbat atât de mult, că mă derutează complet. Tu, care l-ai cunoscut din prima lui zi de stat în Japonia, poți să-mi spui ce l-a schimbat în halul ăsta?

Nan îl răspunse printr-o altă întrebare.

— Erai încă o copilă când te-ai îndrăgostit de el. Cum puteai tu, la vremea aceea, să știi cu ce om ai de-a face?

— M-am măritat cu el.

— Evident. Și nu eu... cu toate că am încercat din toate puterile, înainte de a-mi da seama că nu am nici o șansă să reușesc vreodată!

Interzisă, Marcia nu scoase un cuvânt. Niciodată nu-i trecuse prin cap, în afară de prima lor întrevvedere, că Nan putea să aibă o slăbiciune pentru Jeremy. Nan era o prietenă fidelă, o persoană căreia îi puteai cere un sfat bun și pe care te puteai bizui, la nevoie, dar...

— Haide, haide, zi-o pe-a dreaptă, spuse Nan râzând. În ochii tăi nu prea am mutră de femeie din romane care are o dragoste nefericită... Așa-i? Ei bine, liniștește-te. Nici nu sunt. Asta nu-i decât o poveste veche. Spune-mi mai bine cum ți-l imaginezi pe Jeremy înainte de a te mărita cu el.

— Era unul dintre oamenii care se consacră în întregime muncii lor. Nu trăia decât pentru cercetările lui și era foarte atașat de tatăl său. Doar asta conta pentru el.

— Mai exact, ce voia să facă? Vreau să spun, spre ce domeniu se orientau cercetările lui?

— Nu știu exact. Evident, lucra pentru mai multe proiecte secrete în slujba guvernului, dar nu cred că acelea erau lucrurile care-l interesau cel mai tare. Aș fi mai degrabă înclinată să cred că încerca să ajungă la un rezultat cu o arie de aplicație mult mai vastă.

— Priveștel e un colțișor de parc drăguț. Dacă ne-am așeza nițel ca să putem vorbi mai liniștite? E obositor să conduci și să asculți în același timp.

Marcia încuviință și Nan parcă mașina pe o alee. Găsiră lângă eleșteu acoperit de nuferi, o bancă din lemn de unde puteau privi colinele orașului.

— Așa cum ți-am mai spus, l-am cunoscut la Hiroshima, zise Nan. Cu puțin timp în urmă, constatase cu proprii lui ochi efectele bombei. A fost un șoc destul de dur pentru ei.

— Da, mi-am dat seama când s-a întors că nu mai era același; dar eram departe de gândul că s-a schimbat în halul ăsta.

— De atunci, a început să piardă contactul cu tot ceea ce putea fi bun și nobil în ființele umane. Când a auzit de moartea tatălui său, m-am speriat la gândul urmărilor.

— Cum așa?

— Este o altă poveste - care oricum nu mai are importanță acum. Problema pe care o avem de rezolvat cât mai repede este aceea a plecării, a ta și a fetiței.

— N-am putea să ne ducem la Tokyo și să luăm primul avion care pleacă în America?

Nan schiță un gest de negare.

— E mult prea simplu. Este exact ce așteaptă el să faci.

— Crezi că ar fi capabil cu adevărat să mă împiedice?

— Te-ar putea urmări până acolo. Și nu mi-ar plăcea să ai de-a face cu el când îți pierde total controlul. Este incapabil în momentele alea să analizeze consecințele faptelor sale. Cum ai vrea să fie rezonabil un om care nu ascultă decât de propria sa logică?

Amintindu-și scena în care Jeremy era cât pe ce să-l sugrume pe Ichiro, Marcia nu putu decât să aprobe.

Era ora de ieșire a elevilor de la o școală din apropiere și un val de copii se răspândi deodată pe aleile parcului. Îmbrăcați cu uniforma de vară - bluză sau cămașă albă, fustă sau pantalon închis - fetițele și băieții mergeau spre casele lor sporovăind veseli, dar fără să se alerge și fără să urle din toate puterile așa cum fac micuții occidentali. Unii dintre ei purtau ciorapi și pantofi, dar majoritatea erau încălțați cu tradiționalii *geta*.

Mai mulți puști se opriră în fața celor două femei și le priviră cu gurile căscate, deschizând cât puteau de larg ochii lor negri și strălucitori. Când Nan le vorbi în japoneză, ei se apropiară zâmbind, mai puțin timizi.

— Am face mai bine să mergem la mașină. Acum nu sunt decât câțiva, dar în câteva minute vor fi pe puțin cincizeci de puști care ne vor privi ca pe niște animale curioase. Cu vremea, asta începe să te scoată din săritei Ciudații noștri ochi rotunzi și caraghiosul nostru nas mare îl fascinează. Este adevărat că sunt mult mai puțini străini decât la Tokyo.

Copiii le urmăriră până la mașină. Când Nan porni, Marcia le făcu un semn de adio cu mâna și câțiva dintre ei îi răspunseră cu dragălașenie, înainte de a se împrăști.

— Blestemata asta de umiditate mă calcă pe nervi, mormăi Nan. De obicei, nu-mi pierd atât de repede răbdarea. Miyajima o să-mi facă bine.

— Pleci?

— Da, am nevoie de un pic de vacanță. Plec la începutul lui iulie în insula Miyajima unde hoinăresc și mă destind.

Marcia se gândi că Nan o să-i lipsească. Prezența vecinei era un prețios calmant.

— Ei bine, iată-ne acasă, zise Nan. Mi-e tare teamă că nu ți-am fost de cine știe ce ajutor astăzi. Dar lasă-mi puțin timp ca să găsesc o soluție. Și apoi, pentru Dumnezeu, nu-ți bate capull. Vedem noi cum vă scoatem de acolo, înainte de a fi prea târziu.

„Înainte de a fi prea târziu? gândi Marcia în timp ce mergea de-a lungul aleii care traversa grădina. Ce-o fi vrut să spună? E deja prea târziu? O să mă oblighe Jeremy să rămân aici, prizoniera capriciilor lui?”

Laurie era tot în grădină, jucându-se cu Tomiko, și Marcia se duse să se așeze pe verandă, pe un scăunel jos - locul ei favorit de când venise anotimpul călduros - și căzu într-o adâncă reverie. Deci așa, Nan fusese cândva îndrăgostită de Jeremy... Încă uimită de această revelație, Marcia nu se putea împiedica să încerce un oarecare sentiment de milă față de Nan. Bănuise oare Jeremy sentimentele pe care Nan le avea pentru el? Foarte probabil. Părea, în orice caz, că o consideră o prietenă foarte veche pe care se putea oricând bizui.

Jeremy și Aian Cobb erau în mod sigur două ființe aflate la poli opuși. Ce contrast frapant oferea observarea atitudinii celor doi bărbați - unul fiind personificarea tenebrei iar celălalt a luminii! Amintirea lui Aian o făcu să caute din priviri planta pe care acesta i-o dăruise. Planta nu mai era pe balustrada verandei. „Ciudat, gândi Marcia.

Fără îndoială că Sumie-san o fi preferat să o pună în alt loc”.

Marcia se aplecă peste balustradă și o strigă pe Laurie, care se juca în grădină cu Tomiko.

— Laurie, ai văzut-o pe Sumie-san? Aș vrea să-i spun ceva.

Sumie-san se ivi în grădină în aceeași clipă și îl aruncă Marciei o privire întrebătoare.

— Înainte de a pleca am pus planta de la domnul Cobb pe verandă. Nu mai este. Unde ai pus-o?

— Planta *yu-gao*? Eu nu văzut.

— Nu te-ai atins de ea?

— Nu văzut, nu atins, replică Sumie-san dând din cap.

Marcia nu insistă. Yasuko-san? Era inutil s-o întrebe; bucătăreasa nu urcă niciodată la etaj. Și dacă Laurie ar fi făcut-o, fetița ar fi zis fără îndoială de la bun început.

— Poate planta o căuta doamna care a venit de alături îi sugeră Laurie, cu o inspirație bruscă.

— Doamna de alături? Care doamnă?

Laurie se apropie.

— Da, o doamnă frumoasă în kimono alb. Am ridicat capul acum câteva clipe și am văzut-o. Era chiar pe locul unde stai tu acum și se aplecă asupra plantei.

Copilul se întrerupsese brusc și apoi zise în surdină:

— Doamna acea este puțin... ciudată, nu-i așa? N-am mai văzut-o până acum. E atât de frumoasă? Seamănă puțin cu zănele din vis - sau cu femeia în alb din tabloul care este la tata în cameră.

Marcia își stăpâni un tremurat involuntar.

— Și, ce s-a mai întâmplat?

— Nu mai știu. Tomiko m-a chemat s-o ajut la ceva. Și, când am ridicat iarăși privirea, doamna dispăruse fără pic de zgomot, ca o fantomă.

— Și planta?

FARTOMA ALBĂ DIN KYOTO

— Nu știu, nu i-am dat atenție.

— Bun, foarte bine. Mulțumesc, draga mea.

Laurie se întoarce la joaca ei și Marcia, gânditoare, inspectă veranda din priviri. Galeria strâmtă ducea drept la ușa ce separa cele două locuințe. Marcia se duse până acolo și apăsă pe clanță. Cu o scârțâitură, ușa cedă la presiunea ei.

Cineva o lăsase desculată.

CAPITOLUL 17

O dorință aprigă o îndemnă timp de o clipă pe Marcia să deschidă de perete ușa aceea și să-i treacă pragul. Dar teama o opri. Nan nu-i ascunsese boala doamnei Setsu; și perspectiva de a se găsi față-n față cu o nebună nu era deloc liniștitoare. Nu, trebuia neapărat ca ușa acea să fie iarăși încuiată. Marcia își propuse să-i vorbească despre asta lui Jeremy chiar în seara aceea.

Evită totuși să abordeze subiectul la masă în prezența fetiței. De altfel, Jeremy nu-i acorda nici un fel de atenție, adresându-i-se numai copilului iar Laurie, ca de fiecare dată când se afla în prezența tatălui ei, părea ciudat de neliniștită. Cum Laurie plecase imediat după cină să se joace în grădină, Marcia îl opri pe Jeremy când acesta voi să se retragă în camera lui.

— Azi dimineață s-a petrecut un incident ciudat, zise ea. Alan Cobb mi-a adus ieri o plantă pe care am pus-o eu însămi pe balustrada verandei. Laurie susține că a văzut-o pe japoneza de alături - verișoara lui Chiyo - venind și privind planta. Când am urcat, puțin mai târziu, pe verandă, ușa nu mai era încuiată și planta dispăruse.

Jeremy se căută în buzunare și scoase un mănunchi de chei pe care le examinează uimit.

— Foarte bine, am să mă ocup eu de treaba asta, zise el sec.

A doua zi, urcând pe verandă, Marcia găsi ușa de legătură încuiată. Nimic nu mai trăda trecerea straniei vizitatoare, doar faptul că planta nu reapăruse. „Sărmana

doamnă Setsu, gândi Marcia sper că planta ala o să-l aducă măcar un pic de bucurie”.

Zilele următoare au fost pentru Marcia o încercare foarte grea. Seara, înainte de a adormi, se chinula să-și adune tot curajul pentru ca a doua zi să ia o decizie definitivă. În ciuda sfaturilor Nanei, ajunsese la concluzia că trebuie să acționeze fără întârziere: să rezerve, de pildă, biletele de avion, chiar și pentru o dată mai îndepărtată - astfel ca să aibă la dispoziție timpul necesar convingerii fetiței și pregătirii ei cu ideea plecării. Dar, în fiecare dimineață, perspectiva de a-l înfrunța pe Jeremy o paraliza și o făcea să-și amâne decizia pentru a doua zi.

Timpul trecu astfel fără ca Marcia să se hotărască să treacă la acțiune. Avea impresia că este prinsă într-o capcană din care nu va reuși niciodată să iasă.

Într-o seară, când Jeremy era ca de obicei plecat - ca să stea, după toate probabilitățile, la vecinii lor - Aian îi telefonă Marciei:

— Măine este duminică și meteorologii au anunțat o vreme splendidă, zise el vesel. Ce-ai spune - tu și Laurie, bineînțeles - să mergem la un pic-nic?

Marcia acceptă bucuroasă. Orice era mai bine decât să stea în vila aceea sinistă și să rumege mereu aceleași și aceleași probleme! O după-amiază în compania lui Aian o va ajuta poate să-și vină în fire și să-și adune rămășițele de voință.

Laurie era deja în pijama când maică-sa urcă să-i dea vestea cea bună.

— Am s-o rog pe Yasuko-san să ne pregătească niște hrană rece, zise Marcia. Domnul Cobb va trece pe la unsprezece să ne ia. Spune că este, nu prea departe de aici, un templu minunat pe care vrea să ni-l arate - un

templu care se pare că este foarte diferit de cel de la Kiyomizu.

Laurie, a cărei față se luminase la gândul pic-nic-ului se întunecă la auzul numelui Alan Cobb. Îi întoarse spatele mamei și se duse să se așeze în fața căminului. Marcia fu neplăcut surprinsă de reacția fetei.

— Nu te simți bine, draga mea?

— Ba da, ba da, totul e foarte bine, zise Laurie cu privirea ațintită asupra păpușii Japoneze pe care i-o dăruise Alan, și pe fața căreia mai stătea încă masca de la Nan.

— Hal, ce-i cu tine? Întotdeauna ți-au plăcut pic-nic-urile!

— Nu de pic-nic e vorba, zise Laurie evitând s-o privească pe Marcia. E vorba de domnul Cobb. Tata nu-l place deloc. Spune că masca asta este... of, n-are nici o importanță.

Iată deci motivul pentru care Laurie plângea privind masca de la Nan și o aruncase apoi pe fereastră! Jeremy o făcuse, într-un fel sau altul, să asocieze masca aceea cu persoana lui Alan Cobb.

Marcia se apropie de păpușă și îi scoase masca.

— Uite, zise ea. Este mult mai drăguță așa, nu crezi?

Fetița luă păpușă și îi privi îndelung obraji rotunzi, ochii midgalați, adorabila inocență a fetișoarei durduii.

— De ce ții atât s-o ascunzi după masca asta? Mie îmi place de o sută de ori mai mult așa cum este. Fără mască, a redevenit ea însăși. Așa cum și Alan poate redeveni... el însuși... cu condiția ca tu să încetezi să mai spui tot felul de lucruri absurde despre el.

Fără să scoată o vorbă, Laurie se băgă în pat și puse păpușă lângă ea, având grijă ca aceasta să stea comod pe pernă. Părea neliniștită, tulburată.

Marcia se așeză pe marginea patului și luă mâinile copilului în ale sale.

— Ce e, puile? Nu vrei să-mi spui?

— Tatii nu-i place de domnul Cobb, zise Laurie, cu ochii fixați în continuare pe fața păpușii.

— Dar tatăl tău abia dacă-l cunoaște! În avion mi s-a părut că-ți place tare mult, domnul Cobb.

— Da, este adevărat, zise fetița, vizibil pradă unui violent conflict interior.

Încet, încet se destinsese și sfârși prin a-i zâmbi Marciel.

— Cred că o să fie un pic-nic tare vesel, zise ea.

Când Laurie adormi, Marcia ascunse masca în fundul unui sertar sub un teanc de batiste. Cu toate că nu cunoștea natura exactă a otrăvii pe care Jeremy o strecura în sufletul copilului instinctul o sfătuia să sustragă o vreme masca din fața copilului lui.

A doua zi, Jeremy care se retrăsese în camera lui ca să lucreze, nu crezu că este de datoria lui să se deranjeze la sosirea lui Alan. Marcia și Laurie erau deja gata. Plecară toți trei imediat, Alan și Laurie ducând împreună coșul cu merinde pregătit de Yasuko-san.

Alan le conduse și traversând o arteră principală intrară într-un tunel săpat în colină. La ieșirea din tunel dădură de un liniștit cartier rezidențial. Soarele se ridicase și scălda orașul în lumină, gonind ceața dimineții.

Templul se înălța în centrul unei vâlcele. În fața intrării principale, un vânzător ambulant oferea băuturi răcoritoare. Alan cumpără de la el un pachet mare de sembi, un fel de biscuiți crocanți și sărați, unși cu sos de soia, pe care Laurie se apucă de îndată să-i ronțale încântată. Copilul părea că-și recăpătase, față de Alan, comportarea obișnuită, chiar amicală.

Ca de fiecare dată când se găsea în prezența lui Alan, Marcia se simțea destinsă și liniștită. Calmul și buna

dispoziție a tânărului american aveau darul să-i alunge temerile și să-i redea optimismul.

După ce pășiră în interiorul templului, Marcia se opri încântată. Cryptomerias majestuoși, un fel de cedri japonezi cu scoarța netedă și roșiatică, se detașau, cu verzele lor închis, pe azuriul cerului. Puțin mai departe se îngheșuiau, în majestuoasa lor simplitate, clădirile templului cu acoperișurile lor ascuțite și streșinile sculptate. Țiglele gri scânteiau în soare cu reflexe argintii. În bătaia vântului, foșnetul pomilor se împletea cu clipocitul unui torent din apropiere.

— Templul ăsta îmi face mereu impresie mai... să spunem mai masculină decât Kiyomizu, zise Aian. Kiyomizu este evident mai delicat, mai elegant. Dar îl prefer totuși pe ăsta.

Cele două temple erau, evident, foarte diferite unul de celălalt, atât prin arhitectură cât și prin personalitate. Dincolo de prima împrejmuire se ridica o a doua poartă, largă, masivă, înaltă cât mai multe etaje și flancată de o duzină de coloane din lemn maroniu, patinat de vreme. S-ar fi zis că este ușa casei unui uriaș. În spatele porților larg deschise, cu clanțe și încuietori enorme, zăriră un preot budist adevărat, în robă maro care, sprâjinit într-un tolag, împărțea niște resturi de mâncare unor cățeluși. Bătrânul nu ridică privirea la trecerea fetei care se năpustise în goană sub bolta răcoroasă.

Aian și Marcia mergeau încet pe urmele fetei.

— Îmi place pacea pe care o degajă locul ăsta, zise Aian. Nu e niciodată îngheșuală aici. Vin de fiecare dată, când am nevoie de liniște ca să mă gândesc.

Liniște. Meditație... Marcia trase adânc în piept aerul proaspăt cu aromă de pin și se simți deodată mai liniștită.

— De ce n-am sta aici, sub boltă? propuse ea. Este un loc ideal pentru pic-nic. Crezi că avem voie?

— Cred că da, zile Alan. N-am pătrus încă în templul propriu-zis. Parcul și dependințele templelor țin, în Japonia, loc de grădină publică.

Se așezară-pe o grindă de lemn, la picioarele unei coloane subțiri ca o creangă și adulmecară cu plăcere briza proaspătă care adia pe sub bolta înaltă, lângă ei, tufele de azalee înflorite își etalau culorile strălucitoare.

„Într-un fel, gândi Marcia, cred că voi regreta Japonia după ce-am să plec. Îmi aduce atâta frumusețe, atâtea experiențe noi... Doar să o fi putut vizita în niște condiții mai puțin penibile!”

Își desfăcură panerașul cu provizii. Laurie își devoră sandvișurile cu o poftă de invidiat. Poate că va reuși, odată scoasă de sub influența nefastă a tatălui ei, să-și regăsească echilibrul și veselia? Operațiunea comporta, desigur, un mare risc, dar un risc pe care Marcia se simțea în stare să și-l asume.

După ce-și devoră porția cu o poftă de lup, Laurie dispăru rapid să exploreze împrejurimile și se depărtă printre cedri, lăsând-o pe Marcia singură cu Alan.

— De fapt, zise Alan, voiam să-ți spun că am descoperit unde se duce soțul tău când nu este la laborator.

Marcia se încordă brusc.

— Zău? făcu ea.

— Lucrează într-un centru medical japonez care face niște cercetări într-un domeniu total diferit de al său - chimie medicală, cred.

— Dar de ce? murmură Marcia. Date fiind studiile și experiența lui...

— Nu știu. Am aflat toate astea întâmplător. N-aveam intenția să-l spionez. De altfel, cunoștințele mele de japoneză nu mi-ar fi permis să adun suficiente informații. Ogawa vorbește însă englezește. Și dacă am să-l reîntâlnesc am să-l mai întreb.

Alan căzu o clipă pe gânduri.

— Nan m-a pus la curent cu necazurile tale, zise el.

— Aha, cu atât mai bine! E mai bine așa, răspuse ea ușurată.

— Nan se teme de reacțiile soțului tău, atunci când acesta se va vedea ajuns cu spatele de zid. Pe de altă parte, nu poți continua să trăiești la infinit în vila aia lăsând situația să se deterioreze pe zi ce trece. Toată povestea asta mi se învâрте mereu prin minte. Să știi că mă gândesc adesea la tine.

Marcia își dădu dintr-o dată seama că și ea se gândea foarte mult la Alan. El reprezenta pentru ea un prețios sprijin moral, dar mai ales îl devenea din ce în ce mai mult o ființă foarte dragă. Era blând și faptul că se găsea cu el acolo, la adăpostul bătrânei porți, reușea s-o extragă din obsedantul coșmar în care trăia de obicei.

Câteva clipe nu scoase nici o vorbă, savurând fericirea de a fi lângă Alan. Dar acea fericire era efemeră. Era suficient doar un cuvânt, sau un gest, ca totul să se destrame. Se simțea dezorientată, ca o femeie care se trezea brusc într-un ținut necunoscut, fără să știe bine unde este și ce o așteaptă. Trebuia să aibă răbdare, să prelungească puțin răgazul ca să se obișnuiască mai bine cu această spectaculoasă răsturnare a treptelor ei valorice și să fie în stare să le înfrunte cu capul sus. Întrezărea confuzivitatea zoriilor; dar se simțea încă mult prea dureros atașată de trecut ca să îndrăznească să privească spre viitor.

Își sprijini capul de coloana din lemn și închise ochii.

— Spune-mi ceva, te rog. Vorbește-mi, nu mă lăsa pradă gândurilor mele. Poate că voi reuși, când ne vom întoarce, să am mintea mai limpede și să pot lua o hotărâre.

— Despre ce vrei să-ți vorbesc?

— Despre tine, zise ea cu ochii în continuare închiși.
Despre Santo-Tomas.

El rămase o vreme tăcut. Cu fața întoarsă spre briză, Marcia asculta susurul îndepărtat și foșnetul vântului prin frunzișul cedrilor uriași. Dacă Alan voia să vorbească, bine. Dacă nu, asta era.

— Santo Tomas? zise el în sfârșit. Era acolo o universitate, căreia după război i s-a redat destinația inițială. Dar această universitate, destinată exclusiv studenților externi, nu avea nici un fel de cămine. Am fost înghesuți unii peste alții într-un domeniu de cincisprezece hectare care nu fusese nicum conceput ca să adăpostească patru mii de prizonieri.

— Ce ți s-a părut cel mai îngrozitor acolo? Exceptând bineînțeles faptul că erai privat de libertate.

El se gândi o clipă.

— Cel mai îngrozitor, cred, era faptul că nu mai puteai avea nici un fel de viață personală. Eram prea numeroși pentru clădirile acelea strâmte. Bineînțeles că, pe măsură ce rezervele noastre de hrană se diminuau, eram din ce în ce mai obsedați de gândul foamei. Eram cu toții flămânzi. Nu supraviețuiam decât datorită puținului pe care câțiva bravi filipinezi, înduioșați de soarta noastră, reușeau să ni-l strecoare primejdindu-și viețile.

— Erați total izolați de lumea exterioară?

— Principala noastră sursă de informații era camionul de gunoi, răspunse el schițând un zâmbet. Cu el ne soseau clandestin noutățile zilei. Mai era și un tip, fost crainic la radioul din Manila, care ne ținea la curent cu noutățile prin intermediul discurilor pe care le puneă între două anunțuri. Trebuie să-ți spun că japonezii instalaseră difuzoare în tot lagărul ca să ne poată comunica ordinele lor. Tipul ăsta era însărcinat cu difuzarea lor. În ziua debarcării de la Loçon, el ne-a pus melodia „Ils sont là, le p'tits

gars de la bande" ... și japonezii n-au înțeles niciodată prin ce minune aflatam noi atât de repede vestea!

Marcia deschisese ochii și-l privea fix pe Aian în timp ce acesta evoca amintirea acelor ani întunecați.

— Mai aveam totuși și momente mai bune, reluă el. Erau asfințiturile de soare în golful Manilla. Și apoi, o mulțime de prizonieri organizau într-un soi de curtică, adunări cu caracter religios. Asta ne aducea un pic de liniște. Bineînțeles că ne făcusem fiecare acolo câțiva prieteni.

— Și ai rămas în legătură cu ei?

— Ca să spun așa, chiar deloc. Venind în Japonia am făcut o escală de o zi în Honolulu ca să-i văd pe câțiva. Din păcate, unii dintre prietenii mei n-au supraviețuit prizonieratului. Îmi amintesc de o fată, infirmieră. La Santo Tomas, sectorul femeilor era, în principiu, strict izolat de cel al bărbaților; dar reușeam totuși să păstrăm legătura. Și infirmierele aveau voie, bineînțeles, să ne îngrijească.

Aian făcu o pauză mai lungă.

— O chema Susan, reluă el pe un ton visător. Toată lumea o adora. Nu se mulțumea să ne administreze doar medicamentele pe care reușea să le procure: se chinuia să ne liniștească, să ne ridice moralul. Eu eram un privilegiat - pentru că ea ținea în mod deosebit la mine, și eu la ea. Cu siguranță că ne-am fi căsătorit dacă reușeam să ieșim împreună de la Santo Tomas. Cu o seară înainte de ultimul Crăciun petrecut acolo, am crezut că eliberarea noastră este aproape. Avioane americane au survolat lagărul împrăștiind felicitări de Crăciun cu urările Președintelui și ale armatei.

Știam că toate chinurile noastre se vor sfârși curând, că trebuia să ne ținem bine. Dar Susan și-a supraevaluat forțele. Își împărțea întotdeauna rația cu bolnavii - atunci

---

* "Sunt aici bălețoși din gașcă" (în franceză, în original)

când nu le-o dădea pe toată. Curajul ei a susținut-o aproape până la sfârșit. Când a murit, am început să-i urăsc pe japonezi din toate puterile. Bănulesc că asta este motivul pentru care, imediat după eliberare, am început să scriu „Sabia de tinichea”. Vacanța mea forțată mă făcuse foarte morocănos.

Ochii Marciei se umplură de lacrimi. El o luă de mână și și-o apăsă o clipă pe obraz.

—Sunt momente când îmi amintești de Susan. Nu fizic - ea era blondă și nu prea înaltă. Dar ai aproape aceeași privire, aceeași flăcă ră nestinsă.

Contactul cu obrazul lui Alan o făcu să tresară. Dar se destinse imediat.

—Am traversat clipe grele după eliberare, reluă el. Mama fusese repatriată cu avionul. Dar eu unul a trebuit să mă mulțumesc cu un transportor de trupe. Eram îngrozitor de slăbit și de mâhnit. Cred că-mi pierise până și pofta de viață.

Emoționată de povestirea lui, Marcia îl asculta în tăcere. El se ridică brusc, se depărtă și zise:

—În sfârșit... după cum vezi, sunt încă pe lumea asta.

Și trebuie să-ți mărturisesc că n-am iubit niciodată mai mult viața.

—Când ne-am întâlnit pentru prima oară, l-ai spus Lauriei că vii în Japonia ca să afli mai multe despre tine însuși. Ce înțelegeai exact prin asta?

Alan se sprijini de stâlp.

—După ce am scris în cartea aia tot ce aveam pe suflet, am devenit mai înțelept și am început să văd realitatea. Mi-am dat seama că uram un fel de specie inumană, pe care o numeam „Japs”, dar care nu avea nimic de-a face cu japonezii propriu-ziși. Am vrut să aflu ce au în suflet și cum voi reacționa eu când mă voi afla în contact direct cu ei.

—Și acum când ești printre ei...?

—Am înțeles o grămadă de lucruri. De exemplu, înțeleg mai bine, acum, mentalitatea soldatului japonez. În timpul războiului, acești soldați purtau obligatoriu o sabie de care, de fapt, n-aveau nici o nevoie. De aici și titlul cărții mele. Dar sabia asta era mai mult o armă psihologică decât una fizică, pentru că ea reprezenta sabia strămoșilor samurai - adică simțul datoriei, spiritul de sacrificiu, etc. Iar lama ei era mereu ascuțită cu grijă, așa încât să-i permită răboinicului să se sinucidă înainte de a fi luat prizonier și dezonorat. Dar în ciuda educației severe pe care o primiseră de la vârsta foarte fragede, bărbații acela nu erau cu toții brute. Războiul îi oferă unei brute, indiferent cărei rase îi aparține, o ocazie nesperată de a-și satisface instinctele sălbatice.

—Și acum, ce părere ai tu despre japonezi?

—Îmi sunt simpatici, zise Aian cu sinceritate. Admir fără rezerve curajul și tenacitatea cu care și-au reconstruit țara.

—Nu știu mare lucru despre Japonia, dar părerea mea este identică.

Ea-și ridică privirea către el. Privirea pe care el o ațintise spre ea se umplu de o mare duloșie.

Îl se părea că se trezește dintr-un coșmar - și nu avea decât să facă un semn pentru ca Aian s-o scape pentru totdeauna de necazuri. Dar știa și că acea senzație de siguranță, atât de liniștitoare, nu era decât iluzorie. Nu-i putea face nici un semn lui Aian până când nu rupea definitiv legăturile care o mai țineau încă prizonieră.

Laurie se întoarse în fugă la ei.

—Veniți să vedeți, strigă ea cu răsuflarea tăiată. Vreau să vă arăt ceva. Veniți repede!

Aian îl întinse mâna Marciei pentru a o ajuta să se ridice și păstra mâna ei într-a lui. Împreună alergară pe

urmele fetiței care, tropăind în fața lor, îi antrenă printre cedrii uriași. Reușiră astfel să ajungă la un apeduct din cărămizi, în stil aproape roman, care canaliza apele torentului. Începând de la baza arcadei apeductului, niște trepte urcau colina și duceau la clădirile în fața cărora călugării își vedeau liniștiți de treburile lor.

Laurie se strecură pe sub arcadă și urcă treptele în salturi de câte patru ca să poată vedea mai bine torentul traversat de apeduct. Încântată de descoperirea ei, părea că și-a regăsit vitalitatea și voioșia obișnuite.

După ce hoinăriră pe colină, făcură, fără grabă, cale întoarsă. toți trei încercau să prelungească, pe cât posibil, farmecul acelei zile.

Alan le conduse până la poartă.

— Păstrează-ți mintea limpede, îi recomandă el Marciei. Dar nu întârzia să părăsești casa asta. Nu-ți aduce nici un bine.

Fără să scoată un cuvânt, Marcia îi întinse mâna și plecă pe urmele fetiței care fugea deja pe alee. Înainte de a trece pragul vilei, Marcia o cuprinse pe Laurie de după umeri și privind-o în ochi îi zise:

— Să nu uiți cât de drăguț a fost domnul Cobb cu noi.

Și dacă vreodată cineva încearcă să-ți demonstreze că nu este demn de încredere, să nu crezi nici o vorbă.

O umbră trecu pe fața animată a fetiței.

— Da, mami, este cu adevărat drăguț, zise ea docilă.

În seara aceea, înainte de a se băga în pat, Laurie se jucă iarăși cu păpușa japoneză fără să își mai facă griji în privința măștii.

CAPITOLUL 18

A doua zi dimineață, Jeremy ieși în zori. Profitând de absența lui, Marcia ieși de îndată în oraș ca să cumpere biletele de avion. Când funcționara companiei aeriene îi ceru data plecării, ezită și, ca să nu ia o decizie pripită, fixă plecarea abia peste trei săptămâni.

Pe drumul de întoarcere, gândindu-se la o cale de rezolvare a problemei pe care i-o puneau noile relații dintre Laurie și tatăl ei, îi veni ideea să caute sprijin la Chiyo.

Se opri la poarta familiei Minato și sună. O servitoare veni să-i deschidă. Marcia ceru să-i vorbească doamnei Minato. Intrând în casă, pe urmele servitoarei, auzi cântecul melancolic atât de cunoscut. Cineva, la primul etaj, ciupea coardele *samisen*-ului.

În seara în care Minato-san o trăsese aproape, la el în grădină, nu văzuse mare lucru din casă, obloanele de la parter fiind deja închise. Dar în acea dimineață caldă și cețoasă de iulie, toate geamurile erau larg deschise ca aerul să poată circula. Marcia o zări pe Chiyo care, așezată pe *tatami*, era ocupată cu lustruitul unei săbii lungi, cu lama ușor curbată.

Tânăra japoneză lucra cântând. Când își zări musafira se opri din lucru și o salută politicos fără să pară cătuși de puțin uimită. Marciei i se păru totuși că vede, sub calmul aparent al gazdei, o urmă de tensiune. Chiyo aruncă o privire piezișă spre locul de unde se auzea *samisen*-ul ca și cum muzica o deranja.

După ce-și scoase pantofii, Marcia se așează pe pernuța pe care i-o arătă Chiyo.

—Deci tu erai aceea care cântai?

Chiyo zâmbi.

—Da, după venirea mea în Japonia am luat niște lecții de canto. Doamnei Setsu îi place să mă audă cântând: pretinde că asta o liniștește și îi face bine. Dar mi se mai întâmplă să cânt și când sunt singură, doar pentru propria-mi plăcere.

—Dar de ce cânti mereu melodii atât de triste?

—Când inima este tristă, triste sunt și cântecele, oftă Chiyo.

Arătă sabia lungă pe care o ținea în mână și o qita, mai scurtă, care era pe jos.

—Sunt săbiile soțului meu.

—Cum așa? Vrei să spui că le purta când era în armată?

—A, nu! râse Chiyo. Sunt săbiile familiei lui. Ele au aparținut stră-străbunicului lui, un samurai care, la rândul lui, le-a moștenit de la strămoșii săi. Probabil că n-ai mai văzut până acum o sabie adevărată de samurai. Asta este un adevărat obiect de artă. Ținând de lamă sabia, în jurul căreia înfășurare o bucată de pânză, Chiyo i-o arătă musafirei șale. Garda, admirabil lucrată, avea motive în formă de romb în mijlocul cărora erau gravate diferite ornamentații. Marcia se aplecă pentru a putea s-o vadă mai bine.

—Astea se numesc *mnuki*, îl explică Chiyo. Marli meșteri aurari ai Japoniei au creat pentru mânerele săbiilor niște modele splendide. Astea sunt făcute în aur și argint aurit. Este, desigur, o sabie de paradă, care nu era purtată decât în zilele de ceremonie. Pe vremuri, un războinic trebuia să aibă trei săbii: una de paradă, o sabie

de luptă - și, în fine, o sabie mult mai scurtă, ca asta pe care o vezi aici.

— Și această a treia sabie la ce folosea? întrebă Marcia.

— Era cea mai fidelă tovarășe a samuraiului. Protocolul cerea să-ți lași la ușă sabia de luptă atunci când te duceai în vizită la cineva; dar de sabia cea mică samuraiul nu se despărțea decât în somn. Era o emblemă a rangului și a cinstei sale. Dacă, din întâmplare, se considera dezonorat, o folosea ca să-și facă *seppuku*, cea ce voi numiți *hara-kiri*.

Chiyo îi dădu lamei o ultimă tușă de lustru și o puse într-o teacă ornată cu fir de mătase. Apoi, se ridică și înclinându-se în fața Marciei spuse:

— Scuză-mă o clipă, te rog, trebuie să-ți restitui ceva care-ți aparține.

Repede, o luă pe scări și urcă. Rămasă singură, Marcia își plimbă privirile prin camerele mari și goale. *Samisen*-ui tăcuse. Se auzeau copiii jucându-se în grădină. De la etaj răzbătea sunetul înfundat al unor voci.

Chiyo coborî, ducând în brațe planta Marciei.

— Ar fi trebuit să v-o aducem înapoi. Doamna Setsu nu reușește să înțeleagă că în această casă mai locuiește și altcineva. Nu știu cum a reușit să facă rost de cheie, dar dacă am înțeles bine, s-a dus la voi în casă și a luat planta crezând că este a ei. I-am explicat confuzia pe care a făcut-o. Suntem amândouă dezolate de această neînțelegere.

— Sigur, zise Marcia blând. Spune-i că i-o dăruiesc cu mare plăcere dacă asta o face fericită. Dacă mă iau după poeziile sale, trebuie că-i plac foarte mult florile de lună.

— Da, *yu-gao* este floarea ei preferată. Dar am să-i cumpăr alta. N-are nici un motiv s-o păstreze pe a ta.

Puse planta pe jos și se așeză lângă Marcia pe o pernută.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Chiar adineauri am fost să iau bilete de avion. Laurie și cu mine plecăm peste trei săptămâni.

Cu privirile plecate, Chiyo nu răspunse nimic.

— La sosirea mea, nu știam de ce Jeremy ținea atât să rămână în Japonia. Acum mi s-au deschis ochii și nu-ți port nici un fel de pică. M-am schimbat, așa cum și Jeremy s-a schimbat. Toate astea nu mai au, de acum, nici o importanță. Dar nu vreau să mă despart de fiica mea și vreau ca ea să plece cu mine. Tu, care ești și tu mamă, înțelegi asta, tu?

Chiyo aprobă cu un semn din cap.

— În acest caz, pot să te rog să mă ajuti? Soțul meu se opune acestui proiect. Pretinde s-o păstreze cu el pe Laurie și m-a amenințat că o va lua înapoi dacă voi îndrăzni vreodată să plec împreună cu ea. Dar dacă i-ai vorbi tu, pe tine o să te asculte.

Chiyo făcu ochii mari, vizibil uimită.

— Pe mine? De ce m-ar asculta el pe mine?

— Pentru că... Marcia dădu stânjenită din mâini - pentru că te iubește și pentru că ai influență asupra lui. Ți-l las, Chiyo, înțelegi? O dată ce voi părăsi Japonia, n-am să mă mai întorc niciodată. Poți să faci măcar atâta lucru pentru mine!

— Nu, *ma-ah!* exclamă Chiyo scuturând puternic din cap.

Apoi, pe neașteptate, se aplecă și-și ascunse fața-n mâini.

— Ce-i? strigă Marcia. Ce Dumnezeu se...?

Chiyo rămase multă vreme închisă în ea. Apoi, încet, se ridică și o privi pe Marcia. Privirea-i trăda o mare frământare interioară. Se ridică, ajunse în vârful picioarelor

la scară și-i făcu semn Marciei s-o urmeze. Uluită, Marcia o ascultă.

— Urcă! șopti Chiyo, arătându-i cu degetul etajul de deasupra. Urcă încetșor, fără să faci vreun zgomot.

— Dar... de ce? protestă Marcia care nu dorea nici-cum să o întâlnească pe Haruka Setsu.

— Urcă, îi repetă Chiyo cu blândete, dar ferm. Ar fi mai bine să vezi tu însăși.

Marcia urcă scările cu pași nesiguri. Auzi murmur de voci și se opri pe ultima treaptă aruncând o privire împrejur. Atenția îi fu atrasă de un *soji* pe care o lampă aprinsă îl lumina făcându-l să devină aproape transparent. O umbră se desena pe acel fundal luminos - silueta unei femei în costum japonez. Lângă ea, o altă umbră, neclară la început, se apropie de panou și Marcia zări, pentru o clipă, profilul unui bărbat. Apoi acesta întoarse capul și umbra se estompă iarăși.

Dar clipa acea, oricât de scurtă ar fi fost, îi fusese suficientă Marciei pentru a afla identitatea musafirului doamnei Setsu: nimeni altul decât Jeremy Talbot.

Marcia coborî în grabă scările, alunecând aproape pe treptele ceruite. Chiyo o aștepta în capătul scărilor.

— Într-o zi, cu mai multă vreme în urmă, Ichiro te-a adus aici ca să afli, zise ea cu o voce plină de compasiune. Dar n-ai înțeles.

— Nu este adevărat, n-am înțeles nimic. Nimic. M-am înșelat chiar de la început.

— Nu trebuie să rămâi aici. Eu les. Vrei să mă însoțești? Trebuie să-ți vorbesc, șopti Chiyo.

Marcia se simți cuprinsă de panică. Întrezărea confuz importanța descoperirii și știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte niște revelații cumplite.

— În regulă, vin, zise ea.

Puseră planta Marciei în spatele porții și se îndreptară spre cea mai apropiată stație de troleibuz. Coborâră la podul Sanjo. Chiyo își conduse tovarășa pe cheiul ce mergea de-a lungul râului și pe care un grup de școlari, ghemuiți cu blocurile de desen pe genunchi, pictau concentrați peisajul. Fără să acorde atenție celui peisaj înduioșător, Chiyo o trage pe Marcia de-o parte.

— Aici o să fim liniștite, zise ea. O să trebuiască să mă duc la lecția de tamburină, dar mai întâi să stăm de vorbă.

Chiyo era vizibil înecată de plâns și-și scoase din mâneca kimonoului o batistă cu care își sterse nasul.

Epulzată, cu capul golit de gânduri, Marcia aștepta tăcută.

— Soțul meu, Ichiro, reluă Chiyo, el ține foarte mult să meargă să lucreze la Kobe și insistă să merg cu el acolo. Dar îmi este imposibil, din cauza verișoarei mele, Haruka. N-o pot părăsi. Soțul tău, la rândul lui, mă sfătuiește să stau lângă ea s-o îngrijesc. Pe de altă parte, Ichiro are tot interesul să accepte slujba aceea. A fost deja prea multă vreme cea ce japonzii numesc „un inutil”. Spune că mă părăsește dacă nu mă duc cu el. Eu... eu nu mai știu ce să fac.

— N-ar fi mai bine pentru tine ca el să plece?

— Ichiro este soțul meu, replică scandalizată Chiyo. În viața mea nu există un alt bărbat!

Marcia rămase o clipă tăcută. Nu reușise să vadă evidența însăși: interpretase totul pe dos. Așa deci, Jeremy se arătă atât de grijuliu cu Chiyo doar pentru că spera că aceasta va sta lângă Haruka, s-o îngrijească!

— Când l-am cunoscut pe Ichiro, reluă Chiyo, el tocmai se întorsese din Malaezia. Era foarte bolnav - nu, nu fizic, ci moral. Nu mai avea familie: părinții lui, ca și ai mei, muriseră la Tokyo într-un bombardament. Cea mai mare

parte a populației îi trata pe soldații lăsați la vatră ca pe niște ciurmați. Era singur, descumpănit, și avea o teribilă nevoie de mine, cu toate că la vremea aceea eram foarte tânără. N-aveam nici șaisprezece ani. A acceptat ca Haruka să stea cu noi, cu toate... neplăcerile pe care această situație i le putea aduce. A fost întotdeauna foarte bun cu ea și chiar acum și-ar asuma întreținerea și îngrijirea ei. Doar dacă aș putea s-o lămuresc să plece de aici.

— Păi, de ce nu o luați cu voi la Kobe? Ar fi cea mai bună soluție pentru toată lumea.

— Ea este atât de bună, atât de curajoasă! continuă Chiyo fără să dea semne că ar fi auzit întrebarea Marciei. Și este atât de miloasă! Când ai venit aici, te-am detestat: îmi era teamă, înțelege, că prezența ta o să-i facă rău doamnei Haruka. Acum, cred că cel mai bine pentru ea ar fi să punem capăt acestei situații, chiar dacă la început o să sufere cumplit.

— Deci Jeremy iubește o femeie care... care este...

Marcia lăasă fraza neterminată, dar Chiyo îi duse gândul la capăt:

— Nebună? Ce este nebunia? Care dintre noi nu este nebun într-un fel sau altul? Cine ți-a spus că soțul tău nu este și el? Și chiar și tu, care ai făcut această lungă călătorie ca să-l recucerești! Am zis că ești nebună de legat, când te-am văzut aterizând aici. Acum, nu mai cred că ești așa nebună... Cea mai zdravănă dintre noi este poate chiar Haruka - pentru că este foarte aproape de lumea cealaltă.

Mergând încet, cele două femei părăsiră cheiul și reveniră pe stradă.

— Păcat că nu ai reușit să-l convingi pe soțul tău să se întoarcă în America împreună cu voi, reluă Chiyo. Era cea mai bună soluție. Haruka ar fi fost îndurerată, evident,

dar ar fi venit cu noi la Kobe și poate că, în timp, s-ar fi obișnuit cu noua ei viață. Dar dacă soțul tău rămâne, atunci nu mai este nici o ieșire posibilă pentru noi ceilalți.

— N-o să fie niciodată de acord să se întoarcă în America, zise Marcia - fără să adauge că n-ar mai dori ca el să plece cu ea.

— În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să-i spun lui Ichiro că nu pot să merg cu el la Kobe, spuse tristă Chiyo. Acum trebuie să mă duc la lecție... N-ai vrea să vii cu mine?

Invitația japonezei era atât de umilă și de rugătoare, că Marciei îi fu imposibil s-o refuze. Parcurseră împreună aleea îngustă care merge de-a lungul fluviului și care este una dintre zonele principale ale „cartierului gheșelor” din Kyoto. Apoi, cotind în unghi drept intrară pe o străduță și mai îngustă. Exact când ploaia începu să cadă, Chiyo se opri în fața unei case cu două etaje de unde se azeau sunetele unor tamburine.

Se descălțară și urcară o scăriță. O femeie - profesoara lui Chiyo - le ieși în întâmpinare. Chiyo o salută și se duse direct în sala de cursuri, în timp ce Marcia se așeză pe o pernuță în camera rezervată vizitatorilor; prefera să nu se gândească la nimic și această neașteptată distracție era, pe moment, binevenită.

Profesoara era îmbrăcată într-un kimono gri închis și încinsă cu un *obi* tot de culoare sobră. Părul negru, dat pe spate, era, legat într-o coadă. Ghemuită în fața unui bloc de lemn lustruit, ținea în fiecare mână o baghetă de piele albă. Aceste baghete, cu vârfurile rotunjite, îi foloseau pentru a bate măsura în bucata de lemn.

Cele patru eleve țineau fiecare, la înălțimea umărului, o tamburină în formă de demon cu extremitățile întinse de o membrană în care mâinile fine băteau în cadență.

În timp ce-și mânula baghetele, profesoara intona un soi de melopee pe care elevele ei o reluau în cor.

Deodată, de la parter, se auzi o voce masculină. Chiyo își lăsă tamburina, murmură câteva cuvinte de scuză, se ridică și ieși. Ichiro venise pe neașteptate s-o la.

Minato-san își aștepta nevasta în capul scărilor. Se înclină în fața Marciei, care coborâse împreună cu Chiyo, și o apostrofă pe aceasta din urmă vehement. Marcia îl auzi rostind de mai multe ori cuvântul „Kobe”. Era vizibil că Ichiro băuse prea mult și vorbea foarte tare. Prea puțin dornică de a asista la o scenă de familie, Marcia dădu să se retragă.

— Nu, rămâi, te rog, o imploră Chiyo. Poate că tu vei reuși să-l faci pe Ichiro să înțeleagă că îmi cere imposibilul!

Marcia trebui să se obișnuiască repede cu ideea că se va întoarce acasă însoțită de soțul Minato care continuă să se certe în japoneză.

— Spune că acasă nu reușește să stea de vorbă cu mine, din cauza prezenței doamnei Setsu. Nu vrea s-o supere pe Haruka, dar crede că familia lui este mult mai importantă decât ea, îi explică Chiyo.

— Și poate că nu greșește.

— O, nu, nu! Nu înțelegeți nimic. Un lucru este însă sigur: Ichiro trebuie să se ducă la Kobe. Și repede. Dacă rămâne aici, ar fi îngrozitor.

Începu să-și lămurească soțul cu voce blândă. Ichiro nu-și schimba însă expresia hotărâtă a feței; dar Marcia îl văzu plecându-și capul ca un om cuprins de disperare. Marcia începu să simtă pentru Ichiro o simpatie crescândă. Chiyo părea inflexibilă și Marcia, ajungând la poartă, ajunsese și ea la concluzia că Ichiro nu va reuși niciodată să-și convingă nevasta să-l însoțească.

Sumie-san înaintă pe alee în întâmpinarea stăpânei ei.

— Unde este Laurie? întrebă Marcia.

— Laurie-san a intrat în casă, îi răspunse micuța japoneză zâmbind.

Dar Marcia o strigă degeaba pe fiică-sa, Laurie nu dădu nici un semn de viață. Neliniștită deodată, Marcia plecă în căutarea ei. Copilul nu era nici în camera lui, nici în salon, nici în sufragerie și nici la ultimul etaj. Nu mai rămânea decât un loc în care s-ar fi putut ascunde.

Marcia deschise ușa camerei lui Jeremy și își descoperi fetița așezată pe jos în fața căminului. Intrigată, înaintă în vârful picioarelor și-și dădu îngrozită seama că Laurie, cu o violență concentrată, care o absorbea în întregime, zdrobea cu un presse-papier din bronz, capul păpușii japoneze.

Marcia apucă mânuța copilului. Laurie îi aruncă o privire aiurită maică-sii și izbucni brusc în hohote. Marcia îngenunchie lângă ea și, luând-o în brațe, începu s-o legene ușurel, șoptindu-i la ureche cuvinte liniștitoare.

— Ne întoarcem acasă cât de curând, puiul mamei. În curând vom lua avionul și totul se va aranja, ai să vezi. Nu mai plânge, șoricelul meu, nu mai plânge.

Dar Laurie continua să hohotească pe umărul ei și refuza să asculte.

CAPITOLUL 19

După acest episod, Laurie fu cuprinsă brusc de colici violente. Marcia o băgă în pat, se așează la căpătâiul ei și încercă s-o distreze citindu-i.

Păpușa o ascunse în fundul unui sertar. Nu se putu îndura să o arunce cu toate că fețișoara mutilată a păpușii îi strângea inima. Trebuia, mai întâi de toate, să pună lucrurile la punct. Aversiunea fetiței față de păpușa era în mod sigur legată de Jeremy, de influența pe care acesta o exercita asupra ei. Știind că era inutil să-i reproșeze evenimentul lui Jeremy, Marcia se mulțumi să i-l relateze, doar pentru a-l face să înțeleagă în ce hal putea să-i tulbure fetiței sufletul sensibil.

Cum Laurie rămăsese în pat, Marcia îi povesti totul la cină lui Jeremy, subliniindu-i efectul dezastruos pe care-l avea asupra copilului. În ciuda așteptărilor ei, Jeremy nu luă lucrurile în glumă. Își îndepărtă scaunul de masă, ca și cum i-ar fi pierit foamea.

— Adu-mi păpușa aceea, zise el sec.

Urcând în camera ei, Marcia văzu că fetița adormise. Fără zgomot, deschise sertarul, o luă pe sărmana Tomi și, după ce-i înveli căpșorul zdrobit într-o bastistă, coborî în sufragerie.

Jeremy îi luă păpușa din mână cu o grabă abia reținută. Aparent, Laurie nu avusese timp să-și termine opera distructivă. Doar o jumătate din fața păpușii era mutilată; se mai vedea încă un obrăzor rotund și neted,

un colț de gură zâmbitor și un ochi migdalat cu privirea nevinovată.

Jeremy aruncă păpușa departe de el pe masă și își așcunse fața-n mâini.

— Ce este? strigă Marcia, mai descumpănită de această manifestare a disperării, decât ar fi fost de un acces de furie.

— Nimic. Nu-i nimic, zise el. Lasă-mă nițel în pace, vrei? Ai putea totuși să-mi faci un serviciu. Am acceptat să-l conduc în seara asta pe Cobb la doamna Minato și nu mă simt în stare. Când o să vină, spune-i tu că-mi este imposibil să-l primesc. N-ai decât să inventezi un pretext plauzibil, n-are importanță ce. Mi-e indiferent, doar să nu flu nevoit să-l văd.

Sumie-san intră în vârful picioarelor să strângă masa. Jeremy, în continuare ghemuit, cu capul în mâini, nici măcar nu-și dădu seama de prezența ei. Se ridică, în sfârșit, palid, cu fața descompusă, și se duse la el în cameră. Marcia urcă și ea la rândul ei și, după ce închise iarăși păpușa în sertar, se așeză o clipă la căpătâiul fetiței care dormea liniștită. Apoi se duse la fereastră și se pierdu în contemplarea grădinii.

Nu mai ploua. Vântul începuse să sufle și o lună rotundă naviga, mare și luminoasă, printre nori. Pinii deseneau pe fondul argintiu fantastice arabescuri negre. Dar spectacolul acela măreț era neputincios în a-l calma nervii încordați. Își aminti vorbele lui Chiyo. Unde se situa exact frontiera care desparte rațiunea de nebunie? Când o trecem? Și unde începe zona periculoasă?

Alan trebuia să vină. Gândul ăsta era singura perspectivă consolatoare de care Marcia se putea agăța.

Auzind clopoțelul de la poartă, se năpusti în grădină fără să mai aștepte ca Sumie-san să meargă să deschidă.

Nu era Alan, era Chiyo - dar o Chiyo înnebunită care, în disperarea ei, își pierduse tot sângele rece și toată rezerva.

— Ichiro, gre necazuri mari, zise ea, cu răsuflarea tăiată. A ieșit în oraș imediat după ce ne-am întors acasă și m-au sunat de la poliție să-mi spună că este la comisarariat. Oh, te rog, te rog, trebuie neapărat ca Talbot-san să-l scoată de acolo!

Marcia o invită în hol și se duse să bată la ușa soțului ei, Jeremy, care-i auzise vocea lui Chiyo și ieși imediat. În loc să ridice din umeri, la povestea lui Chiyo, așa cum se aștepta Marcia, o ascultă cu amabilitate.

— Bine, zise el. Plec imediat la comisarariat.

— Merg cu tine, zise Chiyo. Dacă are necazuri, în mod sigur va avea nevoie de mine.

Plecară împreună. Când Marcia se duse în camera ei, Laurie încă mai dormea, epuizată de emoțiile serii.

Alan sosi o jumătate de oră mai târziu. Jeremy și Chiyo nu se întorseseră încă de la comisarariat.

— Sunt încântată că te văd, zise Marcia. Jeremy a fost nevoit să iasă pe neașteptate cu Chiyo. Dacă am înțeles bine, Minato-san a băut prea mult. Au sunat-o pe Chiyo de la comisarariat. Mi-e teamă să nu i se întâmple vreun necaz.

— Da, înțeleg. Și tu, ce mai faci?

Ea-l conduse în salon și-i povesti episodul care o tulburase atât pe Laurie.

— Mă îngrijorez mai degrabă pentru tine, zise el când ea-i temină de povestit. Laurie este un copil, va uita cu timpul, dar tu, Marcia?

— Am fost azi-dimineață să iau bilete de avion, zise ea cu voce nesigură. Ne mai rămân doar trei săptămâni de stat aici.

— Nu, nu aici. Trebuie să părăsești casa asta, Marcia. Trebuie să pleci din Kyoto.

„Are dreptate, gândi Marcia, dar cum să-i înșel vigilența lui Jeremy și s-o iau pe Laurie cu mine?”

— Nan mi-a zis, începu ea...

— Ascultă, o întrerupse Alan, se întâmplă ceva cu vecinii tăi, zise el îndreptându-se spre fereastră.

Marcie se apropie de el. Din grădina familiei Minato se auziră țipete, apoi un zgomot de pași grăbiți.

Sumie-san năvăli în salon și anunță cu voce găfăită că Haruka-san fugise de acasă în ciuda eforturilor servitoarei vecinilor: vulpea o poseda iarăși pe nefericită.

Marcia nu ezită.

— Trebuie să pornim imediat în căutarea ei. Sumie-san, stai cu Laurie și nu pleca de lângă ea. Ne întoarcem imediat.

Aian o însoți pe Marcia fără ca aceasta să-i fi cerut-o.

— E lună plină în seara asta, îi explică ea când ieșeau pe poartă. Din câte spunē Nan, doamna Setsu intră întotdeauna în criză când e lună plină. Își imaginează că trăiește pe lumea cealaltă și pleacă mereu în căutarea spiritelor celor dragi ca să se poată odihni lângă ei.

Strada era pustie. O apucară pe o străduță transversală și zăriră în depărtare o siluetă fragilă, îmbrăcată în alb care dispărea la o intersecție.

O luară la fugă, de mână. Dar Haruka Setsu, în ciuda kimonoului lung care-i stânjenea mișcările, se depărta din ce în ce mai repede, la fel de neauzită ca fantoma pe care își închipuia că o încarnează, lăsând să-i fluture în urmă eșarfa de mătase.

O zăriră traversând o stradă principală, prin mijlocul traficului. Printr-o minune, mașinile o evitară, dar pentru cei doi traversarea a fost mult mai greoale. Între timp, Haruka o luase pe drumul care ducea în vârful colinei.

— Pe acolo am urcat noi la templu, zise Marcia, ferindu-se la țanc de un *batabata*.

— Poate că tocmai la templu vrea să se ducă?

S-ar fi putut spune că alergau în urmărirea unei torțe; când luna dispărea printre nori, nu mai aveau drept punct de reper decât strălucirea stinsă a kimonoului alb. Haruka avea un avans mare față de ei; riscau s-o piardă din vedere la fiecare cotitură a drumului. Dar ea continua să se îndrepte spre templu. O văzură dispărând sub bolta la umbra căruia stătuseră ei la pic-nic.

Pătrunseră și ei sub boltă și aruncară o privire în interior. Obscuritatea învăluia locurile misterioase. Dacă Haruka știa că este urmărită, se putea ascunde oriunde.

— Așteaptă, zise Alan în șoaptă.

Liniștea nu era tulburată decât de murmurul torentului și de foșnetul vântului printre frunze. Pomii înalți formau în dreapta lor o perdea deasă. Aerul era înmiresmat de mirosul penetrant al cedrilor. În fața lor se ridica, întunecată și masivă, poarta monumentală a templului cu imensele ei coloane. Se zăreau în depărtare câteva luminițe răspândite pe lângă clădirea templului care se ridica pe colină.

Nemișcați, își ținură răsuflarea și mână-n mână scrutară obscuritatea.

— Și dacă am striga-o? șopti Marcia.

— Nu, am speria-o și abia atunci s-ar putea ascunde.

Încet, luna palidă ieși din nori, inundând peisajul într-o lumină lăptoasă. Silueta uriașei porți se profilă neagră pe fundalul cerului: doar acoperișurile de țiglă străluceau în lumina lunii. Deodată forma albă reapăru. Degetele Marciei se crispară pe cele ale tovarășului ei.

Haruka Setsu nu mai alerga. Aparent, nu știa că e urmărită. Cu pași lenți, ieși din umbră coloanelor și se duse până la marginea platformei înalte care servea drept soclu edificiului. Cu toate că fragila siluetă era și mai mică în comparație cu proporțiile gigantice ale porții, albeața

veșmântului ei atrăgea privirile ca silueta unui actor sub luminile rampei.

Când se întoarse cu fața spre lună, vălul alb care-i ascundea fața îi căzu pe umeri. Desfăcându-și cu un gest nobil și grațios mânecile lungi și vapoase ale kimonoului, ea-și ridică brațele spre astrul nopții, ca și cum ar fi implorat-o pe zeița O Tsuki-sama.

Tăcut, Aian o trase pe Marcia după el. Parcă ar fi fost pe cale să prindă un porumbel sălbatic ce-și agita aripile albe ca să zboare spre clarul de lună.

Se apropiară fără zgomot și, pentru prima oară, Marcia putut să zărească profilul femeii în alb. Fața ridicată a doamnei Haruka avea, sub palida lumină lunară, o frumusețe stranie și aproape inumană - frumusețea înghețată a unei fetei căreia anii nu i-au marcat trăsăturile.

În vreme ce Marcia și Aian o contemplau stupefiați, Haruka își lăsă în jos unul dintre brațe, lăsându-l ridicat pe celălalt într-o atitudine rugătoare, ca și cum ar fi vrut s-o implore pe zeiță s-o scutească de suferințele lumii celor vii.

Venise momentul să acționeze. Cu precauție, Aian intră pe aleea ce înconjura edificiul. Dar auzind scârțâitul pletrișului sub pașii lui, femeia schiță un gest de recul și-și trase repede vălul alb peste față: O fantomă, în cea mai pură tradiție japoneză, nu are voie să aibă chip.

— Doamnă Setsu, zise Aian cu voce blândă. Nu vă fie teamă. Am venit să vă ducem acasă.

— Sunt o prietenă a lui Chiyo, murmură Marcia. Înțelegeți engleza? Am venit să vă ducem acasă. Vă rog - *dozo*, adăugă ea arătând cu degetul orașul.

Femeia se întoarse și veni la Marcia cu un pas atât de ușor, că elegantele ei sandale *zori* păreau că abia ating pământul. Fixând-o pe Marcia prin văi, murmură câteva cuvinte pe care americanca nu le înțelese. Cel puțin,

Haruka nu părea de loc speriată; atitudinea ei trăda mai degrabă un soi de resemnare disperată - ca și cum, împiedicată încă o dată să-și întâlnească scumpii dispăruți, nu avea altă soluție decât să cedeze de bună voie.

Luând-o înainte, coborî de pe platformă. Aian și Marcia o încadraseră repede, dar fără nici un gând de fugă, ea își potrivea pasul cu al lor. Marcia nu îndrăzni să o ia de braț; știa că japonezii n-au obiceiul să atingă o persoană străină. Dar simțea plutind în jurul lor parfumul ciudat și penetrant al femeii. Haruka își încetinisese pașii; când ajunseră la strada principală, așteptă docilă înainte de a traversa.

Vorbiră foarte puțin, cu toate că Haruka părea să înțeleagă puțin englezește. Mergea mândră, nu ca o fugară pe care paznicii o readuc în celulă, ci ca o mare doamnă care-și onorează cu prezența tovarășii de drum.

În fața porții familiei Minato, ea se înclină adânc în fața lor.

— *Arigato gozaimasu*, murmură ea cu voce melodică. Și, tot cu voalul lăsat pe fața ei prea tânără, se depărtă pe alee. Auziră servitoarea care veni să o întâmpine, apoi accentele înspăimântate ale vocii lui Chiyo. Se depărtau deja când Chiyo alergă în urma lor.

— Vă mulțumesc că mi-ați adus-o înapoi! strigă ea.

Eram atât de îngrijorată din pricina lui Ichiro că am uitat de orice altceva.

— Și, cu soțul tău, ce se aude? Era grav? întrebă Marcia.

— Da, foarte grav. Talbot-san a aranjat să i se dea drumul, dar nu trebuie să se mai repete. Noapte bună. Trebuie să fug la verișoara mea. Încă o dată mulțumesc.

Aian o conduse pe Marcia până la poartă.

— Pot să intru?

Ea negă din cap.

— Nu, e mai bine să pleci. Jeremy nu te place deloc.

— În regulă. Dar te voi vedea curând. Vom găsi o soluție până la urmă, ai să vezi.

— Mulțumesc, zise ea strângându-i mâna.

Ar fi vrut să-i spună mult mai multe, dar, considerând că nu era momentul potrivit, se întoarse, cu ochii plini de lacrimi, și fugi în casă.

Jeremy era în camera lui: după câte se părea nu fusese informat de fuga doamnei Haruka. Marcia se duse în camera ei și o găsi pe fetiță jucând cu Sumie-san *jan-ken-po*, jocul preferat al copiilor japonezi, care se joacă folosind foarfeci, hârtie și lipici.

La vederea Marciei, Laurie se ridică și alergă să i se agațe de gât.

— De ce-ai plecat, mami? Ce s-a întâmplat?

Marcia o strânse în brațe, în timp ce Sumie-san se retrăgea discret.

— N-am lipsit mult, draga mea, zise ea blând. Doamna de alături, doamna Setsu, ieșise. Lui Aian și mie ne-a fost teamă să n-o calce vreo mașină: am alergat după ea și am adus-o acasă. Nu se simte prea bine, să știi.

— Cine? Doamna în alb? Doamna moartă?

— Haide, puiule, cum să fie moartă! protestă Marcia punând-o ușurel pe Laurie în pat. Este doar bolnavă.

Laurie se agăță iarăși de gâtul Marciei.

— Nu e adevărat! E moartă! De asta se îmbracă mereu în alb, așa cum fac budiștii la înmormântare. E moartă, așa cum și păpușa mea Tomi e moartă! Spune-mi, mami, ce-ai făcut cu păpușa mea?

— E la mine, zise Marcia blând. Acum bagă-te sub pătură și eu o să stau lângă tine. Vrei să-ți povestesc cum am găsit-o pe doamna Setsu și cum am adus-o înapoi?

Brodând o poveste în jurul incidentului, Marcia îi spuse povestea unei tinere prințese japoneze vrăjită de o rază

de lună. Fetița, care adora poveștile, o asculta încântată. Încet-încet, pleoapele deveniră grele și se lăsară. Brusc, făcu iarăși ochii mari.

— Spune, mami, e adevărat că domnul Cobb poartă o mască pentru a-și ascunde adevărata față de ceilalți? O mască drăguță ca să-si ascundă răutatea și cruzimea?

Marcia îi mângâie obrazul rotunjor cu al ei.

— Bineînțeles că nu! Cine ți-a băgat în cap o asemenea idee îngrozitoare? Domnul Cobb este un om foarte drăguț și foarte...

— Dar tata zice că toată lumea poartă o mască pe față. Și tu, mami. Pentru că toată lumea este rea. Înăuntrul nostru suntem toți ca masca aceea de deasupra patului tatii. Și dacă nu încercăm să ascundem răul din noi de ceilalți, vom înnebuni și vom muri, ca doamna Setsu.

Marcia se simți cuprinsă de o groază de nedescris. Protestă, își strânse fetița în brațe și încercă s-o liniștească. Dar răul era făcut. Va reuși vreodată să-l alunge?

Cel puțin, prezența, mângâierile și vorbele ei liniștitoare păreau să o însenineze puțin pe fetiță. Și nu peste multă vreme adormi în brațele mamei.

Marcia o înveli și stinse lumina, lăsând aprinsă doar veioza, apoi trase bine draperiile, ca pentru a se feri de efectele malefice ale clarului de lună. Evenimentele de peste zi îi pusese nervii la încercare; se hotărî să nu se îmbrace și să vegheze asupra casei adormite.

Simțind că o năpădește oboseala se întinse înbrăcată în pat, dar rămase atentă la orice mișcare. La un moment dat, se ridică și fără zgomot întredeschise ușa. Holul era învăluit într-o întunecime tenebroasă. Marcia rămase o clipă nemișcată, cu urechile ciulite. Apoi, cum nu se auzeau decât trosniturile familiare ale lemnăriei casei, închise ușurel ușa la loc.

O jumătate de oră mai târziu, îl auzi pe Jeremy deschizând ușa încet și plecând cu pași furișați. Se opri o clipă în fața ușii ei și Marcia simți că inima-i bate să-i spargă pieptul. Apoi, pașii se depărtară pe scări.

După ce așteptă o clipă, Marcia deschise ușa și ascultă. Auzi parchetul de la etajul de deasupra trăsând. O cheie se întorcea în broască, o altă ușă se deschise și se închise la loc, fără zgomot. Și fu iarăși liniște.

Așa deci, Jeremy se întorsese la Haruka. Dar acum Marcia nu simțea pentru aceasta decât o imensă milă. Tristă soartă o lega de un bărbat atât de singuratic, atât de cinic! Dar poate că Jeremy îi arăta doamnei Haruka aceeași tandrețe pe care cândva i-o arăta tinerei lui soții; poate că lui prezența nefericitei japoneze îi aducea o anume pace interioară...

Multă vreme după aceea, întinsă în pat, cu ochii larg deschiși în întuneric, Marcia auzi un alt zgomot. Sunetul hohotului de plâns disperat al unei femei.

CAPITOLUL 20

A doua zi dimineața, Minato părăsise Kyoto. Chiyo veni în fugă puțin după micul dejun ca să-i dea vestea lui Jeremy înainte ca acesta să iasă în oraș.

— Trebuie că a plecat în cursul nopții sau, în orice caz, în zori, îi spuse ea Marciei care venise să-i deschidă. Mi-a lăsat o scrisoare pe care am găsit-o pe pat când m-am trezit.

Jeremy apărui în hol și Chiyo întoarse spre el o față buimacă.

— Ichiro a plecat la Kobe. Țineam foarte mult să se ducă, dar uite că a plecat fără să-mi spună, fără să-și ia măcar rămas bun.

În acea dimineață Jeremy avea fața trasă, dar ochii aveau aceeași strălucire întunecată.

— Ei bine, e perfect. E destulă vreme de când te sfătuiesc să te debarasezi de el. Acum este un fapt împlinit.

— Dar îl iubesc! țipă Chiyo, vizibil descumpănită. Asta nu reușești tu să înțelegi. Are nevoie de mine. Singur nu va reuși să se descurce!

— Hotărât lucru, femeile sunt toate la fel! replică Jeremy aruncându-i o privire sarcastică Marciei. O să se descurce de minune și fără tine, crede-mă!

— Știi numele firmei unde vrea să se angajeze? întrebă Chiyo.

— Da, știu. Și dacă ții neapărat am să pot, probabil, să le strecor un cuvânt astfel încât să-i trimită acasă. N-ar

trebui decât să le vorbesc despre reputația pe care o are aici, despre...

— Nu, nu! protestă Chiyo. N-am vrut deloc să spun asta.

Jeremy ridică din umeri.

— Dacă ești rezonabilă, ai să-l uiți. Nu face nici cât degetul tău cel mic. Lasă-l deci să plece și nu te mai gândești.

Întorcându-se, ieși din casă.

Chiyo oftă din rărunchi.

— El nu înțelege, interveni Marcia cu blândețe. Soțul tău o să-ți dea curând de veste. Cum se simte în dimineața asta verișoara ta?

— Atât cât se poate de bine. După ce are o tentativă de evadare este foarte tristă o vreme. Dar o să stea liniștită câțva timp: voința îi este parcă anihilată. Va plânge singură și va citi lucruri foarte triste; apoi se va apuca să scrie o poezie nouă și atunci va fi mai bine. Se întâmplă mereu așa. Nu mai avem de ce ne teme până la următoarea lună plină. Dar ce mă fac cu Ichiro?

Clopoțelul de la poartă sună. Văzându-l pe Alan apărând pe alee, inima Marciei o luă la trâp: cât de mult îi lipsise!

Alan le salută vesel pe cele două femei și zise fără să piardă vremea cu preambuluri:

— Poți să vii acum la Nan? o întreabă el pe Marcia. Vrea să-ți împărtășească un proiect.

— Bine, alerg, zise Marcia.

Și adresându-i-se lui Chiyo:

— Hai cu mine. Poate că vom putea găsi o soluție și pentru problemele tale.

Chiyo fu de acord și Marcia o chemă pe Laurie. Alan le însoți pe toate trei până la vila Nanei, dar refuză să intre.

— Cred că vei avea numai avantaje, dacă îi vei urma sfaturile Nanei, zise el. Marcia, acum trebuie să-ți spun la revedere.

— La revedere? repetă ea mirată.

— Am să-ți dau în curând un semn de viață. Și mai ales nu-ți mai face griji: ești pe mâini bune!

Ea ar fi vrut să-l mai rețină puțin lângă ea, dar el se depărtase deja.

Urmată de Laurie și de Chiyo, traversă grădina micuță a Nanei.

Nici nu ajunseră bine, că Isan-san o și luă pe Laurie în bucătărie să-i arate un pisoiuș. Nan închise cu grijă ușa biroului ca să fie sigură că nu le deranjează nimeni.

Știa de la de la Aian evenimentele din seara precedentă. Dar nu era încă la curent cu plecarea lui Ichiro Minato. După ce ascultă tăcută povestirea lui Chiyo, își aprinse o țigară și se gândi o clipă.

— Până acum, zise ea, l-am luat mereu partea lui Jeremy Talbot. Am încercat să privesc situația cu maximum de obiectivitate.

Aruncă o privire spre Marcia și urmă:

— Acum, nu-mi mai pot permite să rămân obiectivă. Jerry a întrecut măsura de-a binelea. Mi-este imposibil să mai cred că acționează în sprijinul binelui. Inițiativele lui se arată, în timp, dezastruoase, atât pentru el cât și pentru toți ceilalți.

Deschise un șertar și scoase o hârtie pe care i-o întinse Marciei.

— Trebuia să plec mâine în vacanță. Vei pleca în locul meu. Vom mai cumpăra un bilet, astfel încât Chiyo să te poată însoți.

Chiyo o privi stupefiată și schiță un gest de refuz.

— Stai o clipă! Să nu-mi spui că nu se poate din cauza doamnei Haruka Setsu sau a copiilor. Va trebui, într-o

bună zi, s-o părăsești pe Haruka și să te duci la soțul tău. Lasă-l pe Jeremy să rezolve singur problema. A făcut din asta o cauză personală și n-ai nici un motiv să-ți asumi povara asta până la sfârșitul zilelor. Când despre copii, servitoarele se vor ocupa foarte bine - precum știi.

— Nu mă înțelegi, gemu Chiyo. Nu pentru domnul Talbot vreau să rămân. Verșoara mea...

— Da, da, știu, i-o tăie Nan cu o notă de nerăbdare în voce. Îi datorezi viața și, de la sfârșitul războiului, te-ai achitat cu vârf și îndesat de datoria pe care o aveai la ea. Verșoara ta, de-acum, îți datorează viața. În plus, ea aparține trecutului și nu prezentului - și nici viitorului. Copiii și soțul tău au prioritate în fața ei. Nu înțeleg cum a putut Ichiro să suporte atâta timp situația asta fără să zică nimic. Ar trebui să fi mândră că s-a hotărât să plece!

— Dar, totuși, nu înțeleg... murmură timid Chiyo, vizibil intimidată de fermitatea deciziilor luate de Nan.

— Trebuie s-o însoțești pe Marcia la Miyajima, zise Nan. Cum ai vrea să se descurce singură când nu știe japoneza? Am rezervat o cameră într-o cabană. Veți pleca toate trei în locul meu, asta-i tot. Am sunat deja acolo ca să-i previn. Pensiunea nu este scumpă și călătoria asta va fi cel mai bun test. Nu vei fi plecată multă vreme și vei putea să constăți cum se comportă verșoara ta când este încredințată unor mâini străine. Cunosc o prietenă a lui Yamada-san care a fost infirmieră în timpul războiului și care cred că va accepta să vină să se ocupe de doamna Setsu. Jerry o s-o plătească. Dacă totul merge bine, vei putea să te duci liniștită la Ichiro, la Kobe.

— Dar dacă el are nevoie de mine cât voi lipsi?

Nan îi aruncă o privire ironică.

— Lasă-l să se descurce și singur o bucată de vreme. N-o să-i facă rău, îți garantez!

De astă dată, Chiyo schiță un zâmbet.

— Mulțumesc, zise ea încet. Mulțumesc din toată inima. Trebuie să plec acasă acum. Am o grămadă de pregătiri de făcut.

Se înclină în semn de rămas bun și ieși.

— Dar... vacanța ta, Nan? întrebă Marcia. Ar fi mult prea trist să renunți!

— Nu este decât o amânare. Va trebui totuși să stau aici și să-i supraveghez pe Jerry, să văd ce uneltește! Alan are dreptate: este neapărat necesar să pleci din Kyoto cât mai repede și să te duci într-un loc liniștit unde Jerry nu te poate găsi.

— Am să mă conformez întocmai instrucțiunilor tale, zise Marcia zămbindu-i recunoscătoare.

— Ei bine, e perfect, conchise prozaic Nan. Acum, te sfătuiesc să te duci acasă și să-ți faci valizele. Poți să le lași la mine pe cele de care nu vei avea nevoie la Miyajima, așa încât să le poți recupera direct de aici înainte de a lua avionul, fără să mai treci pe la vilă. Nu, este inutil chiar să mai vii la Kyoto. Mă angajez să ți le expediez la Tokyo, o să fie mult mai simplu. Mai rămâi până mâine la Jerry, ca să nu bănuiască nimic.

Marcia se conformă ușurată instrucțiunilor Nanei și petrecu o noapte relativ liniștită. Cu puțin după miezul nopții, Laurie avu un coșmar și se trezi plângând iar maicăsa trebui s-o ia în patul ei ca s-o liniștescă. „Doar încă o noapte în casa asta, gândi Marcia, doar una singură și apoi se va termina”.

Niciodată nu va mai vedea masca aceea hidoasă, ce simboliza în ochii ei spiritul malefic ce domnea asupra vilei, nici salonul acela lugubru și heteroclit în care se simțea atât de stânjenită. Niciodată nu va mai trebui să ciulească urechile la trosniturile parchetului și nici la miorlăielile *samisenului*.

Dar își repeta toate astea de pomană pentru că nu putea să creadă că totul era realitate. Casa aceea părea dotată cu un ciudat magnetism are o ținea prizonieră.

Ivirea zorilor îi alungă neliniștile. Așteptă ca Jeremy să plece; apoi o trezi pe Laurie și îi anunță plecarea, prezentându-i șederea la Miyajima ca pe o simplă vacanță. Și pentru că Marcia îi explicase că tatăl ei, foarte ocupat cu munca lui, nu avea timp să vină să le spună la revedere, fetița, foarte entuziasmată de perspectiva călătoriei, nici nu se mai gândi să ceară să-l vadă pe taică-su.

Chiyo apăru peste puțin timp, ducând o valijoară din pai împletit și câteva provizii înghesuite într-un *furoshiki*, un soi de sacoșă din pânză care le folosește japonezilor să-și care toate nimicurile.

Nan le conduse la gară. Până în ultimul moment, Marcia speră că va veni și Aian. Dar Nan nu pomeni nimic de el, ca și cum n-ar fi existat și Marcia nu îndrăzni s-o întrebe dacă el știa la ce oră le pleacă trenul.

Chiyo părea nervoasă, stânjenită. Nan o asigură că infirmiera promisese că se va duce imediat după plecarea ei la Haruka: era o persoană competentă, în care Yamada-san avea toată încrederea. Haruka, oricum trăind într-o lume aparte, va suferi probabil mult mai puțin din cauza absenței ei decât ar putea Chiyo crede.

Trenul se urni la ora prevăzută. Văzând cum dispar în zare peroanele gării din Kyoto, Marcia simți o nemărginită ușurare. Ea și fiica ei erau în sfârșit la adăpost de amenințările lui Jeremy. Această vacanță le va permite să se destindă, să recupereze forțele în vederea probei decisive.

Închizând ventilatoarele electrice, deschizând fereștrele și desfăcându-și proviziile, călătorii se instalară în

compartiment, fără să pară că le pasă vreun pic de căldură sau de dezordinea din jur.

După ce trecură și de periferia orașului, trenul o luă de-a lungul litoralului, apoi trecu prin marele oraș industrial Osaka și prin portul Kobe. Chiyo, cu fruntea sprijinită de geam, privea cu interes defilarea peisajului. Orașele acelea, încă în ruine când le traversase ea ultima dată, erau acum în întregime reconstruite. Chiyo nu-și credea ochilor și scotea din când în când niște țipete de surpriză.

După Kobe, peisajul deveni mai sălbatic. Coasta stâncoasă era semănată cu insule minuscule, asemănătoare celor care se pot vedea în stampele japoneze. Dominând colinele, se ridicau ici-colo, solitari, munți înalți în formă de con, vizibil de origine vulcanică. Japonia defila sub ochii lor, incredibil de verde, cu pădurile ei de pin și cu orezările.

Din când în când, o ospătăriță îmbrăcată într-o cochetă uniformă gri-albastră, cu toca pusă pieziș pe capul cu părul scurt și ondulat, își făcea apariția.

La ora prânzului, doi tineri japonezi circulară pe culore împingând o măsuță rulantă cu sandvișuri și răcoritoare. Dar, cu toate că trenul avea și vagon-restaurant, Chiyo propuse să cumpere la prima stație *bento*. Când trenul intră în gară, ea se aplecă pe fereastră și-i făcu semn unei femei care purta, atârnată de gât, o tavă cu cutii lungi de lemn. Cu câțiva yen Chiyo cumpără trei asemenea cutii și trei ceșcuțe de lut pline cu ceai.

Acest pic-nic original o înveseli pe Laurie. Marcia, bucuroasă de buna-dispoziție a fiicei sale, găsi că *bento* era mai bun de privit decât de mâncat. Se compunea în special din orez rece, înfășurat în alge negre, fine, și decorat cu bucățele de pește și legume marinate. Toate astea se mâncau cu ajutorul bețișoarelor găsite în cutie. Capacele ceșcuțelor de ceai serveau și drept farfurioare.

Ca să te debarasezi de relicvele acestei mese, era suficient să le azvârli în capătul culoarului, pe unde trecea din când în când un tip special angajat să măture.

După-amiază, când trenul alerga pe coastele pitorești ale Mării Interioare, Marcia își dădu seama că Chiyo devenise inexplicabil de nervoasă. Cu mâinile crispate, cu buzele strânse, tânăra japoneză era atât de absorbită de peisaj că abia dacă auzea trâncăneala fetiței.

— Ce este Chiyo? Sper că nu ți-e rău, se neliniști Marcia.

Cu vârful limbii, Chiyo își umezi buzele uscate. Ochii ei frumoși aveau o ciudată privire pierdută.

— Este din... din cauza locului unde sosim, zise ea. Am trăit aici după distrugerea casei noastre din Tokyo.

Trenul traversa periferia unui oraș pe jumătate înconjurat de coline care se întindea pe o câmpie uriașă.

— Orașul este mărginit de o deltă ale cărei brațe formează șase insulițe, explică Chiyo.

Marcia zări în depărtare resturile unui edificiu care părea că fusese cândva terminat cu un dom. Domul nu mai era decât o grămadă de grinzi contorsionate; feres-trele oarbe ale fațadei pe jumătate distrusă lăsau să se vadă albastrul cerului. Apoi, edificiul dispăru în spatele unor clădiri moderne; dar silueta lui îi spunea Maciei că-l mai văzuse undeva. Își aminti deodată de fotografia agățată pe peretele din camera lui Jeremy.

— Știu! E punctul zero, murmură ea.

— Da, spuse Chiyo cu o voce gătită. E Hiroshima.

Din tren, se puteau vedea acum șirurile lungi de clădiri noi-nouțe, solid construite. Chiyo nu se mai uita pe fereastră. Contempla cerul.

— N-am să uit niciodată lumina aceea, zise ea dintr-o suflare. O lumină albă, orbitoare, teribilă, care inunda totul. Haruka era cu mine. Mergeam pe stradă. S-a

aruncat pe mine și mi-a făcut un scut din propriul ei trup înainte ca totul să se prăbușească în jurul nostru. Zgomotul ne-a asurzit literalmente. Am fost acoperite de o ploaie de sticlă spartă și de smoolă topită - nu departe de noi, niște muncitori tocmai reparau șoseaua. Eram foarte tânără la vremea aia, fără Haruka aș fi fost probabil; omorâtă pe loc. Am avut norocul să port în ziua acea un kimono de culoare deschisă, care a reflectat radiațiile. Haruka era îmbrăcată într-un *monpe* - salopeta aceea bufantă, de culoare închisă pe care o purtau femeile în timpul războiului.

Trenul intra în gară, dar Chiyo, pierdută în amintirile ei, nu părea că le dă atenție călătorilor care se pregăteau să coboare. Laurie se apropiase de maică-sa. Marcia îi înconjură umerii cu brațul în timp ce Chiyo își continuă povestirea.

— Am rămas nemișcate câteva minute. Dar eram în viață, în timp ce, peste tot în jurul nostru, strada era presărată de cadavre. Un nor gigantic, de un maro roșiatic, se ridica deasupra orașului. Era înfiorător. Totul era roșu - un roșu sângerieu. După explozie, un vânt care căra praful și resturile de tot felul a început să sufle. Câteva sute de metri mai încolo, am fi fost dezintegrate. Și cu toate astea, eram acolo, în viață.

— Nu știam, murmură Marcia. Credeam că pe timpul războiului ai locuit la Tokyo.

— Da, la început. Familia mea a murit la Tokyo în timpul unui bombardament. Atunci am venit la Hiroshima, să locuiesc la verișoara mea. Soțul ei a murit în Pacific, în cursul unei bătălii. Bătrâna ei mamă și cei trei copii ai ei au murit aici. Dacă Haruka și cu mine n-am fi plecat împreună în piață, am fi murit, în ruinele casei sale. Ea mi-a salvat viața.

Fața lui Chiyo se crispă brusc.

— Acum înțelegi tot ce-i datorez verișoarei mele? A suferit înfiorător.

— Da, zise Marcia. Înțeleg.

— Trebuie să nu uit niciodată. Am contractat o datorie în fața ei și trebuie să-mă achit. Cred, de altfel, că nu voi întârzia și mă întorc la Kyoto.

Trenul porni iarăși. Chiyo ieși brusc din visare.

— La prima stație este Miyajima-guchi, spuse ea. De acolo, vom lua vaporețul până la insulă.

CAPITOLUL 21

Traversarea golfului Hiroshima a fost calmă. Insula Miyajima se ridica, verde și muntoasă, în mijlocul unei mări de un albastru intens. Un *tori* uriaș, roșu, plantat chiar în apă, lângă mal, marca intrarea în celebrul templu shintoist de la Miyajima. Construită chiar în flancul colinei, o pagodă cu mai multe etaje se detașa prin culoarea-i roșie din peisajul verzui. Nu departe de port, se zăreau, deasupra falezei împădurite, acoperișurile templelor și ceainărilor.

— Cât este de frumos, suspină Chiyo. N-am mai fost niciodată la Miyajima. O să fie minunat să stăm câteva zile aici.

Portăreasa cabanei lor aștepta la debarcader. Le pofți să urce într-un jeep care le duse în mare viteză pe străduțele înguste și întortocheate, mărginite de mici prăvălii cu marfa expusă direct în stradă. Satul, ca majoritatea aglomerărilor japoneze, avea o nuanță dominantă de gri, lemnul folosit la construcții, căpătând cu timpul o patină întunecată. Auriul strălucitor al înaltelor *torii* înveselea cu o pată de culoare, peisajul cenușiu.

La intrarea în *ryokan*, cele trei femei coborâră din jeep și merseară pe o alee care traversa grădina. Personalul cabanei le ieși în întâmpinare și le luă bagajele. Pe verandă, mai multe japoneze în kimono se înclinară profund în fața loro, adresându-le tradiționala urare de bun-venit - *irashai*. Se înghesuiră în jurul călătorelor pentru a le ajuta să-și scoată pantofii. Tânăra responsabilă cu

turul de onoare al cabanei se arată foarte amabilă cu Laurie iar aceasta profită de ocazie ca să-i strecoare câteva fraze în japoneză, învățate la Kyoto de la Sumiesan și de la Tomiko. După ce merseră prin coridoare strâmte cu dușumele îngrijit ceruite, urcară trepte și parcurseră interminabile coridoare, gazda le deschise ceremonioasă un shoji care reprezenta intrarea în camera Marciei și a fetiței. Chiyo ocupa camera de alături.

Cu rogojinile ei de culoarea mierii și cu inevitabila *tokonoma*, camera Marciei era asemănătoare tuturor celorlalte camere în stil indigen. Dar ea fu încântată de simplitatea decorului, care punea admirabil în valoare frumusețea peisajului. Camera dădea într-o verandă îngustă, închisă cu geamuri, unde erau puse o măsuță și scaune joase din lemn gălbui. Prin geamuri se zărea o vâlcea întunecată la capătul căreia o cascadă năvalnică își rostogolea apele. Un pod traversa pârâul în locul în care, începând să se liniștească, se îndrepta resemnăt către mare. Se auzea doar murmurul liniștitor al cascadei.

Camerista le aduse zâmbind două *yukata* imprimate cu modele alb-albastre, proaspăt călcate. Marcia și Laurie se dezbrăcară și își puseră îmbrăcămintea largă și ușoară de bumbac care mirosea a rufă proaspăt spălată. Li se servi apoi ceai și prăjituri crocante, roz și verzi, unse cu un strat subțire de dulceață. Camerista le mai anunță că pot face baie când doresc deoarece apa vine de la un izvor cald din apropiere.

— Mami, te rog, să nu facem baie imediat! protestă Laurie. Hai să facem întâi o recunoaștere pe afară, înainte de căderea întinericului.

Dar Marcia optă pentru baie și, luându-și prosopul și un minuscul săpunăș de toaletă, o urmă pe cameristă. „Casa de baie” era situată lângă cabană ceea ce, pe timp de ploaie, trebuia să fie destul de incomod. Marcia,

care încălțase o pereche de *geta*, se străduia să meargă cu pași mărunți, aplecată puțin, astfel încât să se poată ține pe tălpile înalte din lemn.

Întrând în „casa de baie” - încăpere imensă cu dale din piatră și având în mijloc o piscină umplută cu apă limpede și aproape clocotită - Marcia își dădu seama cu ușurare că se poate îmbăia singură. Obișnuită deja cu ritualul băii japoneze, se săpuni, se frecă, se clăti și, încet-încet coborî în piscina unde, cufundată până la gât, se abandonă în întregime căldurii binefăcătoare a apei.

Acum se simțea în stare să gândească lucid și calm. Deci, Haruka Setsu și nu Chiyo era aceea care-l reținea pe Jeremy în Japonia... Dumnezeuule, cât putea bărbatul ăsta să suferi! Înțelese că acesta încercase uneori să rupă legăturile și să ducă o viață normală: fără îndoială că în această speranță se însurase cu ea. Dar obsesia revenise și era, aproape trup și suflet, lângă Haruka. Acum, când se găsea în siguranță la Miyajima, Marcia se putea gândi cu milă la soțul ei.

De la Jeremy, gândurile i se îndreptară către Alan. Îl va revedea? Își punea întrebarea fără teamă pentru că avea certitudinea că-l va revedea înainte de a părăsi Japonia.

Ieși din piscină, își sterse corpul șiroind de apă și se întinse cu voluptate, ca o pisică. Apoi își îmbrăcă *yakata* - cu partea stângă pusă peste dreapta - și se înclină cu o panglică îngustă verde. Când ajunse în camera ei se simțea destinsă cum nu fusese de multe săptămâni.

Cinără în camera lor împreună cu Chiyo. Două japoneze micuțe și zâmbitoare le serviră o masă foarte gustoasă, compusă doar din mâncăruri tradiționale japoneze. Invadată de mireasma de rășină a pinilor și de murmurul cascadei din apropiere, camera, în goliciunea ei, era minunat de odihnitoare.

După cină, ieșiră la o mică plimbare. La întoarcere găsiră camerele deja aranjate pentru noapte.

Pe fiecare *tatami* erau puse trei saltele maro-violete. Chiyō le spuse că acele saltele se numesc *futon*. Lor le-au pus trei, pentru că occidentalii sunt niște răsfățați recunoscuți, dar japonezii dorm pe una singură. De fiecare saltea era cusută o husă care ținea loc de cearceaf. Erau mai multe perne, foarte mici, dintre care unele erau tari ca un sac cu nisip. Socolul din lemn pe care japonezii de odinioară își puneau capul era acum doar o amintire. Se purta pe vremea când doamnele din înalta societate se coafau o dată pe săptămână și nu-și puteau permite să-și strice pieptănătura complicată.

Pus pe jos, un cilindru din hârtie cerată, luminat din interior cu un bec electric, servea drept veioză.

Îmbrăcată în pijama, Laurie se distra sărind în patul a cărui noutate o încânta. Marcia se gândi că este cam prea agitată.

— Măine avem tot timpul să explorăm împrejurimile, zise ea încercând s-o liniștească. Acum, culcă-te, puiule, și încearcă să adormi repede.

Dar copilul, surd la îndemnul maică-sii, continuă să facă salturi pe *tatami*.

Îngenunchiată în fața toaletei, mică precum o mobilă pentru păpuși, Marcia își perie îndelung părul. Apoi ieși pe hol ca să se ducă la toaletă. - o cameră goală, cu podeaua din lemn și prevăzută cu un lavabou, dotat cu apă rece și caldă, lângă care se găsea locul pe care turiștii îl numeau *benjo*. Acest cuvânt, considerat de o extremă vulgaritate (japonezii educați preferau să folosească o expresie mai delicată care însemna de fapt „spălător de mâini”) fusese, pentru simplitatea lui, adoptat și de străini. Ușa mică din lemn era prevăzută cu un zăvor căre putea fi deschis și de afară. Trebuia, ca să intri în *benjo*, să încalțe

papuci speciali, cu toate că podeaua ceruită era de o curătenie ireproșabilă. Lângă recipientul de porțelan, încastrat în podea, fusese așezat un vas albastru ce conținea un crin. Această natură moartă avea un efect surprinzător.

Când Marcia se întoarse la Laurie, își dădu seama că fetița deschisese obloanele glisante ale verandei ca să poată respira aerul proaspăt de afară. Se apropie de ea și, stând în spatele ei, adulmecă noaptea întunecoasă cu miresme de pin. Se zărea doar, la cascadă, fierberea albă a spumei. Un pic în amonte de torent, se zăreau câteva luminițe palide. Murmurul apei se amesteca în foșnetul vântului printre pini.

— Ce frumos este aici, suspină Laurie. E mult mai plăcut decât în vila noastră de la Kyoto.

— Încearcă să ulți puțin de Kyoto, pușor, zise Marcia. Se feri să adauge că spera să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Nu era încă suficientă distanță între fetiță și tatăl ei.

Lăsând oblonul deschis, se strecurară în paturile japoneze. Erau minunat de comode și de moi. Micuța veioză împrăștiă o lumină aurie, blândă și extrem de intimă. Din pricina agitației, Lauriei îi trebui multă vreme până se adoarmă. Marcia retrăi în gând evenimentele acelei zile lungi rememorând tot cea ce îi povestise Chiyo despre Hiroshima și o compătimi din toată inima pe Haruka Setsu. Într-un târziu, adormi.

Începutul vacanței lor la Miyajima a fost o adevărată încântare. Profitară de timpul frumos ca să se plimbe pe coline sau pe malul apei și să viziteze magnificul templu construit pe apă. Marciei îi plăcea să creadă că insula era complet separată de lume. În ciuda temerilor ei, Jeremy nu dădu nici un semn de viață. Nici Nan și nici Aian. Dar nu-și făcea probleme; era încântată că poate

răsufila puțin și are vreme să viseze. Îi ajungea, pentru moment, faptul că Laurie se destindea pe zi ce trecea și revenise copilul vesel și lipsit de griji de odinioară.

Doar Chiyo părea îngrijorată. Marcia bănuia că era neliniștită de soarta doamnei Haruka, de a lui Ichiro și a copiilor ei. Dar tânăra japoneză nu-și manifestă dorința să plece la Kyoto.

— N-ai nici un motiv să-ți faci griji, îi repetă Marcia. Este evident că totul totul merge bine: dacă ar fi fost altfel, Nan te-ar fi înștiințat de îndată.

Într-o după amiază, Marcia care ieșise singură la plimbare, o găsi la întoarcere pe Laurie nebună de fericire.

— Mami, mami, în seara asta o să se întâmple ceva extraordinar! strigă fetița. Una dintre cameriste ne-a anunțat acum. Explică-i tu, Chiyo!

— Este un noroc neașteptat, zise Chiyo. Ai văzut felinarele mari de piatră de pe mal? Sunt mai mult de o sută, fără să punem la socoteală felinarele de bronz ale templului propriu-zis. Preotul cel mare nu poruncește să fie aprinse decât atunci când un credincios face o donație substanțială templului. Asta se va întâmpla diseară, la cererea unui bogat japonez. Ziua aleasă este nemaipomenit de bună: luna este în ultimul pătrar iar marea va fi înaltă. Când aceste două condiții sunt îndeplinite, spectacolul este, se pare, de o frumusețe fără seamăn. Trebuie neapărat să mergem să-l vedem după cină.

La căderea nopții, coborâra străduța întortocheată care ducea la mal și pătrunseră într-o feerie. Nenumăratele felinare din piatră aliniate pe mal formau un lung culoar scânteind de lumină. Templul, care se compunea din mai multe clădiri joase, vopsite în roșu și legate între ele prin galerii largi, cocoțate pe piloni, erau în întregime luminate și păreau că plutesc pe mare. Apele golfului,

reflectând șuvoiul acela de lumină, întreaga magia spectacolului.

Laurie tropăia de entuziasm și de nerăbdare. Marcia și Chiyo mergeau prea încet pentru gustul ei și ea se îndepărta în fugă și apoi, radioasă, se întorcea lângă ele topăind. Vivacitatea și zâmbetul fermecător îi atraseră simpatia tuturor; își găsi repede o fetiță japoneză de vârsta ei cu care începu să discute folosind frazele din repertoriul ei japonez, dar mai cu seamă mâinile. Marcia constată cu bucurie că Laurie redevenise cea de altă dată.

Cele două tinere se opriră pe mal. În seara aceea, Chiyo părea tristă: s-ar fi zis că feericul spectacol care i se oferea privirilor îi răscolea amărăciunea amintirilor. Cu o voce joasă și muzicală, începu să-i povestească Marciei viața pe care o trăise după cataclismul de la Hiroshima. Iar Marcia, ascultând-o, uită de felinarele japoneze și de mulțimea veselă care le înconjura.

— Trăiam printre ruine, ca animalele, zise Chiyo. Haruka, după ce că era grav rănită de cioburile și smoala topită care căzuseră pe noi, a mai avut și boala de radiație. Eu mă alesesem cu o simplă tăietură la mână. Dar, în ciuda bolii ei, Haruka nu voia în ruptul capului să părăsească locurile unde trăise. Convinsă în sufletul ei că în final copiii ei și maică-sa vor veni înapoi, refuza să creadă că au murit. A doua zi, un necunoscut ne-a dat de mâncare. În a treia zi n-am mâncat nimic. Atunci am auzit de un loc în care erau îngrijiți răniții; am târât-o acolo pe Haruka pentru că știam că dacă nu i se va da cât mai repede primul ajutor, va muri. Dar erau atâția răniți și atât de puțini medici și infirmiere! În plus, apăruse o boală nouă pe care nimeni nu știa cum s-o trateze. Nu mai aveam nici un fel de rude. Soțul doamnei Haruka murise de mult în Pacific. Nu știam unde să ne ducem. Atunci, cu lemn și

niște table, am construit, ca să ne adăpostim, un fel de colibă în care am trăit un timp. Pentru că trebuia să mă lupt zilnic pentru existența mea și a vară-mii devenisem o mică sălbăticiune.

Chiyo vorbea pe un ton alb, impersonal.

— Într-o zi, Talbot-san ne-a descoperit în coliba noastră. A înțeles gravitatea rănilor doamnei Haruka și s-a ocupat de ea. La început, îi uram îngrozitor pe americani pentru ceea ce făcuseră. Dar, fiind eu însămi pe jumătate americană, nu puteam să-i urăsc la infinit. Acum, vreau să fiu doar japoneză pentru că soțul meu este japonez. Doar războiul, războiul, pe el îl urăsc.

— Da, te înțeleg mult mai bine acum când știu toate astea, zise Marcia.

— Talbot-san nu era la Hiroshima în momentul catastrofei, reluă Chiyo evitându-i privirea. Dar a fost și el foarte afectat.

— Da, știu.

Lacrimile îi făcură ca ochii lui Chiyo să strălucească.

— Când ai venit aici, voiam să te urăsc - din cauza doamnei Haruka. Dar, în definitiv, ura nu-i face rău decât aceluia care urăște. Casa aia ne-a fost, la toți, nefastă. Ichiro a făcut bine că a părăsit-o. În curând, am s-o părăsesc și eu, împreună cu copiii mei. Este singura soluție posibilă. Dar... mai rămâne totuși problema verișoarei mele. Cum aș putea s-o salvez?

Marcia nu găsi nici un răspuns.

Laurie dispăruse în mulțime cu noua ei prietenă și porniră în căutarea ei. Marcia simțea o compasiune crescândă pentru Chiyo. Împreună, rătăciră pe cheiul luminat.

Laurie reperase în mulțime un compatriot și, fără nici o ezitare, intrase în vorbă cu el. Când copila, însoțită de tovarășul ei, se apropie de maică-sa, inima Marciei înce-

pu să bată mai tare; americanul Lauriei nu era altul decât Alan Corn.

Alan veni drept spre Marcia. Lumina felinarelor îl accentua și mai tare trăsăturile. Laurie tropăia în jurul lui, vizibil fericită că-și regăsise vechiul prieten. Ne mai fiind sub influența tatălui ei, nu încerca să-și ascundă simpatia ce i-o purta lui Alan.

— *Komban wa*, zise Alan. Bună seara.

„Știam că va veni, își spuse Marcia. Știam!”

Îl întâmpină fără să-și ascundă bucuria. El o studie o clipă, ca pentru a se asigura că totul este în ordine.

— Studenții mei sunt în vacanță, zise el. Am profitat de ocazie ca să vin cât mai repede aici.

Chiyo, cu toate că-l salutase politicos, nu părea din cale afară de fericită că-l vede. Merseră împreună încet pe mal. Marcia nu simțea nevoia să vorbească. Prezența lui Alan însemna pentru ea o speranță și o promisiune; dar, pentru moment, nu voia altceva decât să-l simtă lângă ea.

După ce contemplară pe săturate noaptea luminată, se întoarseră spre *ryokan*. Alan trăsese la un hotel în stil occidental situat în apropierea portului, dar ținuse să le conducă. Chiyo se retrase imediat împreună cu Laurie iar Marcia rămase singură cu Alan în fața intrării cabanei.

— Nu pot să rămân aici decât două zile, zise el. Mi-ar plăcea să putem sta de vorbă între patru ochi. Vrei să vii la o plimbare mâine dimineață?

— Bineînțeles, zise ea întinzându-i mâna.

Alan își luă grav rămas bun de la ea și se îndepărtă. Laurie urcase deja în camera ei, dar Chiyo o aștepta pe Marcia în hol.

— Ar fi mai bine să rămân lângă tine cât este bărbatul ăsta aici, zise ea.

— Cum așa? Ce vrei să spui?

FANTOMA ALBĂ DIN KYOTO

Chiyo nu răspunse. Îi aruncă Marciei o privire lipsită de expresie și, brusc, se retrase în camera ei.

În timpul nopții, începu să plouă în averse, apele pârâului ce curgea pe sub ferestrele lor se umflară. Dar mugetul surd al cascadei nu le tulbură somnul.

CAPITOLUL 22

Marcia își dădu seama trezindu-se a doua zi dimineață că timpul urât se instalase de-a binelea. Ploua tare. Pârâul devenise torent, cascada se năpustea pe stânci într-o furioasă mare de spumă. Dezamăgită, se gândi că plimbarea cu Alan era total compromisă.

Camerista veni să deschidă obloanele și se strâmbă în direcția cerului plumburiu. Îi explică lui Chiyo că fusese anunțat un taifun deasupra insulei Kiou-shou și că Miyajima își primea și ea o mică porție. La radio, crainicul spuse că ploaia va dura, probabil, toată ziua.

Fără să-i pese de timpul urât, Aian se prezentă pe la ora nouă. Înștiințată de sosirea lui, Marcia coborî imediat în hol. Alan era echipat cu un impermeabil și cu cizme mari de cauciuc.

— Dacă ți-ai adus hainele de ploaie, acum e momentul să ți le pui! zise el. Mergem totuși la plimbare. Cei de la hotel mi-au împrumutat o umbrelă.

Marcia urcă repede în cameră să se îmbrace. Laurie își manifestă dorința s-o însoțească, dar Chiyo îl propuse să o învețe câteva jocuri japoneze și, încântată, fetița acceptă imediat.

Marcia își puse cizmele de ploaie, își ridică gulerul impermeabilului și, după ce-și înnodă pe cap o eșarfă de mătase viu colorată, coborî la Aian.

Ieșiră de braț din *ryokan*. Ploaia care răpăia pe umbrela lui Aian făcea un vacarm asurzitor, interzicând orice conversație.

După ce traversară satul, o luară pe un drum care urca spre o colină plantată cu pini și bambus. Toată vegetația părea, sub șuvoiul ploii, și mai verde decât de obicei; țiglele acoperișurilor, pietrele aveau luciri de satin. Trecură prin dreptul unui felinar de piatră, acoperit de mușchi, și prin fața unui *torii* strălucitor. Aerul, pur și tonic, mirosea a rășină.

Tot de braț, merseră repede fără să scoată o vorbă. Zărind o rampă iungă care, începând din potecă, ducea la un templu cocoțat pe colină, o urcară încet, oprindu-se din când în când pentru a admira panorama de sub ei, apa mării acoperită de spumă și uriașele *torii* roșii plantate în apă, lângă mal. La jumătatea drumului spre templu, zăriră o mică platformă acoperită, care adăpostea un clopot mare de bronz.

— Ce-ai spune de o mică haltă? întrebă Alan cu răsufierea tăiată.

Răpăiala ploii încetă de îndată ce închise umbrela. Erau la adăpost în micuțul pavilion, dar ceața făcea aerul aproape lichid. Marcia își simți fața acoperită de picături fine.

Platforma, construită pe malul unei râpe, era undeva peste vârfurile pomilor. În vârful colinei se ridicau, fantomatice, siluetele a două enorme statui din piatră roșiatică făcând de gardă la intrarea templului.

— Ai văzut-o pe Nan înainte să pleci? întrebă Marcia.

— Da, am văzut-o, dar foarte scurt, acum câteva zile. Talbot nu dăduse nici un semn de viață, dacă asta vrei să știi.

Marcia oftă.

— N-am nici o idee despre ce ar avea de gând să facă, sau de măsurile pe care are de gând să le ia...

— Singurul lucru pe care-l ai tu de făcut este să-l eviți până când vei fi la bordul avionului, spuse Alan.

Văzută sub acest unghi, situația părea efectiv foarte simplă... Marcia n-ar fi vrut decât să-i poată urma sfatul. Dar instinctul îi spunea că va revedea mai devreme sau mai târziu vila lugubră unde suferise deja atât.

Se apropie de centrul pavilionului și ridică privirea spre clopotul mare de bronz. Sute de hârtii lungi și albe pe care erau scrise rugăciuni spânzurau de acoperiș și fâlfâiau la cea mai mica adiere de vânt. Făcută dintr-un trunchi de pom, despuțat de coajă, limba clopotului se termina printr-o funie de cânepă împletită, alb-roșie.

— Mi-ar plăcea să bat clopotul ăsta, zise Marcia. În mod sigur asta trebuie să poarte noroc. Crezi că aș putea?...

— Pe legea mea, de ce nu? Parcă te invită. Dar nu bate decât o dată. Dacă am înțeles eu bine, clopotele astea folosesc și pentru alarmă în caz de incendiu; dar atunci sunt bătute de mai multe ori.

Marcia trase de funie și-i dădu drumul. Limba atinse ușor marginea clopotului și un vag sunet muzical se pierdu în pădure.

Aian izbucni în râs.

— Slabă mișcare! Stai așa, s-o facem ca lumea.

Apucă funia și o trase ritmic, imprimându-i limbii clopotului o mișcare de du-te-vino. Vocea gravă a clopotului vibra, acoperind zgomotul ploii și mugetul torentului. Aian îl amortiză apoi în așa fel încât se auzi doar o singură lovitură.

Marcia se duse la balustradă și se așeză cu coatele pe ea. Aian veni lângă ea și brusc se simți invadată de o nețărmită bucurie. Picăturile fine de ceață de pe față, balustrada umedă și lustruită de sub mâini, culorile peisajului spălat de ploaie și gustul însuși al ploii pe buzele ei - toate astea aveau o savoare aparte și contribuiau la redeschetarea unor simțuri uitate în adânc.

Se întoarse spre el. El îi văzu gestul, fața ridicată și se aplecă asupra gurii umede. Dar sărutul lui trăda o ardoare și o nerăbdare care o tulbură. Din toată inima îi răspunse la sărut.

Alan se depărtă de ea brusc, aproape cu furie.

— Să încercăm să găsim un loc mai uscat, zise el. Mai sunt anumite lucruri care ne despart. Ar fi mai bine să le punem imediat la punct.

Marcia-și ridică gulerul și îl luă de braț. Ploaia devenise de două ori mai violentă. Ieșiră din pavilion și făcând cale întoarsă, coborâră. O dată ajunși în sat, găsiră o ceainărie micuță ridicată pe marginea falezelor și înconjurată de o grădină cu crini înfloriți. O femeie le ieși în întâmpinare și îi scăpă de hainele ude. Se instalară pe pernuțele de mătase în fața unei măsuțe joase din lemn negru, într-un colț liniștit de unde se zărea valea.

Japoneza de la ceainărie nu știa englezește, dar Alan cunoștea cuvântul care înseamnă ceai - *ocha*. Fata se înclină zâmbind și dispăru să dea comanda.

Alan vorbea puțin. Privirea fixată pe pinii de pe colină avea o expresie pierdută care o îngrijoră pe Marcia. Dar, simțindu-i tulburarea, el se întoarse spre ea și ochii-i reflectară o mare duioșie.

Li se servi ceaiul și prăjiturele mici, în formă de floare, unse cu dulceată. Marcia încă emoționată, bău cu plăcere lichidul parfumat și fierbinte.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Alan direct. Să te desparți de Jeremy Talbot?

— Este multă vreme de când căsnicia mea cu Jeremy a eșuat, zise ea. Am venit aici ca să salvez ceva care deja nu mai există.

— Da, dar totuși ai venit. Nu te gândești decât la el. Încă-l mai iubești.

— Este adevărat, încuvlință ea trist. M-am încăpățânat să-mi iau visele drept realitate. Trebuia să-mi dau seama într-o zi sau alta. Și apoi, am deschis ochii. S-a schimbat radical. N-aș mai putea să-l iubesc.

Aian asculta cu atenție, fără să scoată o vorbă. Trebuia cu orice preț să-l facă să-i înțeleagă starea de spirit, să se arate cât mai sinceră posibil.

— Când ai alergat multă vreme în urmărirea unui scop despre care-ți dai seama subit că nu mai este, reluă ea, nu-ți mai rămâne decât să te oprești și să rămâi complet nemișcat, o vreme, ca și cum te-ai găsi într-un vid absolut. Ți se poate întâmpla să-ți fie teamă să te miști, pentru că orice gest, orice mișcare, reprezintă o suferință - și nu mai ai nici un chef să suferi. Nu îndrăznești să-ți asumi riscul de a-ți schimba cursul existenței.

El se aplecă peste masă și o luă de mână. Calmă, ea continuă, privindu-l în ochi:

— În ziua în care am fost la templu, știi, eram într-un punct mort. Mi-era frică să mă mișc. Și totuși, am simțit în acea zi o minunată senzație de pace interioară - pentru că eram cu tine.

— Știam că nu ești încă disponibilă, zise el. Dar nu puteam ști dacă ai să fii vreodată. Țasta este motivul pentru care am venit la Miyajima - să aflu ce intenții ai în ceea ce mă privește.

— Nu-mi place vidul. Vreau să mă mișc, să simt, să trăiesc din nou. Dar nu rămânând cu ochii închiși. Nu vreau să merg orbește spre ceva care nu există poate decât în imaginația mea.

— Din punctul ăsta de vedere, poți fi liniștită, zise el blând. Te voi aștepta, Marcia.

— N-am nevoie numai de asigurări.

El se aplecă spre ea și îi luă fața în mâini. De astă dată, sărutul lui nu mai trăda nici furie, nici nerăbdare.

Când ieșiră din cofetărie, ploala cădea în averse. Merseră unul lângă altul, la adăpost sub umbrela mare, și Marcia își spuse că, orice i-ar rezerva viitorul, clipele îi vor rămâne întipărite în minte pentru totdeauna.

Întâlniră pe drum un țăran îmbrăcat cu o pelerină de ploaie și o pălărie mare de pai, care-i studie pe furiș. Marcia nu se putu împiedica să râdă la gândul că stampele japoneze simbolizau îndrăgostiții ca pe o pereche ascunsă sub umbrelă.

Ajunseră la cabană mai repede decât ar fi crezut. Aian o conduse până la verandă unde cameristele se grăbiră să-i ia hainele ude, scoțând mici strigăte la vederea cizmelor ude leoarcă. Dar păreau că vor să-i comunice, în același timp, o veste care, vizibil, le emoționa.

— Așteaptă-mă o clipă, mă duc s-o caut pe Chiyo, zise Marcia. Poate că ea o să ne explice despre ce este vorba.

Urcă repede în camera ei. Nimeni. Camera lui Chiyo era de asemenea goală. Una dintre cameriste, care venise după ea, îi dădu de înțeles prin semne, că Laurie și Chiyo plecaseră.

Uimită, Marcia se duse în camera lui Chiyo în speranța că aceasta îi lăsase vreun bilet prin care să-și motiveze absența. Hainelă fetiței și obiectele de toaletă ale acesteia dispăruseră, la fel și valiza. Marcia fu scuturată brusc de un frison. Când încercă zadarnic să se lămurească asupra soartei fiicei ei, auzi vocea lui Aian care o chema la parter.

— Marcia, ești căutată la telefon. Poți să vii să vorbești?

Coborî scările în trombă, gâfâind și ridică receptorul. La celălalt capăt al firului era Chiyo.

— Suntem la Miyajima - guchi, spuse Chiyo repede. Trenul pleacă peste câteva minute. Ichiro este aici. A venit să mă vadă la Kyoto și a aflat că sunt plecată la Miyajima. Soțul tău, care nu putea s-o părăsească pe doamna Setsu, l-a însărcinat s-o ia pe Laurie. Talbot-san l-a amenințat pe Ichiro că-l face să-și piardă slujba de la Kobe dacă nu-i îndeplinește porunca. Cum nu puteam să-l împiedic pe Ichiro s-o ia pe Laurie, m-am gândit că este mai bine să merg cu ei.

— Dar, Chiyo... bolborosi Marcia, pierdută.

— E timpul să închid, murmură Chiyo. Ichiro mă strigă. Nu-ți face griji, am să am grijă de Laurie. Dar vino repede la Kyoto.

După aceste cuvinte închise.

Marcia puse și ea receptorul în furcă și, tremurând din toate membrele, se întoarse spre Aian.

— Trebuie să plec, zise ea. Știam că nu vom scăpa de el atât de ușor.

— Te însoțesc. Du-te și fă-ți bagajele. Luăm primul tren spre Kyoto.

CAPITOLUL 23

Ziua în care Aian și Marcia plecară, coincidea cu sfârșitul vacanței elevilor și era o mare aglomerație pe chei. În picioare, în partea din față a vaporeșului, tinerii aruncau veseli serpentine de hârtie spre un grup de fete în kimono, masate pe mal pentru a-i conduce. Un difuzor hârâi. „Nu este decât la revedere” iar atmosfera generală era melancolică. În astfel de ocazii, tradiția permitea să-ți arăți sentimentele.

Sprîjinită cu coatele pe balustradă, lângă Alan, Marcia privi cu inima strânsă cum minunata Miyajima se îndepărta. Distingea printre pomi acoperișurile templului cocoțat pe colină unde urcaseră doar cu o zi în urmă și, agățată de marginea falezei, micuța ceainărie unde discutaseră atât de liniștiți, ca și cum problemele le erau pe jumătate rezolvate. Puțin mai jos, era cheiul cu nenumăratele lui felinare din piatră, sanctuarul și uriașul *torii* roșu ridicat deasupra apei.

Dar Marcia nu plânse. Nu era momentul să plângă. Avea nevoie de toate forțele pentru încercarea care o aștepta.

Serpentinele de hârtie se târau leneșe în siajul navei. Aian o trase pe Marcia spre salon unde stătura până la sfârșitul traversării.

Abia dacă scoaseră câteva vorbe. Alan era grav, iar Marcia nu se gândea decât la Laurie.

— Nu dispera, zise el deodată. Trebuie să existe o cale de a ieși din acest impas. O s-o găsim.

Marcia nu-i răspunse. Situația i se părea fără leșire. Să intenteze o acțiune în justiție? Da, bineînțeles... dar înainte ca greoaia mașinărie a justiției să se pună în mișcare, Laurie risca să fie pierdută pentru totdeauna - în mod sigur pentru maică-sa, dar și pentru ea însăși. Pentru moment, Marcia nu știa decât un singur lucru: trebuie cu orice preț să se întoarcă la Kyoto și să-și reia traiul acolo din punctul în care îl lăsase. Nu se mai simțea îndreptățită să se gândească la Alan, la liniștea pe care i-o aducea, la mângâierile lui și chiar la simpla lui prezență.

De la Miyajima-guchi luară un automotor până la Hiroshima și acolo urcară într-un personal cu destinația Kyoto. Marcia avu senzația că mergea de-o viață cu trenurile japoneze. Vederea munților, pe o parte a căii ferate, și a mării presărată de insule, pe cealaltă, i se părea la fel de familiară ca și coastele Californiei.

Nu ajunseră la Kyoto decât seara târziu. Aian o conduse până la poarta vilei.

— Dacă ai nevoie de mine poți să mă contactezi prin Nan, zise el. Am să fiu permanent în legătură cu ea.

Cu un nod în gât, ea aprobă cu o mișcare a capului și se întoarse repede. Traversând grădina văzu că ferestrele camerei ei erau luminate. Sumie-san o primi cu entuziasm și-i spuse că *danna-san* - stăpânul - era plecat. Dar Laurie-san fusese tot timpul tristă și nu se oprise din plâns. Marcia urcă în fugă în camera ei și o găsi pe Laurie deja culcată. Fetița, cu ochii roșii și umflați, se aruncă în brațele mamei ei.

— Mămico, mămico, Minato-san m-a obligat să plec! gemu ea. I-am spus cu nu vreau să te părăsesc, dar n-avut să audă. Mi-a spus că tata este foarte bolnav și vrea să mă vadă cât de curând, dar nu era adevărat! Mămico, nu vreau să rămân aici, ne era atât de bine la Miyajima! Te rog, mămico, să plecăm!

— Vom pleca în curând, șoricelule. Acum încearcă să te liniștești. Sunt lângă tine. Poți dormi liniștită.

Se așeză lângă fetiță și se prefăcu a citi liniștită. După ce Laurie adormi, ieși în vârful picioarelor și se duse la ultimul etaj, pe verandă, ca să poată gândi în liniște la atitudinea pe care trebuia s-o aibă față de Jeremy.

Planta de la Alan era tot în locul unde o lăsase; dar printre frunzele verzi se deschisese trei flori mari și albe cu un parfum pătrunzător. Marcia se aplecă, aspiră parfumul amețitor, suav și înțepător în același timp, care i se părea vag cunoscut.

Auzi deodată o cheie întorcându-se în broasca ușii despărțitoare. Rapid, se refugie într-un colț întunecat din camera vecină și o văzu pe femeia în alb alunecând ca o umbră de-a lungul galeriei.

De astă dată, Haruka Setsu nu purta vâlul; părul negru îi era lăsat pe spate, prins doar cu o agrafă de baga. În beznă, *obi-ul* de un roșu strălucitor părea aproape negru. Parfumul ei semăna până la confuzie cu acela al florilor de lună.

Marcia se sprijini de zid și-și ținu răsuflarea. Simți sub degete conturul unui întrerupător. Putea să aprindă lumina când dorea, dar preferă să aștepte și rămase ghemuită în colțul ei cu ochii ațintiți pe alba apariție.

Haruka Setsu se duse drept la plantă. Cu un gest tandru ea se aplecă asupra corolelor înflorite și le mângâie cu vârful degetelor. Apoi, înainte ca Marcia să aibă timp să intervină, rupse repede cele trei flori.

Marcia lăsă să-i scape un strigăt slab de surpriză. Haruka se întoarse repede și Marcia apăsă pe butonul întrerupătorului. Îi zări fața scăldată în plină lumină:

Ulterior, îi mulțumi cerului că reușise să rămână perfect nemișcată. Fața doamnei Haruka Setsu o umplu de o groază de nedescris. O parte a feței avea acea frumu-

sețe pură de fetiță - în vreme ce, cealaltă, cu orbita ei goală și pielea brăzdată de hidoase cicatrice în relief, era o imagine de coșmar. Orbită de lumină, femeia își acoperi instinctiv fața cu o mână.

— Sunt dezolată că te-am speriat, articulă Marcia cu o voce pe care se străduia s-o moduleze blând. *Gomen nasai* - te rog, iartă-mă.

Haruka nu răspunse decât printr-un geamăt înfundat și fugi pe ușa deschisă. Tremurând și foarte tulburată, Marcia stinse lumina. În graba ei, Haruka lăsase să-i cadă cele trei flori de lună a căror albeață forma o pată difuză în întuneric. Marcia le ridică și plecă împleticindu-se spre camera ei.

Laurie dormea liniștită, dar Marcia se simțea incapabilă să doarmă. Abia acum înțelegea compasiunea și mila lui Chiyo pentru nefericita care se retrăsese din lume ca să nu arate nimănui imaginea îngrozitoare a feței ei mutilate. Asta-l reținea pe Jeremy la Kyoto... dragostea pe care i-o arăta acelei nefericite era un fel de autoflagelare. Fața ei desfigurată trebuia, în fiecare clipă, să amintească de groaza fără seamăn pe care o simțise sosită la Hiroshima.

Nefiind în stare nici măcar să se schimbe, Marcia se prăbuși pe un scaun. Avea încă în mână cele trei flori. Încet, își desfăcu degetele încleștate și admiră corolele delicate care începuseră deja să se ofilească. Voise oare Haruka să-i smulgă florii frumusețea așa cum fusese ea însăși jefuită de a ei?

Cât de bine știuseră cei din jurul ei să-i păstreze îngrozitorul secret! Nan însăși, care în mod sigur o văzuse pe Haruka la Hiroshima, n-o trădase nici măcar cu o vorbă. Marcia își aminti una dintre poeziile pe care Jeremy le citise la dîneu:

„Mostruoasă floare a norilor,

Te deschizi peste oraș,

O, floare a morții."

Își explică, abia acum, obsesia morbidă a doamnei Haruka, dorința ei de a se afla împreună cu dragii ei dispăruți.

Deodată, Laurie începu să se foliască în pat bolborosind cuvinte fără înțeles. Marcia lăsă florile și alergă la căpătâiul copilei.

— Trezește-te, puile, n-a fost decât un vis urât. Sunt aici, lângă tine, te afli în pătucul tău.

Laurie deschise ochii mari cu privirea înfricoșată.

— Era doamna în alb, cea care nu are decât jumătate de față. Și-a scos vălul și înainta spre mine, aproape, tot mai aproape...

Marcia se aplecă și luă corpulețul fragil în brațe.

— Linștește-te, drăguța mea, gata, gata. A fost un coșmar, dar s-a terminat.

În ziua în care, din grădină, Laurie o văzuse pe Haruka rătăcind prin galerie, nu-i zărise decât profilul „bun”. Cuvintele fetiței arătaseră însă că o revăzuse. Când? În ce împrejurări?

— Doamna aceea în alb este o ființă tare nenorocită, șopti ea. Dar e blândă, nu-ți va face niciodată rău. Spune-mi, de unde știi că are doar jumătate de față?

— Tata m-a dus s-o văd, dar mi-a interzis să-ți povestesc vreodată despre asta. Spunea că ăsta este rezultatul răutății omenești și că de aceea nu trebuie să ai niciodată încredere în ceilalți.

Copleșită de oroare și dezgust, Marcia rămase blocată. La ideea că Jeremy i-a impus unui copil un astfel de spectacol și că îi inoculează deliberat asemenea principii, ultimele vestigii ale milei pe care o simțea pentru soțul ei se stinseră. Apoi își aminti de episodul cu biata păpușă Tomi.

Foarte probabil că după ce o văzuse pe Haruka, Laurie se apucase să mutileze păpușa, exact pe jumătate de față. Da, toate se legau. Dar atâta vreme cât nu va fi definitiv sustrasă prezenței tatălui ei, va rămâne într-o oarecare măsură sub imperiul Răului.

Marcia era acum hotărâtă să-l înfrunte pe Jeremy chiar a doua zi și să lupte pas cu pas ca s-o recâștige pe Laurie, să-i ofere fetiței o existență normală și echilibrată. Se simțea mai bine înarmată acum pentru lupta cea mare. Nu-i spusese oare Nan că într-o zi va trebui să se hotărască și să ia măsuri radicale?

Jeremy nu-i lăsase cale de mijloc.

CAPITOLUL 24

Jeremy se întoarse acasă în timpul nopții, dar Marcia, care reușise până la urmă să adoarmă buștean, nu-l auzi. Lumina zorilor care se filtra printre perdele o trezi brusc. Aruncând o privire în jur zări, la picioarele scaunului, florile ofilite pe care le lăsase cu o seară în urmă să cadă. Imaginea lor îi aminti de bătălia pe care o avea de dat pentru a o smulge pe Laurie - și pe sine însăși forței malefice care plana asupra vilei.

— Tata s-a întors? întrebă Laurie, auzind-o pe maică-sa foindu-se.

Vocea copilului avea o intonație înfricoșată care o frapă pe Marcia.

— Nu știu, răspunse ea.

— Dacă s-a întors, trebuie neapărat să mă duc să-l văd? Crezi că vrea să mă despartă de tine așa cum a zis că o să facă?

— Niciodată, nimeni n-o să ne mai despartă, zise drăgăstoasă Marcia. Acum, rămâi în pat, șoricelule. Mă duc eu să văd.

Când coborî în sufragerie, Jermy își lua micul dejun. Își primi nevasta cu un zâmbet ironic.

— Bună. Te-ai hotărât să te întorci la Kyoto?

Cu toate că în interior fierbea, Marcia reuși să-i răspundă calm:

— Da, bineînțeles. Ca să fiu lângă Laurie.

A-i face vreun reproș era pierdere de vreme. S-ar fi prefăcut că nu aude.

El ridică din umeri.

— Cum vrei, dragă, spuse el și-și trase scaunul îndreptându-se spre ușă.

— Vreau s-o iau în America, reluă Marcia. Trebuie să-ți vorbesc.

El se opri.

— Dă-mi voie să-ți spun că exagerezi. Decizia mea a fost luată o dată pentru totdeauna, să știi. Nu-ți rămâne decât să i te supui.

— Tocmai că n-am intenția să mă supun. Trebuie să stăm de vorbă.

— Regret, dar nu în dimineața asta, replică el sec.

Deschise ușa, își luă borseta cu acte și ieși. Marcia urcă în camera ei și îi spuse fetiței să-și facă toaleta.

În cursul dimineții, Marcia văzu intrând în casă o Chiyo umilă, cu capul plecat. Îi povesti vizita nocturnă a doamnei Haruka.

— Nu mă miră, zise ea dând tristă din cap. Nu știu când i-a furat cheia soțului tău și refuză să i-o înapoieze. N-am reușit să aflui unde o ascunde.

— I-am văzut fața, zise încet Marcia.

— Ah, so desu ne - adevărat? Îmi pare rău pentru tine. Era mai bine să n-o vezi. A avut o criză în timpul absenței mele. Știu câtă nevoie are de mine. Să știi că îmi pare tare rău de ceea ce s-a întâmplat la Miyajima. Dar ce-aș fi putut face?

— Am înțeles foarte bine, zise Marcia. Și Ichiro?

— Tocmai asta venisem să-ți spun. A plecat azi dimineață înapoi la Kobe. De acum în două săptămâni am să mă duc și eu după el.

— Este cea mai înțeleaptă soluție. Dar... ce-ai să faci cu verișoara ta?

— O să vină cu mine la Kobe. Am vorbit cu ea și este de acord.

— Vrei să spui că este de acord să părăsească această casă... să-i părăsească pe Jeremy?

Chiyo încuviință din cap.

— Înțelege situația mult mai bine decât aş fi crezut. Spune că nu mă poate lăsa să-mi sacrific viața și fericirea. Dacă între mine și Ichiro ar apărea o neînțelegere din pricina ei nu și-ar ierta-o niciodată. Este conștientă și de faptul că i-a deturnat pe Talbot-san de la opera căreia își consacrase viața.

— Cum așa? A spus ea asta?

— Mi-a vorbit cu atâta înțelepciune că m-am rușinat de faptul că n-am intuit ce gândește. La prima lui călătorie în Japonia, soțul tău vorbea mereu de proiectele lui de utilizare pașnică a energiei nucleare. Se simțea vinovat pentru contribuția sa la cataclismele de la Hiroshima și Nagasaki și spera să repare în felul ăsta răul făcut.

— Da, este adevărat. Dar de ce și-a abandonat cercetările? De ce n-a mai lucrat cu savanții japonezi cu care începuse lucrările? Ce l-a schimbat în halul ăsta?

— Haruka. Biata ei față desfigurată îi amintea fără încetare de toți acei nenorociți, atât de mutilați încât chirurgia nu-i mai putea ajuta cu nimic. I se părea de neconceput și, încet încet, a început să caute un mijloc de regenerare a țesuturilor. Se încăpățână să creadă, înțelegi, că va reuși. Nu ținea cont că aceste cercetări nu sunt din domeniul lui. Și cu cât o vedea mai mult pe Haruka, cu atât era mai hotărât. Colaboratorii japonezi l-au abandonat. A rămas să se lupte singur într-un domeniu care-i este străin și în care n-are decât firave noțiuni.

— Fără succes?

— Vai, da. Constatând că nu reușea nimic, s-a făcut teribil de morocănos. Până la urmă, și-a abandonat laboratorul și a început să lucreze cu niște doctori care, evident, nu știau nici ei mai mult decât el. Și cum activi-

tatea asta nu era deloc legată de domeniul lui, eforturile i-au fost zadarnice.

— Haruka era la curent cu noua lui orientare?

— Da, era la curent și suferea pentru el. Dar nu reușea să-i convingă. Problema părea de nerezolvat. Acum, cu plecarea asta la Kobe, i se pare că poate să facă, în sfârșit, ceva pentru el. Dacă va dispărea din viața lui, poate că el...

— Poate. N-aș fi atât de sigură, zise gânditoare Marcia.

Soluția i se părea simplă, mult prea simplă. Plecarea doamnei Haruka putea să declanșeze reacții violente din partea lui Jeremy.

— În orice caz, trebuie încercat. Plecăm la Kobe cât mai curând posibil. De ceea ce mă tem acum este că trebuie să-i dau vestea lui Talbot-san. A fost întotdeauna bun cu mine. Tare mi-e teamă că mi-o ia în nume de rău.

Marcia se gândi o clipă.

— Nan, zise ea. Mă angajez să-i spun eu însămi. Oricum trebuie să stau de vorbă serios cu el. Nu-ți mai face griji, Chiyo, am un plan. Fugi la Hanuka și spune-i că totul o să fie bine.

Ochii japonezei înotau în lacrimi abia reținute.

— Îți mulțumesc. Ești o adevărată prietenă.

Marcia o conduse pe Chiyo până la poartă și se întoarse în vila tăcută. Nu-i mai rămânea decât să aștepte întorcerea soțului ei.

Jeremy nu se înapoie în cursul zilei. La căderea nopții, în timp ce Laurie se juca în grădină cu Tamiko, Marcia urcă pe verandă și zări doi boboci noi ai florii de lună care erau pe punctul de a înflori. Fascinată, văzu petalele albe ca laptele umflându-se încet sub ochii ei și apoi, brusc, explodând și înflorind în lumina difuză a crepusculului.

Auzind clopoțelul de la poartă, coborî în hol pentru a-l ieși înainte lui Jeremy.

— Deci, tot mai vrei să stai de vorbă cu mine? zise el zărind-o. Ei bine, haidem! Să lichidăm povestea asta imediat.

Ea-i urmă în salon, aprinse lumina și rămase în picioare lângă ușă în timp ce Jeremy se așeză pe un scaun în cealaltă parte a încăperii.

— Ichiro a plecat înapoi la Kobe, zise ea înarmându-se cu tot curajul de care era în stare.

— E bine, bine c-am scăpat de el!

Jeremy își scoase pipa și începu s-o îndese metodic.

— De fapt, cam unde a ajuns mica ta idilă cu Aian Cobb la Miyajima?

— Peste două săptămâni, Chiyo și copiii ei vor merge la soțul ei, zise Marcia cu voce sigură, fără să bage în seamă aluzia brutală a lui Jeremy.

Acesta își aprinse pipa și nu reacționă.

— Zău? Am vorbit deja cu ea, dar văd că va trebui să mai discutăm o dată. Nici nu se poate pune problema plecării. A văzut bine câtă nevoie are Haruka de ea.

— Haruka va pleca și ea.

El stinse chibritul și o privi stupefiat.

— Haruka va pleca la Kobe cu Chiyo, repetă Marcia. Înțelege foarte bine situația și s-a decis să plece la Kobe. Făcu o pauză și apoi zise precipitat:

— Jeremy, trebuie s-o lași.

Din privirea lui plină de furie, înțelese că lovitura își atinsese ținta.

— Dacă te-ai amestecat în povestea asta, îți garantez că vei...

— Trebuie s-o lași să plece, i-o tăie Marcia, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Și trebuie s-o lași pe Laurie să se întoarcă în America împreună cu mine.

— Pe cuvântul meu, ești nebună. Știi bine că nu voi ceda în nici una dintre privințe.

Cu vârful limbii, Marcia își umezi buzele uscate.

— Am văzut-o pe Haruka, zise. I-am văzut fața.

— A, zău? făcu el privind-și pipa.

— De când o cunoști, ai făcut mereu în așa fel încât ea să trăiască într-o lume aparte - o lume în care se simțea iubită, respectată, protejată, la adăpost de priviri indiscrete. Ți-ai consacrat viața acestui scop. Nu pot să cred că vrei să-ți vezi opera nimicită într-o zi?

— Ce vrei exact să spui? Îi aruncă el după o lungă tăcere.

Marcia respiră adânc pentru a-și face curaj.

— Îți propun un târg. Las-o pe Haruka să plece la Kobe cu Chiyo. Lasă-mă s-o iau pe Laurie în America.

Jeremy își păstra aceeași imobilitate înspăimântătoare.

— Și dacă refuz? zise el

— În cazul ăsta, mă voi adresa presei - nu numai celei japoneze, celei din lumea întreagă - și am să le spun tuturor povestea doamnei Haruka. Este o poveste de roman, o chestie senzațională. Ești încă o persoană publică. Ziariștii vor năvăli să-l ia interviuri doamnei Haruka. Vila asta nu este totuși, o fortăreață, știi bine: fie că vei voi sau nu, vor face în așa fel încât îți vor pătrunde în casă. Povestea asta va face valuri și... s-a zis cu liniștea doamnei Haruka.

Jeremy făcu un pas în direcția ei. Ochii îi străluceau și aruncau o flacără întunecată, imposibil de privit. Marcia simți că o trece un fior și palmele i se umeziră. El înalță spre ea. Simțind că orice ieșire era imposibilă, rămase ținută locul ca un animal în capcană.

El păru că-și revine un pic. Pe buze i se desenă un zâmbet și mai înfricoșător decât mânia.

— Așa deci, ai fi gata s-o arunci pradă pe Haruka ziarștilor, nu? Să o arunci în gura presei - așa, cu sânge rece și fără urmă de remușcări?

Marcia tremura atât de tare că se mărgini doar să dea din cap.

El izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Așa deci! O clipă m-am lăsat prins în jocul tău. Dar te știu prea bine, draga mea, iată punctul nevralgic! Niciodată nu-ți vei putea pune amenințările în practică! Ai văzut-o pe Haruka, zici? Ei bine, dacă ai văzut-o, ești incapabilă de o asemenea cruzime. Lasă-mă să-ți mai spun că micul tău șantaj nu mă impresionează nici cât negrul de sub unghie.

Marcia nu-i răspunse. Jeremy pusese degetul pe fisura armurii ei. Amenințările ei nu puteau să-l atingă pe Jeremy decât în măsura în care acesta uitase cât de bună și miloasă era soția lui.

Furia lui Jeremy se topise. Ieși din salon cu un aer ciudat de absent, fără ca măcar să pară că-și dă seama de prezența ei și se duse să se închidă la el în cameră.

Marcia fugi în grădină, unde Laurie se mai juca încă împreună cu micuța ei prietenă, și își luă fiica de mână.

— Vino repede, puiule, zise ea. Mergem la Nan.

Laurie privi fața descompusă a mamei și o ascultă fără să scoată o vorbă. Ieșiră pe poartă și urcară în grabă colina.

Nan era în plină conversație cu Alan Cobb. Zărindu-l pe Alan, Laurie i se aruncă de gât.

— Nan, pot să ți-o încredințez pe Laurie noaptea asta? întrebă Marcia cu răsufarea tăiată.

— Bineînțeles, rămâneți amândouă aici! zise Nan.

Marcia scutură din cap.

— Nu, mulțumesc, trebuie să mă întorc la vilă. Nimic nu este încă hotărât. Trebuie să mă întorc ca să aștept urmarea.

Nan voi să protesteze, dar Aian înțelesese. Ieși împreună cu Marcia pe strada pustie. Era aproape noaptea. El o trase în umbra unui tufiș de bambus și o luă în brațe. Ea se agăță o clipă de el ca și cum ar fi căutat să-și adune curaj din această îmbrățișare.

— Vrei să te însoțesc? zise Aian.

— Nu, zise ea repede. Trebuie să mă duc singură. Vezi tu, încă nu știu dacă am câștigat sau am pierdut. Jeremy are o comportare atât de stranie...

El se aplecă și o sărută cu pasiune înainte de a o lăsa să plece. Ea se întoarse la vilă în fugă. Sărutul lui Aian îi redase curajul.

Era încă lumină în camera lui Jeremy. Ezită o clipă în fața ușii închise; instinctul o avertiză că nu era încă momentul să dea bătălia decisivă. Era mai bine să aștepte ca Jeremy să facă primul pas.

Urcă fără zgomot până în galerie. Cât de calmă și liniștită părea grădina în lumina crepusculară! Luna se ridica încet pe cerul deja întunecat. Zgomotele orașului erau estompate de distanță. Dar ce contrast înfiorător între liniștea naturii adormite și groaza de nesuportat care apăsa asupra vilei!

Marcia își întoarse privirea spre planta dăruită de Aian. Dar florile mari și parfumate pe care le văzuse cu puțină vreme în urmă înflorind dispăruseră. Rămase o clipă interzisă. Apoi se îndreptă hotărâtă spre ușa de comunicare și o deschise la perete.

Primul lucru pe care îl zări fu un tatami cu așternuturile desfăcute. Persoana care dormea acolo plecase, vizibil, în grabă. Apropiindu-se de fereastră, Marcia se aplecă și scrută întunericul. În fundul grădinii familiei Minato, o

formă cu contururi imprecise, albă cu roșu. Albul kimonoului de mătase și roșul unui *obi* lung, desfăcut...

— Chiyo! țipă Marcia de sus, de pe scări. Chiyo... repede în grădină...

O auzi pe Chiyo potolindu-i pe copii, ieșind repede și, câteva clipe mai târziu, scoțând un strigăt de groază și de deznădejde.

Marcia nu ajunsese încă în hol când Chiyo sosi în goană.

— Talbot-san, Talbot-san! strigă ea găfâind.

Jeremy ieși imediat din camera lui.

— Haruka, zise Chiyo. Acolo, în fundul grădinii.

Fără să scoată un cuvânt, Jeremy se năpusti în direcția indicată.

— Ce s-a întâmplat, Chiyo? întrebă blând Marcia.

— De astă dată, ea a găsit drumul către tărâmul celălalt, suspină trist Chiyo plecându-și capul.

Haruka se spânzurase de bătrânul arbore de camfor cu *obiul* ei roșu.

— Roșul este culoarea pasiunii, murmură Chiyo, vorbind ca-n somn. De mult, o mare doamnă de la curte a ales, suferind o dezamăgire în dragoste, să-și pună capăt zilelor în fetul ăsta. Haruka îl admira mult gestul. Nu voia cu adevărat să meargă la Kobe și a ales o altă soluție.

Ieșiră și ele afară. Chiyo s-a întors la ea acasă ca să-și liniștească micuții pe care toată agitația aceea îl speriasse. Marcia rămase singură în fața porții. În palida lumină a lunii, îl zări deodată pe Jeremy care, încet, cu infinite precauții, se întorcea în casă, purtând în brațe corpul inert al doamnei Haruka. Sprijinise pe umărul său capul femeii căreia una dintre măneci îi atârna aproape până la pământ. Banda lată a *obiului* dispărea sub pliurile kimonoului alb.

Trăsăturile lui Jeremy aveau o fixitate înspăimântătoare. Păreau golite de orice emoție. Trecând prin dreptul Marciei, în continuare nemișcată în poartă, se opri și o privi în ochi.

— Întoarce-te în America, zise el cu o voce fără timbru. Du-te cu Laurie și cu Alan.

— Dar tu, ce-ai să faci? întrebă ea dintr-o suflare.

Fața lui Jeremy își pierdu duritatea neomenească. Privirea îl reflecta o cumplită suferință.

— Mi-am abandonat prea multă vreme cercetările, zise el. Am să le relau - grație doamnei Haruka. Vreau să fac ceva folositor pentru poporul ei și pentru al meu.

Intră în casă și depuse corpul doamnei Haruka Setsu pe patul pe care Chiyo îl pregătise.

Cu obrajii șiroind de lacrimi, Marcia se îndreptă încet spre camforul cel mare. La poalele copacului zăceau câteva petale de un alb lăptos. Se aplecă și ridică florile cu corole ofilite. Un melancolic poem al doamnei Haruka îi veni în minte:

„Floare albă, o tu, fantomă,
Deschide-te în lumina lunii.
Moartea vine în zori.”

Grădina se scaldă într-o lumină argintie și zorii erau încă departe. Marcia își oferî obrazii mângâierii brizei ce venea din munți, foșnind printre pini.

